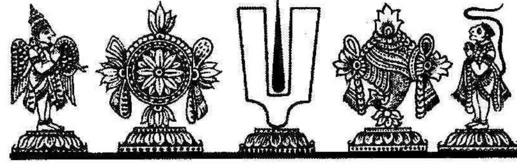
ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவரத்நமாலா
அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணம்

மூன்றுவது ப்ரகரணமான

அதி$_4$காரிநிஷ்ட$_2$ாப்ரகரணம்

திருநாராயணபுரத்து ஆய் (ஜநந்யாசார்யர்),
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்$_2$யாநங்கள்,
மாமுனிகள் வ்யாக்$_2$யாநத்துக்குத்
திருமழிசை அண்ணவப்பங்கார் ஸ்வாமி,
ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றுன எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி
அருளிய அரும்பத$_3$வுரைகளும்
இன்னமொரு அரும்பத$_3$வுரையும்
அடங்கியது

பதிப்பாசிரியர்
ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி நினைவு வெளியீடு

ஸர்வஜித், வைகாசி விசாகம் 30 - 5 - 2007 விலை ரூ.250

ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி

ஒரு விண்ணப்பம்

வேதார்த்தம் என்று தொடங்கும் ஸ்ரீவசநபூஷணம், ஶாஸ்த்ரங்களின் பரமரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை நமக்குத் தெரிவித்து ப்ரபந்நர்களான நமது வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதிலே நோக்கு உடையது. இதைக்கொண்டு நாம் பயன்பெறவேண்டுமேயன்றி விளக்கில் விழுந்து மடியும் விட்டில் பூச்சியைப்போல் நாஶமடையக்கூடாது. இந்நூலில் ஆசார்யலக்ஷணம், ஶிஷ்யலக்ஷணம் முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக்கொண்டு இன்ன ஆசார்யனுக்கு இன்ன லக்ஷணங்கள் இல்லையே என்பது போன்ற விசாரங்களில் நாம் ஈடுபட்டால் நமக்கு ஆத்மநாஶம் உறுதி. ஒருவன் ஆசார்யபதம் வஹிக்கும்போது ஆசார்யலக்ஷணங்கள் தன்னிடம் நிறைந்திருக்கின்றனவா என்றும், தான் ஶிஷ்யனாயிருக்கும்போது தன்னிடம் ஶிஷ்யலக்ஷணங்கள் கூடியிருக்கின்றனவா என்றும் தன்னை ஆராய்ந்து நேர்வழிப்படுவதே விவேகமாகும். குறிப்பாக மூன்றும் நாலாம் ப்ரகரணங்களை அதிகரிக்கும் பொழுது இவ்விஷயத்தை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும், 'இத்தகைய குணாதிஶயங்களைப் பெற்றவரன்றோ நம் ஆசாரியன்' என்று ஆசார்யவைபவம் அறிந்து இன்புற வேண்டும் என்பதாலும் நாம் ஆசார்யலக்ஷணங்கள் பற்றித் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

இந்த க்ரந்தத்துக்கு உள்ள ஏற்றத்தை மாமுனிகள் ஏழுபாசுரங்களினால் தமது உபதேசரத்தினமாலையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். பெரியாழ்வார் ஆண்டாளின் திருத்தகப்பனார், பெருமாளுக்கே மாமனார், புஷ்பகைங்கர்யத்தில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர், பரதத்வநிர்ணயம் செய்தருளியவர் என்பன போன்றவை உண்மையானாலும் அவற்றைப் பெருமையாக மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் புகழ்ந்து கூறவில்லை. அவருடைய க்ரந்தங்களால் அவருக்கு ஏற்பட்ட பெருமை அத்தனை பெரியது. அதிலும் இனிய தமிழில் நம் உள்ளம் உருகும்படியும், பிள்ளைத்தமிழுக்கே இலக்கணமாயும் பெரியாழ்வார்திருமொழி அமைந்திருந்தாலும் திருப்பல்லாண்டு எனும் சிறிய ப்ரபந்தத்துக்கு உள்ள ஏற்றம் இல்லை. "பல்லாண்டு பாடிய நம் பட்டர்பிரான்" என்று திருப்பல்லாண்டையிட்டே ஆழ்வாருக்குப் பெருமை கூறப்படுகிறது. "உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பதோர் கலைதான்" என்பதும் காணத்தக்கது.

அதேபோல் நம்பெருமாளை நமக்கு ரக்ஷித்துக்கொடுத்தது போன்ற பெருமைகள் இருந்தாலும் பூர்வர்கள் அரும்பெரும் நிதியாக நமக்கு அளித்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரந்தவடிவில் அமைத்துக்கொடுத்தது பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ஒப்பற்ற பெருமையாகும். அவ்வாறான அஷ்டாதஶரஹஸ்யம் எனும் பதினெட்டு ரஹஸ்யங்கள் இருந்தாலும், முன்னோர்களின் கருத்துக்களோடு அவர்களது ஸ்ரீஸூக்தி-களைக் கொண்டே தொகுத்த இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குள்ள பெருமை வேறு எந்த ரஹஸ்யத்துக்கும் இல்லை என்பது ஸம்ப்ரதாயம். இப்படி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தால் பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ஏற்பட்ட பெருமை வேறு எந்த காரணத்தினாலும் இல்லை என்பதும் திண்ணம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கு ஆய் ஜநந்யாசார்யரும் மாமுனிகளும் அருளிய இரண்டு அத்புதமான வ்யாக்யாநங்கள் உள்ளன. அவ்விரண்டையும் இங்கு நாம் அநுபவிக்கும்படி தொகுத்திருக்கிறோம். மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநம் மிகவும் எளிமையானது; புரிந்து கொள்வது மிக எளிது. எனவே இதுவே நமக்குப்போதுமானது என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். உண்மையே; ஆனால் இவ்வாறு நாம் பெறும் ஜ்ஞாநம் மிகவும் அளவுபட்டதாயிருக்கும்; ஸந்தேஹங்களைப் போக்க இயலாமற்போகும். மாமுனிகள் எதற்காக ஒவ்வொரு பதத்தையும் ப்ரயோகித்திருக்கிறார் என்பது விளங்காமல் போகும்.

ஒரு பதத்தை எடுத்துவிட்டு வேறொரு பதத்தை நாம் இட்டால் தாத்பர்யமே மாறிவிடும். அதன் அர்த்தகாம்பீர்யம் இத்தகையது என்று அல்பமதிகளால் அறியமுடியாது. எனவேதான் இந்த வ்யாக்யாநத்திற்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி, ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி ஆகியோர் அருளிய அரும்பத உரைகளுடன் நாம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை அதிகரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. 'வ்யாக்யாநசக்ரவர்த்தி' என்று ஸம்க்ருதவல்லுநர்களால் குலாவப்படும் மல்லிநாதஸூரி என்பவர் தமது உரைநூல்களின் ஆரம்பத்தில் தமது உரையைப்பற்றி இவ்வாறு கூறிக்கொள்கிறார். "நாமூலம் லிக்யதே கிஞ்சித் ந அநபேக்ஷிதம் உச்யதே". அதாவது மூலத்தில் இல்லாத எதையும் தாம் எழுதவில்லை; தேவையில்லாத எதையும் தாம் கூறவில்லை – என்று. இந்த ப்ரதிஜ்ஞை மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநங்களுக்கும், அரும்பதவுரைகளுக்கும் ஒக்கும்.

ஓர் உதாரணம் காண்போம். வாக்யம் 203ல் வைநதேயவ்ருத்தாந்தம் பேசப்படுகிறது. அதில் கருடனின் சிறகுகள் உதிர்ந்துவிழுந்ததுபற்றிக் கூறும் மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது – சிறகுகளும் உதிர்ந்து நிஶ்சேஷ்டராய்விட – என்று. இங்கே சிறகுகள் உதிர்ந்து என்பதனாலேயே வைநதேயன் நிஶ்சேஷ்டராய்விட்டார் என்றுகொள்ளலாமே, மறுபடியும் 'நிஶ்சேஷ்டராய்விட' என்னவேணுமோ என்று நாம் நினைக்கக்கூடும். இங்கு அரும்பதவுரைதான் நமக்குத் தெளிவைத்தருகிறது. பறக்க இயலாவிட்டாலும் கால்களால் நகர்ந்துபோகலாமே? அவருக்கு அதுவும் முடியாமல் போய்விட்டதாம். பரமபாகவதையான அந்த ஶாண்டிலிக்கு இல்லாத ஒரு ஶக்தி தமக்குத்தம் இறகுகளாலே இருப்பதாக கர்வித்ததனாலே இறகுகள் உதிர்ந்தன. எம்பெருமானை வஹிக்கும் தம் ஶரீரத்தாலே இவளையும் சுமக்கலாகாது; மாறாக காலவனைத் தம் கால்களாலே இடுக்கிக்கொண்டு வந்ததுபோலே இவளையும் கால்களாலே இடுக்கி ஒரு விலக்ஷணதேஶத்திலே கொண்டுபோய்விடுவோம் என்று துணிந்தபடியாலே கால்களை அசைக்கமுடியாதபடி நிஶ்சேஷ்டராய்விட்டார் என்று எம்பார் ஜீயர் பிரித்து அருளி உள்ளது அநுபவிக்கத்தக்கது. "ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே" என்ற ப்ரதிஜ்ஞைபோலே மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநத்திலும், அரும்பதவுரைகளிலும் ஒரு ப்ரதிஜ்ஞை அநுமிக்கலாகும். ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களின் தாத்பர்யத்தை அரும்பத உரைகாரர்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டினாலல்லது வ்யாக்யாநத்தின் ஹ்ருதயத்தை நம்மால் அறிந்து கொள்ளமுடியாது.

வேதாந்தக்ரந்தங்களில் பல ரஹஸ்யார்த்தங்கள் பொதிந்துள்ளன. ஆனால் அவற்றை வ்யாக்யாநங்களில் பஹிரங்கமாகச் சொல்லக்கூடாதாகையாலே அவர்கள் எழுதிற்றிலர்; காலக்ஷேபங்களில் அந்தரங்கமான ஶிஷ்யர்களுக்கு மட்டும் உபதேஶித்துவந்தனர். இவற்றைப் பின்புள்ளார் இழக்கலாகாது எனும் பரந்தநோக்குடன் அரும்பதவுரைகளில் காட்டுகிறார்கள். உதாரணமாக "ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா..." என்றொரு உபநிஷத்வாக்யம் ப்ரஸித்தமானது. {வாக்யம் 101 – பக்கம் 48 காண்க} ஸ்த்ரீகளோடும் வாஹநங்களோடும் கூட இஷ்டப்படி உண்டும் விளையாடியும் மகிழ்வது என்பது மோக்ஷதஶையில் சிறிதும் பொருந்தாத ஒன்று; இந்த அநுபவங்களையெல்லாம் அற்பம் என்று இகழ்ந்தன்றோ முக்தியை வேண்டிற்று. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்றும், "பரமாத்மநி யோ ரக்த: விரக்த: அபரமாத்மநி" என்றும் இப்புடைகளிலுள்ள பல ப்ரமாணங்களுடன் விரோதம் வரும். ஆனால் உபநிஷத்வாக்யம் அவ்வாறு கூறுகின்றதே? என்றால், அதன் தாத்பர்யத்தை நாம் நோக்க வேண்டுமேயல்லது உள்ளபடி கொள்ளலாகாது. ப்ரக்ருதிக்கு வஶப்பட்ட நிலையில் லீலாவிபூதியில் இருக்கும்போது கரணங்களின் அளவுபட்ட தன்மையால் ஜீவனின் ஆநந்தமும் அளவுபட்டிருக்கும்; ஆனால் மோக்ஷதஶையில் அவ்வாறான குறைகளின்றி நிரவதிகமாக எம்பெருமானை அநுபவிக்கிறான் என்று தெரிவிப்பதே உபநிஷத்தின் நோக்கு.

அர்த்தம் மிகத்தெளிவாக இருந்தாலும் ப்ரமாணங்களுக்கும், ப்ரகரணத்துக்கும் விரோதம் வரும்போது இவ்வாறு மிறுக்கி யோஜிப்பது ஸம்ப்ரதாயம். உதாரணமாக, "காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே", "மதனர் மின்னிடையவர்க்கே" என்கிற இடங்களில் நேராகப் பதங்களின் பொருளைக் கொண்டால் ஆழ்வாரின் பாவத்துக்கு விரோதம் வருமாகையாலே 'மின்னிடையவர்க்கு மதனர்போலே' என்றும் 'மானேய் நோக்கியர்க்குக் காமர்போலே" என்றும் த்ருஷ்டாந்தபரமாக ஈட்டில் வ்யாக்யாநம் காணத்தக்கது.

நமது ஸம்ப்ரதாயம் நிவ்ருத்திபரமானது என்பது ப்ரஸித்தம். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" முதலான ப்ரமாணங்களும், "வாழும் சோம்பர்" போன்ற ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளும், திருக்கண்ணமங்கை-யாண்டான் போல்வாரின் அநுஷ்டாநமும் இத்தை மூதலிக்கின்றன. எனவே நாம் இவ்வுலகில் செய்யவேண்டியது ஏதுமில்லை என்றும், 'இது இன்றியமையாதது' என்று ஒன்றைச் சொன்னால் நம் தர்ஶநமே அழிந்தது என்றும் பலர் எண்ணுகிறார்கள். அது முற்றிலும் தவறானது. ஸ்ரீவசந-பூஷணத்தில் 'வேணும்' என்றும், அதே பொருள்கொண்ட 'தவ்ய'ப்ரத்யயாந்தமான பதங்களும் மலிந்துகிடக்கின்றன. இவை யாவும் பலவற்றை இன்றியமையாதனவாக விதிக்கின்றன. அப்போது முன்சொன்ன ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருமே என்று அஞ்சவேண்டா. பெரியோர்கள் இங்கே மிக அழகாக ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எதுவும் வேண்டாம் என்பதும் எல்லாமே வேண்டும் என்பதும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே வ்யக்தியினிடம் முரண்பட்டதாகத் தோன்றக்கூடும்; ஆனால் ரீதிபேதத்தால் விரோதம் கழிக்கப்படுகிறது. அதாவது உபாயபுத்தியோடு ஏதும் செய்யவேண்டா என்றும் அதிகாரஸித்திக்காக யாவையும் வேண்டும் என்பதும் முடிவான பொருள். அதிகாரம் என்பது தகுதி; அது இருந்தால்தான் பலஸித்திக்கு வாய்ப்புண்டு. ஆனால் அது மட்டும் இருந்தால் பலஸித்தி என்பதற்கில்லை. ஆக, 'நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் வாசலால் வெளியேறியவை எல்லாம் பின்புறத்தால் உள்ளே புகும்' என்பர். தத்வங்களுக்கு பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒரே சமயத்தில் நாம் உண்மை என்று விஶிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தில் கொள்வது போலவே, ஸர்வதர்ம-பரித்யாகத்தையும், தர்மாநுஷ்டாநத்தையும் ஒருங்கவிடுகிறோம்.

இவ்வுலகில் நாம் செய்யவேண்டியவற்றையும், தவிரவேண்டியவற்றையும் பஹுமுகமாக ஶிக்ஷிக்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணம், பரலோகத்தில் போகதஶையில் நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதையும் காட்டிக் கொடுக்கிறது. "புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு"(வா.1 6 3), "அதாவது போகதஶையில் ஈஶ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை" (முமுக்ஷுப்படி வா.9 2) போன்ற வாக்யங்கள் நாம் பரமபதத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் க்ரமத்தைக் கற்பிக்கிறது. இங்கு நமக்கு ஒரு ஐயம் எழக்கூடும். இவ்வுலகில் நாம் இருக்கும்போது நாம் இங்கே செய்ய வேண்டியதைச் சொன்னால் ஏற்கலாம்; ஆனால் மேலுலகில் செய்யவேண்டியதைப் பற்றி இங்கே, இப்போது எதற்கு விசாரம்? அதை அங்கே போய்க் கற்றுக்கொள்ளலாமே? – என்று. {ஒரு சுவையான விஷயம் – இந்த ஶரீரத்தை விட்டுப் பரமபதத்தை அடைந்தவுடன் பகவதநுபவ-கைங்கர்யங்களைத் தவிர வேறு எதற்கும் அவகாஶமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அங்கே சென்று கற்பது என்பதற்கு இடமே இல்லை.}'தத்க்ரதுந்யாயம்' என்று வேதாந்திகள் சொல்வது ஒன்றுண்டு. "யதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி, ததா இத: ப்ரேத்ய பவதி" என்பதாகும். அதாவது எந்த் முறையில் ஒருவன் பகவானை இவ்வுலகில் உபாஸிக்கிறானோ, அதே முறையில் இங்குநின்றும் சென்று அவனை அநுபவிக்கிறான். எனவே பரமபதத்தில் நாம் பகவானை அநுபவிப்பதற்கு இங்கிருந்தே பாரிக்கவேணும். பரார்த்தகைங்கர்யப்ரார்த்தனையை இங்கே நாம் செய்தால் அது பரமபதத்தில் மேற்கூறிய ந்யாயத்தாலே பலிக்கும். எனவேதான் எம்பெருமானுடைய அநுபவத்துக்கு

விலக்காகாதபடி நாம் சேஷத்வத்தோடேகூடின பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும்.

பாகவதாபசாரம் இன்னின்ன விதமாக ஏற்படலாம் என்பதை விளக்கமாக இந்த ப்ரகரணத்தில் காணலாம். அது நீங்குவது அந்த பாகவதர்களிடமிருந்து விலகி இருந்தால்போதும் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அது அவ்வாறன்று; வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தில் இவ்விஷயம் தெளிவாகிறது. அந்த பாகவதரின் ஜீவிதகாலத்தில் அவரிடம் நேரே சென்று வாய்விட்டுக்கூறி க்ஷாமணம் கொள்ளவேண்டும் என்றும், அவர் திருநாடலங்கரித்துவிட்டால், முக்ததசையில் அவருக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாமையாலே இவனுடைய உண்மையான அநுதாபத்தால் அவர் இவனை க்ஷமிப்பர் என்றும் எம்பார்ஜீயர் அரும்பதத்தில் ஸ்பஷ்டம். ஆக பாகவதாபசாரத்தினின்றும் விடுபடவேண்டுமாயின் எம்பெருமானுங்கூட க்ஷமனன்றிக்கே அந்த பாகவதரே விடுவிக்கவேண்டும் என்பதாயிற்று. ஸுப்ரஸித்தமான ஒரு மடத்தின் ஆஸ்தாநத்தை அலங்கரித்த யதிஸார்வபௌமர்கள் அந்திமதசையில் ஊரிலுள்ள அனைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அழைத்து, அறிந்தோ அறியாமலோ தமக்கு பாகவதாபசாரம் நேர்ந்திருக்குமென்றஞ்சி அபராதக்ஷாமணம் கொள்ளுவர் என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். இவ்வாறு இந்த அர்த்தம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக இருந்திருக்கிறது.

ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஒரு தனிச்சிறப்புச் சொல்லப்படுகிறது. அதுதான் விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியாகும். அதாவது ஸ்வதாரத்தினிடமும் போகத்தை அநுபவியாதொழிகை. இங்கே சிலர் - விஹித-விஷயநிவ்ருத்தி இருந்தால் தனிச்சிறப்பு - என்று எண்ணுகிறார்கள். பொருள் அப்படியன்று. விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி இருப்பதே தனிச்சிறப்பு. இதற்கு இலக்கணமாகப் பிள்ளைலோகாசார்யர், எம்பார், எம்பார்ஜீயர் போன்ற ஆசார்யர்கள் திகழ்ந்தார்கள். 101வது வாக்யத்தில் இவ்விஷயமான அண்ணுவப்பங்கார் அரும்பதம் காணத்தக்கது. ஆத்மாவுக்கு அநந்யபோக்யத்வம் திருமந்த்ரத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. அது அநுஷ்டாநபர்யந்தம் வர எத்தனை அரிது என்பது இந்த அரும்பத-ப்ரகரணத்தில் விளங்கும்.

வாக்யம் 80 முதல் 307 வரையிலான அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணமாகிய இந்த மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் முழுவதற்கும் திருமழிசை அண்ணுவப்பங்கார் அரும்பதவுரையும், 217ம் வாக்யம் வரை பெரும்பாலான வாக்யங்களுக்கு எம்பார்ஜீயர் அரும்பதவுரையும், 93, 109, 129, 140, 143, 151ஆகிய ஆறுவாக்யங்களுக்கு மட்டும் 'இன்னொரு அரும்பத'மும் உள்ளன. முதலில் ஆய் ஜநந்யாசார்யருடைய வ்யாக்யாநமும், அதன் கீழே மாமுனிகள்வ்யாக்யாநமும், அதன் கீழே திருமழிசை அண்ணுவப்பங்கார் அரும்பதம், அதன்கீழே எம்பார்ஜீயர் அரும்பதம், அதற்கடியில் இன்னொரு அரும்பதம் என்ற இந்த க்ரமத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பிரித்துக்காட்டும் வகையில் இடையே கோடுகள் உள்ளன. எழுத்துக்களின் வடிவம், அளவு இவற்றைக்கொண்டு அந்தந்த பக்கங்களில் அந்தந்த வ்யாக்யாநம் அல்லது அரும்பதவுரையை எளிதில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். இதில் பல ஸூத்ரங்களுக்கு எம்பார்ஜீயர் அரும்பதம் மிக மிக விரிவாக உள்ளது. வா. 206 (பக்கம் 254) அரும்பதத்தில் "செற்றத்தின் வயிற்றிலே" என்று தொடங்கும் வாக்யத்திற்கு இவர் செய்தருளியிருக்கும் உரை அத்யாச்சர்யமானது. ஜந்மம் என்பது திருமந்த்ரத்தில் ஏற்படும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநஜந்மமே என்பதை இவர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். ஆனால் நமது துரத்ருஷ்டவசமாக 217ம் சூர்ணிகையில் ஒரு வாக்யத்தின் நடுவோடு இந்த அரும்பதம் முற்றுப்பெறுவதைக் காணும்போது நாம் அதிர்ச்சியடைகிறோம். சுமார் 150 வருடம் முன்பு எழுந்தருளியிருந்த இப்பெருந்தகையின் நூலை 50 வருடகாலத்துக்குள்ளேயே இழந்துள்ளோம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குச் சிறிது கடினமான நடையில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு காரிகையும் தெலுங்குப்

பதிப்பில் காணப்படுகிறது. அதற்கு முதலோ முடிவோ இல்லை. ஆசிரியரின் திருநாமமும் தெரியவில்லை. இப்பதிப்பின் இறுதியில் அதையும் தேவநாகரி எழுத்தில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

மிகவும் ப்ராமாணிகமான, தன்னிகரற்ற எம்பார்ஜீயர் க்ரந்தத்திற்கு நேர்ந்த கதி இனி வேறொரு க்ரந்தத்துக்கும் ஏற்படக்கூடாது என்கிற ஒரே நோக்கத்திலேயே அடியேன் பரிஶ்ரமப்பட்டு வருகிறேன். ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகச் செய்துவரும் இந்த கைங்கர்யம் இப்போது நிறைவுறுகிறது. பிள்ளைலோகாசார்யரின் எண்ணூறாவது திருநக்ஷத்ரமஹோத்ஸவத்தில் இதுவே அடியேனது பங்காகும். "ஆ பரிதோஷாத்விதுஷாம் ந ஸாது மந்யே ப்ரயோகவிஜ்ஞாநம்" என்ற காளிதாஸனின் ஸூக்திக்கேற்ப, அறிஞரின் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற லக்ஷ்யத்தோடு பலமுறை பிழைத்திருத்தங்களைச் செய்துள்ளேன். ரஹஸ்யக்ரந்தமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்ட இந்நூல் உலகம் உள்ளவரை அப்படியே இருந்தாகவேண்டும். ஆயினும் அது நிலைபெறுவதற்காகப் பெரியோர்கள் நூல்வடிவில் அமைத்ததை அடியேன் பின்சென்றுள்ளேன். இதில் வ்யாபாரநோக்கம் ஏதுமில்லை. அடக்கவிலைக்குக் குறைவாகவே எமது வெளியீடுகள் விற்கப்படுவதை அன்பர்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

ஒரு நூலை மதிப்பீடு செய்வது மூன்று படியாயிருக்கும். அதில் கூறப்படும் கருத்துக்களைக் கொண்டது முதலாவது. இந்த ரீதியில் பார்த்தால் ஸ்ரீவசநபூஷணம் அநர்க்கம் – விலையற்றது. அதைத் தொகுத்து அச்சிடுவதற்குக் கொண்ட முயற்சியையிட்டு இரண்டாவதான மதிப்பீடு அமைகிறது. இதன்படி பார்த்தால் இந்த வெளியீடு மஹார்க்கம் – பெருவிலையுளதாயிருக்கும். இப்பகுதியே அடியேனுடைய கைங்கர்யரூபமாகும். சில ஆயிரம் மனிதமணிநேரங்கள் இதிலே செலவிடப்பட்டுள்ளன. எனவே மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் ஈடாக விலை கொடுக்க இயலாது. இப்புத்தகத்துக்கான காகிதம், அச்சுக்கூலி, பைண்டிங் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியது மூன்றாவதான மதிப்பீடு. இந்தச் செலவைக்காட்டிலும் சற்று குறைவாகவே இதன் விலையாகக் குறித்துள்ளேன். எனவே இவ்விலையையாவது கொடுத்து அன்பர்கள் இப்புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டால் என்மனம் இன்புறும். இதற்குமுன் நாங்கள் வெளியிட்ட தத்வதீபம் எனும் நூல் மிகக்குறைவாகவே வாங்கப்பட்டன. எனவே இனிவரும் வெளியீடுகள் மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே அச்சிடப்படும்.

இந்நூலைத் தயாரிக்கும்போது பல கட்டங்களில் அடியேனுக்கு உதவிபுரிந்த திருநாராயணபுரம் வித்வான் அரையர் ஸ்ரீராமஶர்மாஸ்வாமி, வித்வான் ஸ்ரீ.உ..வே. திருப்புல்லாணி ஸுந்தரராஜ அய்யங்கார், வித்வான் ஸ்ரீ.உ..வே. வானமாமலை க்ருஷ்ண அய்யங்கார், ஸ்ரீ.உ..வே. V. நாராயண அய்யங்கார், புத்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே. ஆராவமுதய்யங்கார், ஸ்ரீமாந் ஸுந்தர ராமாநுஜம் ஆகிய பெரியோர்களுக்குத் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன். மேலும் தெலுங்கு எழுத்திலுள்ள பல நூல்கள் (இதுகாறும் தமிழில் வராதவை) மிகவும் ஶிதிலமாக உள்ளன. முக்யமாக பகவத்விஷயத்தின் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரை(ஆறும்பத்துமுதல் பத்தாம்பத்துமுடிய) , ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸா-பாஷ்யம், சரமஶ்லோகடிப்பணி ஆகியவை தமிழ்/தேவநாகரிலிபியில் வெளியிட்டாகவேண்டும். எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் இருப்பின் இதைச் செய்துமுடிக்கலாம்.

தாஸன்
விஜயராகவன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
விஷயாநுக்ரமணிகை

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல்லோககு3ரவே நம:
ஸ்ரீமத்3வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குத்திருநாராயணபுரம் ஆய்(ஜநந்யாசார்யர்) அருளிய வ்யாக்2யாநம்

அதி4காரிநிஷ்டா2ப்ரகரணம்

80. ஆக இப்படி அஹங்காரக3ர்ப்ப4மான வ்யபதே3ஶம் அநர்த்த2ஹேது, அதற்ற ஶேஷத்வவ்யபதே3ஶம் உஜ்ஜீவநஹேது, இந்த ப4க3வச்சே2ஷத்வாந்யஶேஷத்வவிரோதி4களான அந்யஶேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ரயங்-

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்குப்பெரியஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்2யாநம்

80. அநந்தரம் அதி4காரிஶோத4நம் பண்ணுகிறது :- உபாயம் உபேயார்த்த2மாகையாலும், [உபேயத்திலுகப்பும்] என்றும், [பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நப2லம், தத்3விஷயப்ரீதி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவ்யாக்2யாநத்துக்குத் திருமழிசை அண்ணவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த அரும்பத3விளக்கம்

80.பூர்வப்ரகரணத்தோடே ஸங்க3திஸூசநார்த்த2மாக வர்த்திஷ்யமாணகத2நம் பண்ணுகிரூர் (அநந்தரம் அதி4காரிஶோத4நம் பண்ணுகிறது) என்று. (அநந்தரம்) என்றது - த்ருதீய-ப்ரகரணத்தில் என்றபடி. உபாயோபேயாதி4காரித்3வயஸங்க்3ரஹார்த்த2ம் (அதி4காரிஶோத4நம்) என்று அவிஶேஷேண (அதி4காரி)ஶப்3த3ம். (ஶோத4நம்) என்றது நிரூபணம் - என்றபடி. அநுபாதே3யங்களான பூர்வபக்ஷிதார்த்த2ங்களினுடைய த்யாக3ஹேதுத்வத்தையும் உபாதே3யங்-களான ஸித்3தா4ந்திதார்த்த2ங்களினுடைய ஸ்வீகாரஹேதுத்வத்தையும் பற்ற நிரூபணத்தை த்யாஜ்யத்யாக3-உபாதே3யஸ்வீகாரப்ரயோஜநக(ஶோத4ந)மாக நிர்தே3ஶித்தது. "பூர்வப்ரகரணத்திலே [அங்க3ம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை] (வா.56) இத்யாதி3நா ஸாமாந்யேந அதி4காரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இந்த ப்ரகரணத்திலே தத்3விஶதீ3கரணம் பண்ணுகிறது" என்று தோற்றுகைக்காகவும் (ஶோத4நம்) என்று நிர்தே3ஶித்தது.

இத்தால் உபாயலம்ப4காதி4காரிநிரூபணம் உபஜீவ்யோபஜீவகபா4வத்தாலே உபஜீவக-உபாய-நிரூபணபரபூர்வப்ரகரணஸங்க3தம்; ஸாமாந்யேந உக்தத்துக்கு விஶதீ3கரணரூபமாகையாலே விவரணவிவரணிபா4வத்தாலும் ஸங்க3தம். விஶதீ3கரணத்தில் உக்தார்த்த2வ்யதிரிக்தகத2நம்

இன்னமொரு அரும்பத3விளக்கம்

80. [அதி4காரிக்ருத்யம்] {தனியன்} அதி4காரிஸ்வரூபம் சொல்லப்புக்கால், ப்ரஸ்துதமான உபாயாதி4காரியைச் சொல்லுவான் என்? என்ன (உபாயம் உபேயார்த்த2மாகையாலும்) இத்யாதி3. (80)

கள் ஆக3ந்துகங்கள், ப4க3வச்சே2ஷத்வமே அந்தரங்க3நித்யநிரூபகம், மோக்ஷபூ4தசைதந்யதத்கார்யப2லம் தத்3விஷயப்ரீதிப்ரயோஜநங்கள், ஸ்வப்ரயோஜநஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி தச்சே2ஷத்வபாரதந்த்ரப2லம், மோக்ஷத்வபாரதந்த்ர்யவஸ்துப்ராப்திப்ரீதிகர்த்ருத்வங்கள் மோக்ஷியான ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியது, அத ஏவ ப்ராப்தித3ஶையில் நினைவுமவனது, ப்ராப்த்யுபாயமாயிருப்பதும் அவன் நினைவு, அது அநாதி3ஸித்3த4-மாயிருக்க இவன் ஸ்வார்த்த2நினைவு மாறின போது உபாயமாமென்று ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந ப்ராஸங்கி3கமான அர்த்த2த்தைத் தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான உபாயோபேயங்களின் அதி4காரிகள் இருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிருர் மேல், [உபாயத்தில்(துக்கு)] இத்யாதி3யால்.

80. உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும், த்3ரௌபதி3யையும், திருக்கண்ணமங்கை-யாண்டானையும் போலே இருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு இளையபெருமாளையும், பெரிய உடையாரையும், பிள்ளை திருநறையூரரையரையும், சிந்தயந்தியையும் போலே இருக்கவேணும்.

சைதந்யப2லம்] என்றும் உபேயாதி4காரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்3வயநிஷ்ட2ஞனை

உண்டாகையால் ப்ரகரணபே4த3ம் உபபந்நம். "பூர்வப்ரகரணத்திலே வ்யாக்2யேய'த்3வய'க3த-க்ரியாபத3ஸ்த2த4ாத்வர்த்த2நிரூபணம் பண்ணிற்று; இதில் தத்3பத3(= க்ரியாபத3) க3தோத்தம-புருஷஸூசிதாதி4காரிநிரூபணம் பண்ணுகிறது; ஆகையாலே அவஸரஸங்க3தியும் உண்டு" என்று தோற்றுகைக்காக "(அநந்தரம் அதி4காரிஶோத4நம்) என்றது" என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி ப்ரகரணங்களுக்கு ஸங்க3தி அருளிச்செய்து அநந்தரவாக்யஸங்க3தியை அருளிச்-செய்கிருர் (உபாயம்) இத்யாதி3நா. "[ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி இத்யாதி3]ஸந்தர்ப்ப4ம்(வா.71) ப்ராஸங்கி3கமாகையாலே, தத்பூர்வமான [ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்](வா.70) இத்யாதி3யோடே [உபாயத்துக்கு](வா.80) இத்யாதி3க்கு ஸங்க3தி" என்று விவக்ஷிதம். "உபாயாதி4காரி-ப்ரகரணத்திலே உபேயாதி4காரிகத2நம் அஸங்க3தம்" என்னும் ஶங்கையின் பரிஹாரார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிருர் (உபேயார்த்த2மாகையாலும்) இத்யாதி3. (உபேயார்த்த2மாகையாலும்) என்கிறவித்தால்

1. "ஏககார்யத்வம் உபேயாதி4காரிநிரூபணத்துக்கு ஸங்க3தி" என்று ஸூசிதம். {"ஸப்ரஸங்க3 உபோத்3க4ாதோ ஹேதுதாऽவஸரஸ்தத: । நிர்வாஹகைக்யகார்யைக்யே ஷட்3வித4ா ஸங்க3திஸ்-ஸ்ம்ருதா" இதி தந்த்ரவிது3க்தாஸு ஷட்ஸு ஸங்க3திஷு (யத2ா, தீ3தி4திக்ருதா ஸத்3தே4து-நிரூபணாநந்தரம் அஸத்தே4துநிரூபணே ப்ரஸங்க3கார்யைக்யரூபே த்3வே ஸங்க3தீ ப்ரத3ர்ஶிதே; யத2ா ச, க3த3ாத4ரேண தே ஏவ ஸ்பு2டீக்ருதே ஸமாநந்யநிருக்தௌ; தத2ாऽத்ர) கார்யைக்ய-ப்ரஸங்க3-அவஸர-ரூபாஸ்திஸ்ரஸ்ஸங்க3தயோ வ்யாக்2யாத்ருப்ரத3ர்ஶிதா: விவரணக்ருதா ஸ்பு2டீக்ரியந்த இதி பே3ாத்4யம்.}

(ப்ரஸக்தமாகையாலும்) இதி. இத்தால் "(உபேயத்துக்கு) இத்யாதி3க்கு

2. (பரப்ரயோஜநேத்யாதி3)யோடே (வா.72) ப்ரஸங்க3ஸங்க3தியே அநந்தரவாக்யஸங்க3தி" என்று ஸூசிதம்.

3. (த்3வயநிஷ்ட2ஞன) இத்யாதி3. இத்தால், "வ்யாக்2யேயத்3வயக3தோத்தமபுருஷஸூசிதத்வாத் அவஸரஸங்க3தி" என்று ஸூசிதம்.

த4ாதுவ்யாக்2யாநாநந்தரம் தது3த்தராக்2யாதவ்யாக்2யாநமாகையாலே க்ரமப்ராப்தாபி4தாநமுண்டிறே.

ஸ்வதந்த்ரனே ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் என்கிற அத்$_4$யவஸாயரூபமான உபாயத்தில் "தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்"(ரா.ஸு.) என்று ஸ்வஶக்தியை விட்டு பாரதந்த்ர்யத்தை நோக்கி, லங்காப$_4$வநத்திலே பெருமாள் வரவுபார்த்திருந்த [பிராட்டியைப்]போலே, உபாயாதி$_4$காரியும் ஸ்வரக்ஷணர்த்த$_2$வ்யாபாரஶக்தியை விட்டு, ஸ்வயத்நாநர்ஹஸ்வரூபத்தையே நோக்கி, து$_3$ஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்வதந்த்ரனுடைய அங்கீ$_3$கார–காலத்தைப் பார்த்திருக்க வேணும்; ஸப$_4$ாமத்$_4$யே ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தலஜ்ஜையை விட்டு ப$_4$ர்த்தாக்கள் ரக்ஷக–ரென்னும் ப்ரதிபத்தியையும் விட்டு, க்ருஷ்ணனே ஆபத்$_3$ரக்ஷகனென்று அத்$_4$யவஸித்து, ஶரணாக$_3$தையாய் நின்ற [த்$_3$ரௌபதி$_3$யை]ப்போலே, லௌகிகஸந்நிதி$_4$யில் தத்ஸங்க்$_3$ரஹப்ரவ்ருத்தித்யாக$_3$லஜ்ஜையை விட்டு, உபாயாந்தரங்களில் உபாயத்வப்ரதிபத்தியை விட்டு, ஸுலப$_4$ஸ்வாமியே உபாயம் என்று அத்$_4$யவஸித்துக் கொண்டு ப்ரபந்நனாயிருக்கவேணும்; ஒரு ஸேவகன் ஒரு ஸேவகன்வாசலிலே நாயை அடிக்க அது பொறுமல் அவன் எதிர்வர, இருவரும் பொருது பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, ஒரு க்ஷுத்$_3$ரசேதநன் தன்னபி$_4$மாநத்–திலே ஒதுங்கினது என்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழியமாறினபடி கண்டால், பரமசேதநன் திருவாசலிலே

அதி$_4$காரிக்கு உப$_4$யமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களில் இச்சேதநன் இன்னவின்னபடி இருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்ட$_2$ரை நித$_3$ர்ஶநமாக்கிக்கொண்ட–ருளிச்செய்கிறார், [உபாயத்துக்கு] இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. [உபாயத்துக்கு] என்றது – உபாயத்துக்கு அதி$_4$காரியாம்போது என்றபடி; உபாயாதி$_4$காரத்துக்கென்னவுமாம்: அப்படியே

"உபாயோபேயங்களாகிற ஶேஷிகளுடைய க்ரமத்தைப்பற்ற தச்சே$_2$ஷங்களான அதி$_1$காரங்களுடைய க்ரமம் முக்$_2$யக்ரமந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம்"{அத்ராயமாஶய: - (முக்$_2$யயோ:) = ஶேஷிணோ: உபாயோபேயயோ: ய: (க்ரம:) = பௌர்வாபர்யம், ஸ ஏவ (அமுக்$_2$யயோ:) = ஶேஷபூ$_4$தயோ: உபாயாதி$_4$கார–உபேயாதி$_4$காரயோ: (ந்யாய:) = பௌர்வாபர்யஸாத$_4$கயுக்தி: இதி. அயமேவ ந்யாய: ஶேஷிக்ரம–ந்யாய இத்யபி வ்யவஹ்ரியதே} என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களில்) இத்யாதி$_3$. அதி$_1$காரத்$_3$வயாபி$_4$ப்ராயேண (இன்னவின்ன) இதி த்$_3$விருக்தி:. "ஆசாரஶ்சைவ ஸாதூ$_4$நாம்" (மநு.2-6) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (தத்தந்நிஷ்ட$_2$ரை) இதி. "இதிஹாஸங்களிலே (அமரகோஶே கா.1- வாக்$_3$வர்க்கே$_3$ 161 :- "த$_4$ர்மார்த்த$_2$காமமோக்ஷாணாம் உபதே$_3$ஶஸமந்விதம்। பூர்வவ்ருத்தம் கத$_2$ாயுக்தம் இதிஹாஸம் ப்ரசக்ஷதே") புராவ்ருத்தகத$_2$நம் 'ராமவத்$_3$வர்த்திதவ்யம், ந ராவணவத்' என்று போ$_3$தத$_4$நார்த்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (நித$_3$ர்ஶநமாக்கிக்கொண்டு) இதி. "அநந்தரவாக்ய–ஸங்க$_3$தி" என்னுமிடம் தோற்ற (வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) இதி.

1. "நிரபேக்ஷஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்துக்கு கார்யகரணத்தில் ஸஹகாரியும், ஸ்வரூபநிஷ்பத்தியில் உபகாரியும் வேண்டாமையாலே பாரிஶேஷ்யத்தாலே அதி$_4$காரம் அபேக்ஷிதமாகையாலே அதுவே இங்கு விவக்ஷிதமாகவேணும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத்போ$_3$தத$_4$கஶப்$_3$த$_3$ாத்$_4$யாஹாரபூர்வகம் வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகிறார் (உபாயத்துக்கு அதி$_4$காரியாம் போதென்றபடி) என்று.

2. "லக்ஷணயோக்$_3$யஶப்$_3$த$_3$ரஹிதஸ்த$_2$லத்திலே விஶ்வஜிந்ந்யாயத்தாலே (பூ.மீ.4-3-10,11,12) அத்$_1$யாஹாரம் ஆவஶ்யகமானாலும், தத்$_3$யோக்$_3$யஶப்$_3$த$_3$யுக்தஸ்த$_2$லத்திலே ராத்ரிஸத்ரந்யாயத்தாலே (பூ.மீ.4-3-2-17,18,19) லக்ஷணாஸ்வீகாரம் உசிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாதி$_4$காரத்துக்கென்னவுமாம்) என்று. "(உபாய)ஶப்$_3$த$_3$ம் தத$_3$தி$_4$காரத்திலே லாக்ஷணிகம்" என்று கருத்து.

உக்தநிர்வாஹத்$_3$வயத்தையும் (உபேயத்துக்கு) என்கிறவிடத்திலே அதிதே$_3$ஶிக்கிறார் (அப்படியே)

ஒதுங்கிளுல் அவனென்படுமோ என்று தண்டியில் குதித்துத் திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே "நாயேன் வந்தடைந்தேன்" (பெரிய திருமொழி 1-8-1) என்று அப்படியே ப$_4$ாவித்து பரவ்யாபாரமே ஸ்வவ்யாபாரமாம்படி கண்வளர்ந்தருளின [திருக்கண்ணமங்கையாண்டானை]ப்போலே, ஸ்வவ்யாபாரயோக்$_3$யஜாதிஸ்மரணமற்று "காம்பறத்தலை சிரைத்துன் கடைத்தலை இருந்து வாழும் சோம்ப"ளுக (திருமாலை 38) வேணுமென்கிருர். ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப$_2$லமான ப$_4$க$_3$வத்கைங்கர்யரூபமாயும், தத்$_3$விஷய-விக்$_3$ரஹமாயுமிருக்கிற உபேயத்தில், கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶியான [இளையபெருமாளையும்], ஶ்ரீகார்யம் நிமித்த-மாகத் தம்மை அழியமாறின [பெரிய உடையாரையும்], எம்பெருமான் திருமேனியிலே நெருப்புப்படில் செய்வதேதென்னும் ப$_4$யத்தாலே ஸகுடும்ப$_3$மாக அணைத்துக்கொண்டு திருமேனியை த்யஜித்த [பிள்ளை திருநறையூரரையரையும்], திருக்குழலோசைகேட்டு ஓடுகிறபோது ப$_4$ர்த்தா கையில் பிடித்துத்தகைய, உன் எச்சில் சரக்கைக் கொள்ளலாகாதோ என்று ஶரீரத்தை விட்டு க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட்டின [சிந்தயந்தி-யையும் போல] வும், உபேயாதி$_4$காரி கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶியாய் தத்தத்$_3$யப்ரேமாந்த$_4$தையாலே ஸ்வஶரீரத்தை அழிய மாறும்படி ப்ரேமாதி$_4$களுயிருக்க வேணும் என்கிருர். பரஸமயிகள் இட்ட தீ திருநாராயணபுரத்தெம்-பெருமான் திருமேனியை ஸ்பர்ஶியாதபடி, திருநறையூரரையர் தழுவிக்கொண்டு ஸகுடும்ப$_3$மாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினுர் என்று அருளிச்செய்வர். (80)

[உபேயத்துக்கு] என்றதுவும். [உபாயத்தில்] என்று பாட$_2$மானபோது உபாயவிஷயத்தில் என்றபடி; இப்படியே மற்றையதுவும். (80)

8 1. அவர்களைப்போலே இருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள்

இத்யாதி$_3$நா, (உபாயத்தில்) இதி. "ப்ரபஞ்சமாத்ரம் ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்ட$_2$மாகையாலே இங்கு விஶிஷ்ய சொல்லவேண்டாமையாலே அதி$_4$கரணஸப்தமியாகாது(அஷ்.2-3-36), பின்னை விஷய-ஸப்தமியாக வேண்டும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (உபாயவிஷயத்திலென்றபடி) என்று. "(இருக்கவேணும்) என்கிறவிருப்பு ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயப்ரவ்ருத்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஸாத$_4$நாந்தரவிஷய-ப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகஶக்தி-லஜ்ஜா-ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திஹேதுபூ$_4$தோபாயநைரபேக்ஷ்யாத்$_4$யவஸாய-ரூபமாக விவக்ஷிதமாகையாலே விஷயஸப்தமி உபபந்நை" {அத்ராயமாஶய: - த்ரிவித$_4$ாத$_4$ாரேஷு ஔபஶ்லேஷிகாऽபி$_4$வ்யாபகயோஸ்த்யாகே$_3$ந வைஷயிகாத$_4$ாரோ அத்ர விவக்ஷித இதி. "ஆத$_4$ார-த்ரைவித்$_4$யஞ்ச" (ஸி.கௌ. "ஸப்தம்யதி$_4$கரணே ச" இதிஸூத்ரஸ்ய வ்யாக்$_2$யாநே) ப$_4$ட்டோஜி-தீ$_3$க்ஷிதேந த$_3$ர்ஶிதம். 'ஆத$_4$ாரஸ்த்ரித$_4$ா - ஔபஶ்லேஷிகோ, வைஷயிகோ, அபி$_4$வ்யாபகஶ்சேதி' இதி} என்று கருத்து- பூர்வவத் அதிதே$_3$ஶிக்கிருர் (இப்படியே) இதி. (மற்றையதுவும்) என்றது "(உபேயத்தில்) என்றவிதுவும்" என்றபடி. (80)

81. "(போலே) என்கிறவிது த$_4$ர்மலுப்தோபமையாகையாலே (சந்த்$_3$ராலோகே ஶ்லோ.3) விவக்ஷிதத$_4$ர்மவிஶேஷப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் உத்தரஸந்த$_3$ர்ப்ப$_4$ம்" என்றருளிச்செய்கிருர் (அவர்களைப் போலே) இத்யாதி$_3$நா. "[உபாயத்துக்கு ஶக்தியும்](வா.85) இத்யாதி$_3$யும், [உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும்] (வா.85) இத்யாதி$_3$யும் (கருத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக) என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம். "ஶக்தி-த்யாக$_3$த்துக்கு ஶக்திஸத்$_3$ப$_4$ாவம் வேண்டுகையாலே தத்கத$_2$நத்துக்கு ஶக்திஸத்$_3$ப$_4$ாவகத$_2$நம் ஆவஶ்யகம். 'த்$_3$ரௌபதி$_3$க்கு ஶக்தித்யாக$_3$ம் சொல்லாதே லஜ்ஜாத்யாக$_3$ம் சொன்னது அவளுக்கு ஶக்தியில்லாமையாலே' என்று, லஜ்ஜாத்யாக$_3$கத$_2$நத்துக்கு ஶக்த்யப$_4$ாவகத$_2$நம் ஆவஶ்யகம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர், (அதில் பிராட்டியுடையவும்) இத்யாதி$_3$. கேநசித$_3$ா-காரேண ஸாத்$_3$ருஶ்யம் நியதமாயிருக்குமாகையாலே ஸாத்$_3$ருஶ்யப்ரத$_3$ர்ஶநபூர்வகம் வாசியை

81. பிராட்டிக்கும் த்$_3$ரெளபதி$_3$க்கும் வாசி, ஶக்தியும், அஶக்தியும்.

81. உபாயாதி$_4$காரிகளுக்கு நித$_3$ர்ஶநபூ$_4$தராஞரில், அந்யபரையான [த்$_3$ரெளபதி$_3$]யில் அநந்யபரையான [பிராட்டிக்கு] நிவ்ருத்த்யதி$_4$காரத்தில் [வாசி], விரோதி$_4$வர்க்க$_3$த்தை ப$_4$ஸ்மீகரிக்கவல்ல [ஶக்தி] உண்டாகையும், [பிராட்டி]யில் [த்$_3$ரெளபதி$_3$க்கு...வாசி], உறியுண்கிற சேலையை இடுக்க மாட்டாத [அஶக்தி] உண்டாகையும். (81)

தங்கள் படிகளை அடைவே அருளிச்செய்கிறுர் மேல்; அதில் பிராட்டியுடையவும், த்$_3$ரெளபதி$_3$யுடையவும் படிகளை அருளிச்செய்கைக்குடலாக, ப்ரத$_2$மத்திலே உப$_4$யர்க்கும் வாசியை அருளிச்செய்கிறுர், [பிராட்டிக்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது "தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், "ரக்ஷ மாம்" என்ற த்$_3$ரெளபதி$_3$க்கும் தம்மில் வாசி, "ஶீதோ ப$_4$வ" என்று நெருப்பை நீராக்கிஞப்போலே, 'த$_3$க்$_3$தே$_4$ா ப$_4$வ' என்று விரோதி$_4$வர்க்க$_3$த்தை ப$_4$ஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல ஶக்தியுண்டாகையும்; ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதி$_4$களைத்தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப்பார்த்தாலும், நோக்கிக்கொள்ளுகைக்கீடான ஶக்தி தனக்கில்லாமையும் என்கை. (81)

வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகிறுர் (அதாவது - "தத்தஸ்ய") என்று துடங்கி. ("தத்") விரோதி$_4$நிரஸநபூர்வகம் என்னை இங்குநின்றும் தஸ்மை ப்ராபிக்கை, ("தஸ்ய") ரக்ஷணத்தை அஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மமாகவுடைய பெருமாளுக்கு, ("ஸத்$_3$ருஶம்") அநுரூபம், என்றபடி.
("ரக்ஷ மாம்"(ப$_4$ார.ஸப$_4$ா. 61-43) என்றிருந்த) இதி.
(1) "ப$_4$வேத்" என்கிறவிதுக்கு "காமப்ரவேத$_3$நே லிங்"(அஷ்.3-3-157 வார்த்திகம்)ஆய், ப$_4$க$_3$வதே$_3$ககர்த்ருகரக்ஷணேச்ச$_2$ாப்ரகாஶநம் சொல்லிற்று;
(2) "ரக்ஷ" என்று "ப்ரார்த்த$_2$நாயாம் லோட்" ப்ரத்யயமாய், ப$_4$க$_3$வதே$_3$ககர்த்ருகரக்ஷணேச்ச$_2$ா-ப்ரகாஶநம் சொல்லிற்று; இச்ச$_2$ாப்ரகாஶநமிறே ப்ரார்த்த$_2$னே. இத்தால் ததே$_3$கோபாயப$_4$ாவேச்சை$_2$ உப$_4$யர்க்கும் அநுக$_3$தத$_4$ர்மம் என்று ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. (வாசி) வைலக்ஷண்யம். ("ஶீதோ ப$_4$வ") என்றதுக்கர்த்த$_2$ம் (நெருப்பை) இத்யாதி$_3$. "அக்$_3$நேராப:" (தை.உ.ப.2-1-1)என்றுகொண்டு கார்யகாரணங்களுக்கு அநந்யத்வமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (நீராக்கிஞப்போலே) என்று. (த$_3$க்$_3$தே$_4$ா ப$_4$வ) என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ப$_4$ஸ்மமாக்கி) என்று. "த$_3$ஹ - ப$_4$ஸ்மீகரணே" என்கிற த$_4$ாதுபாட$_2$ம் விவக்ஷிதம். (ஸ்வயத்நத்தாலே)இத்யாதி$_3$:- "ஶக்தியில்லை" என்றவித்தால் "இச்சை$_2$யுண்டு"என்று தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும்) என்று. "ஷஷ்டே$_2$ாऽபி மம ரோசதே" என்கிற ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யை உட்கொண்டு "ஹூதாஶநஶ்சந்த$_3$ந-

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி அரும்பத$_3$விளக்கம்

81.பிராட்டிக்கும் த்$_3$ரெளபதி$_3$க்கும் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்டை$_2$ உண்டோ? என்கிறவத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்) இத்யாதி$_3$யாலே. (நீராக்கிஞப்போலே) என்றது 'ஆஶ்ரிதர்க்கும், அவர்களுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய விபீ$_4$ஷணுழ்வான் திருமாளிகை முதலானதுகளுக்கும் மாத்ரம் நீர்போலே குளிர்ந்த ஸ்பர்ஶத்தையுடையது ஆக்கிஞப்போலே' என்றபடி. 'த்$_3$ரெளபதி$_3$க்கு பாதிவ்ரத்யாதி$_3$த$_4$ர்மாநுஷ்ட$_2$ாநஜ்ஞாநம் உண்டாயிருக்க, அவளுக்கு ஶாபாநுக்$_3$ரஹஶக்தியில்லை" என்னும்படியென்?' என்னில் :-
1.கண்ணன் இவளுடைய ப$_4$ாவத்தை பரீக்ஷித்தபோது கர்ணனிடத்திலும், சாபல்யம் இவளுக்கு

82.பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

82. இப்படி ஶக்தாஶக்தைகளாயிருவர்கள் செய்தது ஏதென்ன, நாயகஶக்தியையே நோக்கும் [பிராட்டி]

82. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை அருளிச்செய்கிறார், [பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்] என்று. [ஸ்வஶக்தியை வி]டுகையாவது – நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது, நம்முடைய ஶக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஶகமென்று ஸ்வஶக்தியைக்கொண்டு காரியம் கொள்ளாதொழிகை. "அஸந்தேஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சாநுபாலநாத் । ந த்வாம் குர்மி தஶக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா" என்றருளிறே. [லஜ்ஜையை வி]டுகையாவது – து:ஶாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலை

பங்கஶீதல:" என்கிற பாதிவ்ரத்யஶக்தியுமில்லை என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶக்தி தனக்கில்லாமையும்) என்று. (81)

82.1.[ஸ்வஶக்தியை] இத்யாதி. "மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த:"(ரா.ஸு.39-30) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாயகரான) இத்யாதி. "அஹம்...நயாமி... மத்பக்தம்" (வ.சரம.) என்னுமதுவும் விவக்ஷிதம். {இந்த 82ம் வாக்யவ்யாக்யாநத்தில்} உதாஹரிஷ்யமாணவசநத்தில் "தேஜஸா"(ரா.ஸு.22-20) என்கிறவிதின் அர்த்தம் (நம்முடைய ஶக்தியால்) இத்யாதி. "தேஜ: பராபிபவநஸாமர்த்யம்" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஶக்தியால்) என்றது. {'தேஜ: பரைரநபிபவநீயதா' இதி கீதாபாஷ்யே 16-43ஶ்லோகார்த்தவிவரணே}. ரக்ஷணம் அநிஷ்டநிவர்த்தநமாகையாலே "த்வா பஸ்ம குர்மி" என்கிறவிதின் அர்த்தம் (நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை) இதி. வசநத்திலே ("தபஸ:")(ரா.ஸு.22-20) என்கிற (தபஶ்)ஶப்தம் "தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸம் அதிரிக்தம் தபஶ்ஶ்ருதம்" {"தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:"} (மாஹாநாராயணே) இத்யாதிகமப்யநுஸந்தேயம் என்கிறபடியே ஸ்வஸம்பந்தத்யாகவிஶிஷ்டபரஸம்பந்தகரணரூபந்யாஸவாசியாகையாலே ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபபாரதந்த்ர்யவாசகமாகிறது. யத்வா :- "நியமேஷு தபஶ்ஶப்த:" என்கிறபடியே (தபஶ்)ஶப்தம் நியமவாசியாய், "நியமஶ்ச தர்மே" (ரா.ஸு.29-12)என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது "ரக்ஷகத்வதர்மம் அவன் தலையிலே" என்றிருக்கை. இத்தால் ஸ்வரக்ஷணநர்ஹத்வரூபபாரதந்த்ர்யம் லபித்தது. ("அநுபாலந")மாவது – நாஶப்ரதிபந்தாத்மகஸத்தாநுவர்த்தநரூபரக்ஷணம். "இந்த பாரதந்த்ர்யரூபதபோநுபாலநம் ராவணபஸ்மீகரணரூபஸ்வரக்ஷணபாவஹேதுகம்" என்கையாலே, தாத்ருஶஸ்வரக்ஷணம் தாத்ருஶதபோநாஶகம் என்று பலித்தது. இத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் ("நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஶகம்" என்று) இதி. ("பஸ்ம ந குர்மி")(ரா.ஸு.22-20) என்கிற இதுக்கர்த்தம் (ஸ்வஶக்திகொண்டு கார்யம்) இத்யாதி. "வஸ்துஸ்வரூபாநுபந்தியான ஶக்தி-

உண்டாயிருக்கிறதாக இவள்தானே சொல்லியிருந்தபடியாலும்,

2.மஹாப்ரஸ்தாநத்தில் ஸ்வபர்த்தாக்களில் ஒருவனிடத்தில் பக்ஷபதித்திருந்த அதர்மத்தாலே முந்துற முடிந்துபோகையாலும் "பக்ஷபாதோ மஹாநஸ்யா விஶேஷேண தநஞ்ஜயே" (பார. ஸ்வர்க்கா.ஆ.2-6) இதி.

3.ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக ப்ரபத்தி பண்ணினவள் ஶக்தியுண்டாகில் அதில் ஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அந்த ஆபத்தைத்தானே விலக்கிக்கொள்ளக்கடவளாகையாலே அப்படி செய்யாமையாலும் "ஶாபாநுக்ரஹஸாமர்த்யம் த்ரௌபதிக்கில்லை" என்னுமிடம் ஸித்தம் என்று கண்டுகொள்வது. (81)

ஸ்வபாரதந்த்ர்யஹாநியைப் பிறப்பிக்கும் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான [ஸ்வஶக்தியை] மறுவலிடாதபடி [விட்டாள்]; ஸ்வஶக்தித்யாக$_{3}$ம் பரஶக்த்யாலம்ப$_{3}$நஸூசகம். ஆபத்ஸக$_{2}$ன் க்ருஷ்ணனென்று விஶ்வஸித்து, த்$_{3}$ரௌபதி$_{3}$ ஸப$_{4}$ாமத்$_{4}$யே இரு கையையும் விட்டு, பரமபுருஷனை ஶரணம் புக்கு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான [லஜ்ஜையை] ப்பிற்காலியாமல் [விட்டாள்] என்கிருர்; ஸ்வஸ்வப$_{4}$ாவத்யாக$_{3}$ம் ஸ்வவிஶ்வாஸவிஶேஷ-ப$_{2}$லமாய் வந்ததிவளுக்கு. ஜாத்யாதி$_{3}$களில் உத்க்ருஷ்டனுன [திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்], ஸ்வஜாதி-ஸ்வவர்ணுநுரூபமான [ஸ்வவ்யாபாரத்தை] வாஸநாருசியுடன் [விட்டான்]; பரஶக்தியைப் பற்றி ஸ்வஶக்தியை விடுகையும், பரைகரக்ஷ்ய{க்ஷக - பா.}த்வத்தைப் பற்றி ஸ்வரக்ஷணுபி$_{4}$மாநத்தை விடுகையும், பரவ்யாபாரத்தைப் பற்றி ஸ்வவ்யாபாரத்தை விடுகையும், உபாயாதி$_{4}$காரிக்ருத்யமென்றபடி. (82)

உறிகிற அளவில், லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தான் ஒரு தலை இடுக்குகையன்றிக்கே, இரண்டு கையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்குப் பெருமாளே ரக்ஷகர் என்று விஶ்வஸித்து ஸ்வஶக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, மஹாபத்$_{3}$-த$_{3}$ஶையிலே இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகனென்று {அத்ர "மஹத்யாபதி$_{3}$ ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப$_{4}$க$_{3}$வாந் ஹரி: । இதி நிஶ்சித்ய மநஸா ஶரணுக$_{3}$தவத்ஸல: । ஆக்ருஷ்யமாணே வஸநே த்$_{3}$ரௌபத்$_{3}$யா சிந்திதோ ஹரி:" (ப$_{4}$ார.ஸப$_{4}$ா. 67) இத்யாதி$_{3}$கம் அபி$_{4}$ப்பேரதம்} மஹாவிஶ்வாஸம் பண்ணி மஹாஸப$_{4}$ாமத்$_{4}$யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அரிது. [திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்] அதாவது - ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டான் என்றபடி; ஒரு சேவகனுடைய நாயை

யினுடைய த்யாக$_{3}$ம் அஶக்யமாகையாலே ஶக்திப்ரயுக்தகார்யாநுபாத$_{3}$ாநமே ஶக்தியை விடுகை" என்று விவக்ஷித்து (கார்யம் கொள்ளாதொழிகை) என்கிறது. இது ("ப$_{4}$ஸ்ம ந குர்மி") என்கிற இதுக்கர்த்த$_{2}$ம். உக்தார்த்த$_{2}$த்தில் ப்ரமாணம் ("அஸந்தே$_{3}$ஶாத்")(ரா.ஸு.22-20) இத்யாதி$_{3}$. "கரோமி" என்கிறவிடத்தில் ("குர்மி") என்கிறவிது ச$_{2}$ாந்த$_{3}$ஸம்.

1. ("ப$_{4}$ஸ்மார்ஹ!") என்கிறவிது ஸம்புத்$_{3}$தி$_{4}$யாய், 'ப$_{4}$ஸ்ம'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் ப$_{4}$ாவப்ரத$_{4}$ாநமாய், 'ப$_{4}$ஸ்மத்வார்ஹனே!' என்றபடி.

2. அன்றிக்கே 'விரோதி$_{4}$களை ப$_{4}$ஸ்மமாக்குகைக்கு க்ஷமமான தேஜஸ்ஸாலே' என்றுமாம். {இந்த பக்ஷத்தில் 'ப$_{4}$ஸ்மார்ஹதேஜஸா' என்று ஏகபத$_{3}$ம்}.

(லஜ்ஜை) இத்யாதி$_{3}$. (துகிலை உறிகிறவளவில்) வஸ்த்ராபகர்ஷணம் பண்ணுகிறபோது. (தான் ஒரு தலை இடுக்குகை) ஒரு பார்ஶ்வத்திலே நிரோதி$_{4}$க்கை. [பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள்] என்றவநந்தரம் [த்$_{3}$ரௌபதி$_{3}$ லஜ்ஜையை விட்டாள்] என்றத்தாலே த்$_{3}$ரௌபதி$_{3}$யினுடைய லஜ்ஜா-த்யாக$_{3}$ம் பிராட்டியினுடைய ஶக்தித்யாக$_{3}$த்தை ந்யக்கரித்துக்கொண்டு உதி$_{3}$க்கையாலே, வ்யஞ்ஜிதமான தௌ$_{3}$ஷ்கர்யாதிஶயத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஈடுபடுகிருர் (பேர்) இத்யாதி$_{3}$. (பேரளவு) நிரதிஶயஜ்ஞாநபூர்த்தி. (விஶ்வஸித்து) இத்யாதி$_{3}$ - இங்கே "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீ$_{4}$மத: । நாத்யர்த்த$_{2}$ம் க்ஷுப$_{4}$யதே தே$_{3}$வீ க$_{3}$ங்கே$_{3}$வ ஜலத$_{3}$ாக$_{3}$மே" (ரா.ஸு.16-4) என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (அத்தனையளவன்றிக்கே) இத்யாதி$_{3}$. (மஹாபத்$_{3}$த$_{3}$ஶை-யிலே) என்றது 'பிராட்டி ஆபத்திலும் பெரிதான ஆபத்திலே' என்றபடி. ராவணன் இப்படி அஸத$_{3}$ஸ்ய-வ்யாபாரத்தைப் பண்ணினுனில்லையே! இத்தால் "காரணபௌஷ்கல்யத்தையும், ஆபந்மாந்த்$_{3}$யத்-தையும் உடைத்தாகையாலே ஸுகரமான பிராட்டி விஶ்வாஸத்தைப்பற்ற, காரணமாந்த்$_{3}$யத்தையும் ஆபத்பௌஷ்கல்யத்தையும் உடைத்தாகையாலே த்$_{3}$ரௌபதி$_{3}$விஶ்வாஸம் து$_{3}$ஷ்கரம்" என்றபடி.

82. துகிலை - வஸ்த்ரத்தை. கைப்புடை - கோ$_{3}$புரவாசலுள்ளிருக்கிற ஒட்டுத்திண்ணை. (82)

ஒரு சேவகன் அடிக்க, அவன் அது பொறுமல் அடித்தவனோடு எதிர்த்துப்பொருது அவனையும் கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக இருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷுத்$_3$ரசேதநன் தன் அபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கினதென்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னையழிய மாறினபடி கண்டால், பரமசேதநனபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கினால் அவன் என்படுமோ? என்று ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களை அடைய விட்டு, அந்நாயோபாதியாகத்தம்மை அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு, அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவித்திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தார் என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. (82)

83. இனி உபேயாதி$_4$காரிகளில் ப்ரத$_4$ாநரான இளையபெருமாள்படியை விஸ்தரேண அருளிச்–

[திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்] இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை) என்றது "ப$_4$க$_3$வத்கர்த்ருகஸ்வரக்ஷணத்திலே அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகங்களான ஸ்வவ்யாபாரங்களை" என்றபடி. இத்தால் "பிராட்டியுடைய ஶக்தித்யாக$_3$ம் ஶக்திவிஷயஸ்வரக்ஷணுகரணரூபம்; இவனுடைய ஸ்வவ்யாபாரத்யாக$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்கர்த்ருகரக்ஷணோபாயாநுஷ்ட$_2$ாநரூபம்" என்று வ்யஞ்ஜிதம். {"கீழே ஶக்தித்யாக$_3$த்தை லஜ்ஜாத்யாக$_3$ம் ந்யக்கரித்துக்கொண்டு உதி$_3$த்தாப்போலே, இங்கு அதையும் ந்யக்கரித்துக்கொண்டு ஸ்வவ்யாபாரத்யாக$_3$ம் உதி$_3$க்கையாலே" என்றபடி.} "ப்ராங்ந்யாயத்தாலே த்$_3$ரௌபதி$_3$யினுடைய விஶ்வாஸத்தைப்பற்றவும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுடைய விஶ்வாஸம் து$_3$ஷ்கரம்; அதாவது "க்ருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்தவளாகையாலே அவளுக்கு விஶ்வாஸம் பிறக்கலாம்; அப்படியன்றிக்கே க்ஷுத்$_3$ரசேதநப்ரவ்ருத்தித$_3$ர்ஶநப்ரயுக்தாநு–மாநத்தாலே இவனுக்கிப்படி பிறந்த விஶ்வாஸமிறே அரியது!" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்–செய்கிறார் (ஒரு ஸேவகனுடைய) இத்யாதி$_3$. "ஈஶ்வர: ஸ்வாபி$_4$மாநவிஷயசேதநரக்ஷக:, சேதநத்வாத், பரித்$_3$ருஷ்டயோத$_4$வத்" என்கிற அநுமாநம் விவக்ஷிதம். "யோ யதீ$_3$யகாரணப்ரசுர: ஸ: தத்கார்யப்ரசுர:, யத$_2$ா யாக$_3$ாப்$_4$யாஸவாந் ஸ்வர்க்க$_3$பூ$_4$மிவாந்" இதி ஸாமாந்யமுக$_2$வ்யாப்தியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பரமசேதநன்) இத்யாதி$_3$. 'ப்ராணைரபி' என்றதே "ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:"(ரா.யு.18–28) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (என்படுமோ!) என்றது. "[ஸ்வவ்யா–பாரத்தை] என்கிற 'வ்யாபார'ஶப்$_3$த$_3$ம் உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநபரம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரக்ஷ–ணேத்யாதி$_3$). "[வ்யாபாரத்தை] என்கிற ஏகத்வம் ஸமஷ்டிக$_3$தமாகையாலே அங்க$_3$ாங்கி$_3$ஸமுத$_3$ாய–க$_3$தைகத்வமாம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (வ்யாபாரங்களையுடைய) என்றது. "நாய்க்கு அத்யந்த–நிகர்ஷத்தாலே ஆகிஞ்சந்யம் பற்றுசு; இவன் விஶிஷ்டகுலஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களை உடையவனுகையாலே ஆகிஞ்சந்யம் இல்லையே!" என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அந்நாயோபாதியாக) இத்யாதி$_3$. "நாயேன் வந்தடைந்தேன்"(பெரியதிருமொழி 1–9–1) இத்யாதி$_3$கள் இங்கே விவக்ஷிதம். "நாயோபாதி தம்மை அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டமையிலே ப்ரமாணமென்? பராத்மகு$_3$ணுநாம் பராவேத்$_3$யத்வாத்" என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவாசலில் கைப்புடையிலே) என்று. (கைப்புடை) யாவது த்$_3$வாரஸந்நிஹிதமான சிற்றிடம். (கை) என்று சிறுமை; (புடை) இடம். இத்தால் "க்$_3$ருஹ–பாலம்" என்னும் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யுடைய நாயைப்போலே "க்$_3$ருஹத்$_3$வாரஶயநம், 'அவர் நாயோபாதியாகத் தம்மை அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டார்' என்கையில் ப்ரமாணம்" என்று கருத்து. (82)

83. "இப்படி {80ம் வாக்யத்தில்} உத்$_3$தே$_3$ஶக்ரமேண பிராட்டிப்ரப$_1$ருதிகள்படியை {81,82ம் வாக்யங்களில்} உபபாதி$_3$த்து (உபேயத்துக்கு) இத்யாதி$_3$ 80ம் வாக்யத்தில் உத்$_3$தே$_3$ஶித்த க்ரமத்தாலே

83 .உபேயாதி$_4$காரிக்ருத்யவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் [பசியர்] இத்யாதி$_3$யால்.

83 .பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும், அடுகிற சோறுமுண்ண வேணும் என்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் த$_4$ரியாமையை முன்னிட்டு, "அடிமை செய்ய வேணும்", "எல்லா அடிமையும் செய்ய வேணும்", "ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்" என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் த$_4$ரித்தடிமை செய்தார்.

செய்கிறார், [பசியர்] என்று துடங்கி. அதாவது - [பசியராய் இருப்பார்] தங்கள் பசியின் க$_4$நத்தாலே, இதுக்குமுன்பு ஆக்கின சோறும், இப்போது ஆக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணும் என்று மநோரதி$_2$க்குமாப்போலே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, "ப$_3$ால்யாத் ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$"ரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்$_3$யோகி$_3$க்கிறபடியைக்கண்டு, 'நீர் நில்லும்' என்று நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்தருள, "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைத$_4$ர்ம்யம் நேஹ வித்$_3$யதே। க்ருதார்த்தே$_2$ாஹம் ப$_4$விஷ்யாமி தவ சார்த்த$_2$: ப்ரகல்பதே" என்றும், கங்கை கடந்தேறின அன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அநேகம் அருளிச்செய்ய, "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக$_4$வ । முஹூர்த்தமபி

இளையபெருமாள்ப்ரப்$_4$ருதிகள் படியை அருளிச்செய்கிறார்" என்கிறார் (இனி) இத்யாதி$_3$. "ஶேஷ- ஶேஷாஶந" இத்யாதி$_3$யிலே ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶத்தை உட்கொண்டு இங்கே தத$_3$வதாரமான இளைய பெருமாளுக்கு ப்ரத$_2$மோத்$_3$தே$_3$ஶம் பண்ணிற்றும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபேயாதி$_4$காரிகளில் ப்ரத$_1$ாநரான) இத்யாதி$_3$. {"அநந்த: ப்ரத$_2$மம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம் । ப$_3$லப$_4$த்$_3$ரஸ்த்ருதீயஸ்து கலௌ கஶ்சித்$_3$ப$_4$விஷ்யதி" இதி (நாரதீ$_3$யே?); "ஶேஷோ லக்ஷ்மண உச்யதே" இதி ச}. (பசியராயிருப்பார்) இத்யாதி$_3$. பசியின் க$_1$நம் - க்ஷுத்தினுடைய அதிஶயம். "ப$_3$ால்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$:" (ரா.ப$_3$ா.18-27) என்கிறவித்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ப$_3$ால்யாத் இத்யாதி$_3$). பசியருடைய பெரும்பசிக்கு த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் இந்த ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$த்வம். "அஹம் த்வாऽநுக$_3$மிஷ்யாமி"(ரா.அ.31-3) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (உத்யோகிக்கிறபடியை) இதி. "ராமேண ப$_3$ஹுபி$_4$ஸ்ஸாந்த்வைர்நிஷித்$_3$த$_4$:"(ரா.அ.31-6) என்கிறவித்தைப்பற்ற ('நில்லும்' என்று நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்தருள) என்றது. ("குருஷ்வ")(ரா.அ.31-22) இத்யாதி$_3$. ("இஹ") என்றது "என்னை அநுசரணுக்கிக்கொள்ளுமதில்" என்றபடி. "ஸ லோகபாலப்ரதிம: ப்ரப$_4$ாதே தீர்த்வா மஹாத்மா வரதே$_3$ா மஹாநதீ$_3$ம்"(ரா.அ.52-101) {" "ஸ லோகபாலப்ரதிமப்ரப$_4$ாவவாந்" இதி பாட$_2$: ; அந்யத$_2$ா, வ்ருத்தப$_4$ங்க$_3$ஸ்ஸ்யாத்" இதி கே$_3$ாவிந்தராஜீயே} என்கிறத்ஶ்லோகத்தைப்பற்ற (கங்கை கடந்து) இத்யாதி$_3$. "அயோத்$_4$யாம் இத ஏவ த்வம் காலே ப்ரவிஶ லக்ஷ்மண"(ரா.அ.53-16) இத்யாதி$_3$யைப் பற்ற (மீளவிடுகைக்குறுப்பாக) இத்யாதி$_3$. ("ந ச ஸீதா") (ரா.அ.53-31) இத்யாதி$_3$. "த்வயா ஹீநா ஸீதா ந; த்வயா ஹீநோऽஹமபி ந". ("அபி ஜீவாவ:!") யதி$_3$ ஜீவாவ:! ("ஜலாத் உத்$_3$த்$_4$ருதௌ மத்ஸ்யாவிவ முஹூர்த்தம் ஜீவாவ:") இத்யந்வய:. (பிரியில் தாமுளராகமாட்டாமையை) இதி.

83.ஒப்பூண் - பங்திபோ$_4$ஜநம்.

பெரும்பசியராய்ச்சோறு சமைவதெப்போதோவென்று துடித்துக்கொண்டு ஆகாங்க்ஷித்திருப்பார் ஊர்க்கு [அட்ட சோறுமுண்ண வேணும்], நாட்டுக்கு[அடுகிற சோறுமுண்ண வேணுமென்று] மநோரதி$_2$க்குமா போலே, நாட்டுக்குக்கட்டின காப்பே காட்டுக்காம்படி கொடிய காட்டுக்கு பித்ருவசநபரிபாலகராய்ப் பெருமாள்

ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்$_3$த்$_4$ருதௌ" என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாம் உளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு "குருஷ்வ மாம்" {"அநுசரம்" இத்யந்தம் அரும்பத$_3$த்தில் பாடம்} என்ற அநந்தரத்திலே, "த$_4$நுராத$_3$ாய ஸகு$_3$ணம் க$_2$நித்ரபிடகாத$_4$ர:। அக்$_3$ரதஸ்தே க$_3$மிஷ்யாமி

---

1. பூர்வோபாத்தவசநத்திலே – விக$_3$தோ த$_4$ர்மோ யஸ்ய ஸ: வித$_3$ர்ம:, தஸ்ய ப$_4$ாவோ வைத$_4$ர்ம்யம். அதாவது – "ஆந்ருஶம்ஸ்யலக்ஷணத$_4$ர்மஹாநி" என்றபடி. " "இஹ ந வித்$_3$யதே" என்றத்தால் "என்னை இங்கேயிட்டெழுந்தருளினுல் ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற த$_4$ர்மத்துக்கு ஹாநி வரும்" என்று த்$_4$வநிக்கையாலே "தமக்கு(தரியாமையை) ஸூசிப்பித்தார்" என்றபடி.

2. யத்$_3$வா :– "விக$_3$தோ த$_4$ர்மீ யேந தத் வித$_4$ர்மி; தஸ்ய ப$_4$ாவோ வைத$_4$ர்ம்யம்". அதாவது – "என்னுடைய த$_4$ர்மிஸ்வரூபநாஶகத்வம்" என்றபடி. "அது 'என்னை அநுசரணுக்கிக் கொள்ளுமதிலில்லை' என்றத்தால் 'அநுசரணுக்கிக்கொள்ளாவிட்டால் த$_4$ர்மிஸ்வரூபநாஶகத்வம் வரும்' என்று தோற்றுகையாலே அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறுர்" என்றபடி. அநந்தரோபாத்தவசநத்திலே "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்கிறவிடம் த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம். "யத$_2$ா த்வயா ஹீநா ஸீதா ந, ஏவம் த்வயா ஹீநோऽஹமபி ந" என்றபடி.

1. இங்கே "குருஷ்வ மாமநுசரம்" இத்யாதி$_3$யே (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு) என்கைக்கு ப்ரமாணதயா விவக்ஷிதம். "ந ச ஸீதே"த்யாதி$_3$வசநம் 'வைத$_4$ர்ம்ய'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ஸ்பு$_2$டீகரணுர்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் ("குருஷ்வ மாமநுசரம்" என்ற அநந்தரத்திலே) இத்யாதி$_3$.

2. யத்$_3$வா :– "வைத$_4$ர்ம்யம் நேஹ வித்$_3$யதே"(ரா.அ.31-22), "ந சாஹமபி ராக$_4$வ" (ரா.அ.53-31) என்றும் (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு) என்று விவக்ஷிதம். அதில் (முன்னிட்டு) என்கிற 'க்த்வா'ப்ரத்யயார்த்த$_2$த்துக்கு(அடிமை செய்யவேணும்) இத்யாதி$_3$யிலும், (ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்) என்கிறவிதிலும் யத$_2$ாயோக்$_3$யம் அந்வயம். அதாவது – "வைத$_4$ர்ம்யம் நேஹ வித்$_3$யதே" என்று (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு அடிமை செய்யவேணும்) இத்யாதி$_3$யும், "ந சாஹமபி" என்று (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்)இத்யாதி$_3$யும் என்று கூட்டுவது என்றபடி.

1. ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) என்றது – "குருஷ்வ மாம்" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகாநந்தரத்திலே என்றபடி.

2. யத்$_3$வா:– இஶ்ஶ்லோகத்திலே நாலு வாக்யங்களிருந்தாலும் "குருஷ்வ மாமநுசரம்" என்கிறவிதிலே இவ்வாக்யபரிஸமாப்தி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) இதி. இது "ந ச ஸீதா" இத்யாதி$_3$க்குமுபலக்ஷணம். ஆநந்தர்யம், வ்யவஹிதாவ்யவஹிதஸாத$_4$ாரணமான உத்தரகாலமாத்ரரூபம், விவக்ஷிதம். ஆகையாலே ப$_3$ஹுவ்யவஹிதமான "க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$" என்கிறவிதுக்கு "ந சாஹமபி" என்கிறவித்தைப்பற்ற ஆநந்தர்யமுபபந்நம். "குருஷ்வ" என்ற ப்ரார்த்த$_2$னையாலே (பிரியில் தரியாமை) ஸூசிதம் என்றும் சொல்லுவர்கள்; அப்போதும் – "ந சாஹமபி" என்கிறவிது

1. ப்ரார்த்த$_2$நாஸூசிதமான (தரியாமையை) ஸ்பு$_2$டீகரிக்கிறது என்றும்;

முகமலர்ந்து போகிறபோது, "ப$_3$ால்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$:" என்று ப$_3$ால்யம் துடங்கித் திருத்தொட்டிலிணை தீண்ட வேண்டும்படி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$ரான இளையபெருமாள் "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக$_4$வ। முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்$_3$த்$_4$ருதௌ" என்று பிராட்டிபோல [பிரிவில்] ஸ்வஸத்தை [த$_4$ரியாமையை முன்னிட்டு]ப்பின் சென்று "ப$_4$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_3$ஹ்யா கி$_3$ரிஸாநுஷு

பந்த$_2$ாநமநுத$_3$ர்ஶயந் ।। ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி ச ப$_2$லாநி ச। வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்" என்கையாலே ஸ்வஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், தத$_3$நந்தரத்திலே "ப$_4$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_3$ஹ்யா கி$_3$ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்$_3$ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே" என்கையாலே – அதுதன்னிலும் இன்னவின்ன அடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லா அடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, 'நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதே$_3$ஶத்தைப் பார்த்து பர்ணஶாலையைச்சமையும்' என்ன, "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி: । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த$_2$மித$_3$ம் வசநமப்$_3$ரவீத்" என்று – நம் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்று, "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த$_2$ த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்தி$_2$தே। ஸ்வயம் து ருசிரே தே$_3$ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$" என்கையாலே – அடிமைசெய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோ$_3$ஷம் கலசாதபடி உசிதகைங்கர்யங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவேணும் என்றும் ப்ரார்த்தி$_2$த்தார் என்கை. [படைவீட்டில்] இத்யாதி$_3$. திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளி வந்து புகுந்து திருவபி$_4$ஷேகம் பண்ணியருளின போது, தம்மோடு கூட அடிமை செய்கைக்கு

2. ப்ருத$_2$க் (தரியாமையை)ச்சொல்லுகிறது என்றும் ஸங்க$_3$தித்$_3$வயம் அநுஸந்தே$_4$யம். ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) என்றது (தரியாமையை முன்னிட்டு) என்கிறவிதினுடைய அர்த்த$_2$ாநுவாத$_3$ம். ("த$_4$நுராத$_3$ய")(ரா.அ.31-23,24) இத்யாதி$_3$. "பிடகா" – ப$_4$ாஜநவிஶேஷ:. "ஸ்வாஹாராணி" – ஸுகே$_2$ந ஆஹார்யாணி என்றபடி. (ஸ்வஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமாக) இதி. "கு$_3$ணைர்தா$_3$ஸ்யமுபாக$_3$த:" என்று சொன்ன தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாக என்றபடி.

த$_4$நுர்த$_4$ரணக்$_3$ரக$_3$மநமார்க்க$_3$ப்ரத$_3$ர்ஶநப$_2$லமூலாத்$_3$யாஹரணதி$_3$கள் (அடிமை) என்றவித்தாலே விவக்ஷிதங்கள். ("ப$_4$வாம்ஸ்து") இத்யாதி$_3$. ("ஸர்வ")ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (எல்லாவடிமையும்) இதி. ("கரிஷ்யாமி") (ரா.அ.31-25)என்கிற 'ல்ருட்'அர்த்த$_2$ம் (செய்யவேணும்) என்று. (பஞ்சவடியிலே) இத்யாதி$_3$கம் பூர்வமேவ வ்யாக்$_2$யாதம். (ஸ்வாதந்ர்யமாகிற தோ$_3$ஷம்) என்றது – 'ஸ்வ-ரஸமாகிற ஹேயம்' என்றபடி. "ஸ்வயந்து ருசிரே" (ரா.ஆ.15-7) என்றவித்தால் ப$_2$லிதம் (உசிதேத்யாதி$_3$). ("க்ரியதாம்") என்கிறவிதி$_4$ – 'லோட்'அர்த்த$_2$ம் (ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்) என்று.

1. ("க$_3$மிஷ்யாமி", "ஆஹரிஷ்யாமி") என்கிற இவை அநுசரணவிஶேஷப்ரத$_3$ர்ஶநபரமாகையாலே ("குருஷ்வ") என்ற ப்ரார்த்த$_2$னையே இவற்றுக்கும் வரும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயும்,

2. ("மாம் வத$_3$") என்கிறவிது 'ப்ரார்த்த$_2$நாயாம் லோட்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயும் (ப்ரார்த்தி$_2$த்தார் என்கை) என்றது. (படைவீட்டில்) இத்யாதி$_3$. (படைவீடு) – ராஜத$_4$ாநீ. (காட்டில் தனியிடத்தில்) என்றது – 'தனியிடமான காட்டில்' என்றபடி. பெருமாளும் பிராட்டியும் முநிஜநமும் இருக்கிற காட்டில் தனிமையாவது – கைங்கர்யகர்த்ருத்வேந ஸஜாதீயத்$_3$விதீயராஹித்யம்

ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்$_3$ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே । பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த$_2$ த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்தி$_2$தே । ஸ்வயம் து ருசிரே தே$_3$ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$" என்று ஶேஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி ஶேஷவ்ருத்தியான அடிமை செய்யவேணும்; அதில் இன்னது செய்வன், இன்னது செய்யேன்

ஒருவரும் இல்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே அடிமை செய்து கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதாப் போலே, ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் துடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக்குடையை எடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற இரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "ச$_2$த்ரசாமர-பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோऽநுஜக$_3$ாம ஹ" என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோவென்னில், காட்டுக்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபி$_4$ஷேகார்த்த$_2$மாக அலங்கரித்து, தம்முடைய தி$_3$வ்யாந்த:

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மோடுகூட) இத்யாதி$_3$. 'அஸஹாயத$_3$ஶையில் உண்டான அகி$_2$லகைங்கர்யகரணப$_3$லாயாதாபி$_4$நிவேஶாதிஶயப்ரயுக்தபரஹிதகைங்கர்யகரணா-பர்யாப்திரூபப்ரக்ருதவாக்யார்த்த$_2$ப்ரதிபி$_3$ம்ப$_3$வர்ணநரூபம் (ஸ்வயம்பாகத்திலே) இத்யாதி$_3$வாக்யம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வயம்பாகத்திலே) இத்யாதி$_3$. ப்ரதிபி$_3$ம்ப$_3$வர்ணநப$_2$லிதம் (போலே) என்றது. (ஸ்வயம் பாகத்திலே) என்றது 'தானே பு$_4$ஜிக்கத்தான் பண்ணுகிற பாகத்திலே' என்றபடி, (வயிற்றைப் பெருக்கினவன்) என்றது - 'ந்யூநத்வஶங்கையாலே சிறிது அதி$_4$கமாகப்பாகம் பண்ணி, அது ஶேஷித்தால், வ்யர்த்த$_2$ம் போகவொண்ணாது என்று கத$_2$ஞ்சித் பு$_4$ஜிக்க, இங்ஙனே பு$_4$ஜித்துப் பருக்கையாலே கரணையிட்டுக் காதுபெருக்குகிற ந்யாயத்தாலே {ஶ்ரோத்ராப$_4$ரணம் பூணவேண்டுவார் அவ்வாப$_4$ரணம் கொள்ளும்படி திரி முதலியவற்றையிட்டுச் செவியில் துளையைப்பெருக்குகிற ந்யாயமாய் என்றபடி} வயிற்றைப் பெருக்கினவன்' என்றபடி. தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகம் (ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான்) இத்யாதி$_3$. (திரு) = அநந்யாதே$_4$யாதிஶயமாய், (வெண்) = ஶ்வேதமாய், (கொற்ற) = ஜயஶீலமான (குடை) = ச$_2$த்ரம். (பணிமாறுகையாகிற) என்றது - உசிதக்ரியையாலே விநியோகி$_3$க்கையாகிற என்றபடி. க்ரமிகமாகச்செய்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே (ஏககாலத்தில்) என்றது. இதுதான் உதா$_3$ஹரிஷ்யமாணபாத்$_3$மபுராணவசந-க$_3$த'ததா$_3$'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். "ச$_2$த்ரம் து தஸ்ய ஜக்$_3$ராஹ ஶத்ருக்$_4$ந: பாண்ட$_3$ரம் ஶுப$_4$ம் । ஶ்வேதம் ச வாலவ்யஜநம் ஸுக்$_3$ரீவோ வாநரேஶ்வர: ॥ அபரம் சந்த்$_3$ரஸங்காஶம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீ$_4$ஷண:" என்கிற யுத்$_3$த$_4$காண்ட$_3$ஸ்த$_2$ப்ரக்ரியையையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான்) இத்யாதி$_3$. ('ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை') என்று ஸாமாந்யேந நிஷேதி$_4$ப்பானேன்? யுத்$_3$த$_4$காண்ட$_3$த்திலில்லையேயாகிலும், அயோத்$_4$யாகாண்ட$_3$த்திலிருக்கிறதே என்கிற ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் ("ச$_2$த்ரசாமரபாணிஸ்து")(ரா.அ.16-32) இத்யாதி$_3$நா. வநப்ரவேஶாத்பூர்வமான அந்த வ்ருத்தாந்தம் வநப்ரவேஶாது$_3$த்தரமாக மூலோக்தமான வ்ருத்தாந்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகாது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அந்த ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கு) இத்யாதி$_3$நா.

("அத$_2$ தஸ்மிந் தி$_3$நே") இத்யாதி$_3$. 'திருவபி$_4$ஷேகோத்தரகாலத்திலேயுண்டான வ்ருத்தாந்தம்' என்று தோற்றுகைக்காக "அபி$_4$ஷேகம் ஶுப$_4$ம் சக்ரு:" (பா.பு.உ.த்.க$_2$. 49)இத்யாதி$_3$கமுபாத்தம், ("காகுத்ஸ்த$_2$ம் அபி$_4$ஷேகம் சக்ரு:") என்றது 'காகுத்ஸ்த$_2$ஸ்யாபி$_4$ஷேகம் சக்ரு:' என்றபடி. "தத$_3$ர்ஹம்" (அஷ்.5-1-117)என்கிற ஸூத்ரநிர்தே$_3$ஶத்தாலே கர்மணி ஷஷ்டி$_2$யினுடைய அநித்யத்வம் ஜ்ஞாபிதமாகையாலே "காகுத்ஸ்த$_2$ம்" என்று த்$_3$விதீயை வந்து கிடக்கிறது.

என்றதே, ஶேஷிக்கபி4மதமான எல்லா அடிமையும் செய்ய வேணும்; செய்யுமிடத்து ஸ்வாதந்த்ர்யவிஷம் தட்டாதபடி ஸ்வதந்த்ரஶேஷி ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தி2த்தார்; "ஸுக்3ரீவமாருதி-விபீ4ஷணபுண்யபாத3ஸஞ்சார"த்தாலே ஶோஷணத3ாஹநப்லாவநம் பண்ணின திருப்படைவீட்டிலே,

---

புரத்தில்நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித் திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே ஏறிப்-பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது, இளைய பெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்4யா-காண்ட3த்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கு அது சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண்டு இப்படி அருளிச்செய்தாரென்னில்; பாத்3மபுராணப்ரக்ரியையாலே அருளிச்-செய்தார். "அத2 தஸ்மிந் தி3நே புண்யே ஶுப4லக்3நே ஶுப4ாந்விதே| ராக4வஸ்யாऽபி4ஷே-கார்த்த2ம் மங்க3ளம் சக்ரிரே ஜநா:" என்று துடங்கிப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து, "மந்த்ரபூதஜலை: ஶுத்3தை4ர்முநயஸ்ஸஞ்சிதவ்ரதா: | ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந்

("விவேஜது:") என்றது 'வீஜயாமாஸது:' என்றபடி; வீஜயதே: ச2ாந்த3ஸோ குணே, ணிஜப4ாவஶ்ச. [இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரப3லம்] (வா-3) என்கையாலே [இதிஹாஸ-ஶ்ரேஷ்ட2மான ஸ்ரீராமாயண] விருத்3த4ார்த்த2த்திலே (வா-5) (புராண)த்திற்கு ப்ராமாண்யம் து3ர்லப4ம், "ஶத்ருக்4நஶ்ச2த்ரமாத3தே4"(ரா.யு.131-28), "ச2த்ரந்து தஸ்ய ஜக்3ராஹ ஶத்ருக்4ந: பாண்ட3ரம் ஶுப4ம்" (ரா.யு.131-64) என்று ச2த்ரக்3ரஹணம் ஶத்ருக்4நகர்த்ருகமாகவிறே ஸ்ரீராமா-யணத்தில் சொல்லிற்று? துல்யப3லப்ரமாணவிரோத4ம் கல்பபே4த3பரிஹாரகல்பகமானாலும் அதுல்ய-ப3லங்களுக்கு விரோத4த்தில் அது பரிஹாரமாகாதே? ஆகையால், பாத்3மபுராணப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்தார் என்னுமிடமெங்ஙனே? என்கிற ஶங்கைக்கு "ந ஹி ப்ரப3லம் ப்ரப3லமித்யேவ து3ர்ப3லம் ப3ாத4தே? கிந்து, ஸதி விரோதே4" என்கிறபடியே, ஸ்ரீராமாயணத்தோடு பாத்3ம-புராணத்துக்கு விரோத4மில்லையாகையாலே ப3ாத்4யப3ாத4கப4ாவம் கூடாது. அது எங்ஙனே என்னில் –

1. ஸ்ரீராமாயணத்திலே "ச2த்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மண:" என்று ச2த்ரசாமரப்ரகரணத்திலே 'இரண்டடிமை செய்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதி' என்னுமிடம் ஸித்3தி4க்கையாலும்;
2. காட்டுக்குப் போகிறதற்கு முன்பே இப்படியிருந்தவர் காட்டிலே வயிறுபெருக்கினபின்பு இப்படிச்செய்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மாகையாலும்;
3. திருவபி4ஷேகத்தினுடைய ப2லோபத4ாநஸமயத்திலே இவர் கிஞ்சித்கரித்தல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலே; அத்தை இங்கே சொல்லவேண்டியிருக்க அது சொல்லாதொழிந்தது, "ச2த்ரசாமரபாணிஸ்து" என்று முன்பு சொன்னதே இங்கும் வரக்கடவது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே-யாக வேண்டுகையாலும்;
4. இப்படி ந்யாயப3லத்தாலே 'யுக3பதே3வ இரண்டடிமை செய்தார்' என்று ஸித்3தி4த்த பின்பு ப4க்ஷாநுவாகக3தக்3ரஹணம் ப4க்ஷார்த்த2க்3ரஹணமாகிறப்போலே {பூ.மீ.3-2-24,25 "ப4க்ஷேஹி மாவிஶ" இத்யாத்3யநுவாகஸ்ய "ப4க்ஷாநுவாக:" இதி ஸமாக்2யா. (தை.ஸம்.3-2-5) ஏதந்மந்த்ரஸ்ய ஏவம் பத3ச்சே2த3: - 'ப4க்ஷ அ இஹி மா ஆவிஶ' இதி.} "ஶத்ருக்4நஶ்ச2த்ரமாத3தே4", "ச2த்ரம் து தஸ்ய ஜக்3ராஹ ஶத்ருக்4ந:" என்கிற ஶத்ருக்4நாழ்வானுடைய ச2த்ரக்3ரஹணம் லக்ஷ்மணனுஜத்வாநு-கு3ணமாக எடுத்துக்கைநீட்டுகையாலே இளையபெருமாள்கையில் கொடுக்கைக்காக உண்டான க்3ரஹணமாகக்கடவதாகையாலும்;

இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்திலே ந்யாயலப்3த4ார்த்த2த்தையே பாத்3மபுராணம் கண்ட2த: ப்ரதி-பாதி3க்கையாலே விரோத4மில்லை என்று பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு 'இப்படி ஸூக்ஷ்மேக்ஷிகா-

பெருமாள் நாச்சியாருடன் பெருமழியோடே நாடு களிக்கப்புக்குப் புகுந்தபோது, அடிமைக்குக் கூட்டுப்படுவார் ஒருவரும் அற்ற காட்டிலே, தாமேயான தனியிடத்துத் தாமே அடிமை செய்கையாகிற ஸ்வயம்பாகத்திலே, கைங்கர்யாபி$_4$நிவேஶமாகிற வயிற்றை, பதினாலாண்டு அமைவுதலறப் பெருக்கினபடியாலே, ஶ்ரீப$_4$ரதாதி$_3$களுடன் பகுந்தடிமை செய்கையாகிற [ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதே] "ச$_2$த்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோऽநுஜக$_3$ாம ஹ" என்று மற்றைத் திருக்கைக்குக்கூறு கொடுக்கமாட்டாத [ஒரு திருக்கையாலே] தம்முடைய ஆகாராந்தரமான [திருவெண்கொற்றக்குடையையும்] அத்தை த$_4$ரிக்க ஆசைப்பட்டு அலேகிற [ஒரு திருக்கையாலே] ஸ்வாகாராந்தரமான [திருவெண் சாமரத்தையும்] சேதநஸமாதி$_4$யான அவற்றுடன், ப்ரயோஜககர்த்தாவாய் நின்று [தரித்து] பலர் செய்யுமடிமையைத் தாமொருவரே செய்தார். (83)

சதுர்வேத$_3$மயாந் ஶுப$_4$ாந் || அபி$_4$ஷேகம் ஶுப$_4$ம் சக்ரு: காகுத்ஸ்த$_2$ம் ஜக$_3$தாம் பதிம் | தஸ்மிந் ஶுப$_4$தமே லக்$_3$நே தே$_3$வது$_3$ந்து$_3$ப$_4$யோ தி$_3$வி || நிநேது$_3$: புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுஶ்ச ஸமந்தத: | தி$_3$வ்யாம்ப$_3$ரைர்பூ$_4$க்ஷணைஶ்ச தி$_3$வ்யக$_3$ந்த$_4$நுலேபநை:|| புஷ்பைர்-நாநாவிதை$_4$ர்தி$_3$வ்யைர்தே$_3$வ்யா ஸஹ ரகூ$_4$த்$_3$வஹ: | அலங்க்ருதஶ்ச ஶுஶுபே$_4$ முநிபி$_4$ர்வேத$_3$-பாரகை$_3$: || ச$_2$த்ரஞ்ச சாமரம் தி$_3$வ்யம் த்$_4$ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ்தத$_3$ா | பார்ஶ்வே ப$_4$ரத-ஶத்ருக்$_4$நௌ தாலவ்ருந்தே விவேஜது: || த$_3$ர்ப்பணம் ப்ரத$_3$தௌ$_3$ ஶ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்$_3$ரோ விபீ$_4$ஷண: | த$_3$த$_4$ார பூர்ணகலஶம் ஸுக்$_3$ரீவோ வாநரேஶ்வர:|| ஜாம்ப$_3$வாம்ஶ்ச மஹாதேஜா: புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் | வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூ$_3$லம் ஸகர்ப்பூரம் த$_3$தௌ$_3$ ப்ரியாத்||

ஸாபேக்ஷஶ்ரீராமாயணவசநத்தைப்பற்ற ஸ்பு$_2$டப்ரதிபாத$_3$கபாத்$_3$மபுராணவசநமே உத$_3$ாஹரணதயா ஸூசநார்ஹம்' என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ("ச$_2$த்ரஞ்ச சாமரம் தி$_3$வ்யம் த்$_4$ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே) என்று.

ச$_2$த்ரசாமரங்களுடைய வ்யாஸநிர்தே$_3$ஶமும், 'ச'ஶப்$_3$த$_3$மும், 'தி$_3$வ்ய'ஶப்$_3$த$_3$மும், 'த்$_4$ரு'த$_4$ாதுவும் ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபிதமாம்படி என்றபடி. (திருவெண்) இத்யாதி$_3$. 'தி$_3$வ்ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரஶஸ்தவாசியாய், ப்ரஶஸ்தத்வமாவது - 'இங்கே யத$_2$ாயோக்$_3$யம் ஶ்வேதத்வஜயஶீலத்வாத்மககு$_3$ணயோக$_3$மாகிறது' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (திருவெண்கொற்ற) என்றும், (திருவெண்) என்றும் விஶேஷணமிட்டது. வ்யாஸநிர்தே$_3$ஶம் தோற்ற (குடையையும், சாமரத்தையும்) என்றது. 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (உம்மை)கள்; 'த்$_4$ரு'த$_4$ாத்வர்த்த$_2$ம் (தரித்து) என்றது என்றபடி.

'ச$_2$த்ரசாமரங்களைக் கைகளிலே உடையராய்க்கொண்டு' என்னாதே இப்படி நிர்தே$_3$ஶித்தவிது 'பாத்$_3$மபுராணவசநப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபநார்த்த$_2$ம்' என்று கருத்து. (ஒரு கையிலே) என்கிறவிது {ஶ்ரீராமாயணவசநஸ்த$_2$}'பாணி'ஶப்$_3$த$_3$ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபகமாயிருந்ததேயாகிலும், ப$_3$ாஹுள்யேந வ்யாஸநிர்தே$_3$ஶாதி$_3$கள் பாத்$_3$மபுராணவசநப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபகங்கள். ("த்$_4$ருதவாந்") என்கிற-வித்தாலும், ("ச$_2$த்ரஞ்ச சாமரம்") என்கிறவித்தாலும் 'அர்த்த$_2$ாத்$_3$வா கல்பநைகதே$_3$ஶத்வாத்' (பூ.மீ.1-4-30) என்கிற ந்யாயத்தாலே லப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$(ஒருகையிலே) என்றவிது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒருகையிலே) என்றத்தையும் எடாதே ([திருவெண்கொற்றக் குடையையும்.. திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து] என்றருளிச்செய்தது) என்ற இம்மாத்ரமருளிச்செய்தார் என்று கண்டுகொள்வது. { [ஒரு திருக்கையாலே] என்று மூலத்தில் பாட$_2$மாயிருக்க, இவர் இப்படி (ஒரு கையிலே) என்று ப்ரதீகம் க்$_3$ரஹித்தது அர்த்த$_2$ாநுவாத$_3$ாபி$_4$ப்ராயத்தாலே}. இத்தால் 'ஆய்ப்படியிலே "ச$_2$த்ரசாமரபாணிஸ்து" என்கிற-வித்தை உத$_3$ாஹரணமாக எடுத்தது மூலஸ்வாரஸ்யத்துக்கு அநத்யநுகு$_3$ணம்' என்று ஸூசிதம்.(83)

84. பெரிய உடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. ஒழிந்த உபேயாதி$_4$காரிகள் மூவரும் செய்ததேதென்ன, அவர்களில் மிது$_2$நவிஶ்லேஷத்தில் தம்மை அழியமாறும் பெரியஉடையாரும், அச்சேர்த்தி நித்யமாகவேணுமென்று மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணும் பிள்ளை

ஹநுமாந் தீ$_3$பிகாம் தி$_3$வ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்$_4$வஜம் ஶுப$_4$ம் । பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ்ஸமுபாஸிரே" என்று பாத்$_3$மபுராணத்தில் உத்தரக$_2$ண்ட$_3$த்தில் நாற்பத்தொன்பதாம் அத்$_4$யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. "ச$_2$த்ரஞ்ச சாமரம் தி$_3$வ்யம் த்$_4$ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே [திருவெண்கொற்றக் குடையையும், திருவெண்சாமரத்தையும் த$_4$ரித்து] என்றருளிச்செய்தது. (83)

84. [பெரிய உடையாரும், பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்] – ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரைப் பெரியஉடையார் என்ருய்த்து நம் முதலிகள் அருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாள் எழுந்தருளித் தம்மை அங்கீ$_3$கரித்து "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்த$_4$மேதேந பக்ஷிணு" என்று அன்றுதுடங்கித் திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற தி$_3$வ்யாஶ்ரமத்துக்கு ஆஸந்நமாக வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அப்போது

84 -[பெரிய உடையாரும்] இத்யாதி$_3$. 'வாராணஸியைச்சில வ்யவஹர்த்தாக்கள் 'ஜித்வரீ' என்று வ்யவஹரிக்குமாபோலே, ஜடாயுவை இவர்கள் 'பெரியஉடையார்' என்று வ்யவஹரிப்பர்கள்; அதில் 'பெரியஉடையார்' என்கிறவிது யோக$_3$வ்ருத்தியாலே மஹாராஜவாசியாய் 'ஜடாயுத்வம்' ப்ரயோகே$_3$ாபாதி$_4$யாயிருக்கும்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஜடாயுமஹாராஜரை) இத்யாதி$_3$.

1. பெருமாள் யுவராஜாவும் சக்ரவர்த்தி மஹாராஜாவுமாகையாலே சக்ரவர்த்திக்கு ஸக$_2$ாவான ஜடாயுவும் சக்ரவர்த்தியைப்போலே மஹாராஜவ்யபதே$_3$ஶார்ஹராகையாலே (மஹாராஜரை) என்றது, "ஸ தம் பித்ருஸக$_2$ம்"(ரா.ஆ.14-4) என்னக்கடவதிறே; "ஆஸஸாத$_3$ மஹாகாயம் க்$_3$ருத்$_4$ரம்" (ரா.ஆ.14-1) என்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் எழுந்தருளி) என்றது.' "ஸோऽஹம் வாஸ ஸஹாயஸ்தே ப$_4$விஷ்யாமி யதீ$_3$ச்ச$_2$ஸி"(ரா.ஆ.14-33) என்கிறவிதுக்கு "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்த$_4$மேதேந பக்ஷிணு"(ரா.ஆ.15-19) என்கை அங்கீ$_3$காரஸூசகம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தம்மை அங்கீ$_3$கரித்து) இத்யாதி$_3$. "ஸீதாஞ்ச தாத ரக்ஷிஷ்யே த்வயி யாதே ஸலக்ஷ்மணே"(ரா.ஆ.14-33) என்றத்தைப்பற்ற (மிகவும் பரிவராய்) என்றது. "வநஸ்பதிக$_3$தம் க்$_3$ருத்$_4$ரம் த$_3$த$_3$ர்ஶ"(ரா.ஆ.49-37) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (இவரை ஒரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே) இத்யாதி$_3$. "ஜடாயோ பஶ்ய மாம் ஆர்ய! ஹ்ரியமாணும் அநாத$_2$வத்"(ரா.ஆ.49-39) என்கிறவித்தைப்பற்ற (என்னை இவன்) இத்யாதி$_3$. "தம் ஶப்$_3$த$_3$ம் அவஸுப்தஸ்து" (ரா.ஆ.50-1) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (உறங்குகிற இவர்) இத்யாதி$_3$. "வ்யாஜஹார ஶுப$_4$ாம் கி$_3$ரம்"(ரா.ஆ.50-2) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (த$_4$ர்மோபதே$_3$ஶம்) இத்யாதி$_3$. "ந ஹி மே ஜீவமாநஸ்ய நயிஷ்யஸி ஶுப$_4$ாமிமாம்" (ரா.ஆ.50-25) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (நம் ப்ராணனேடே) இத்யாதி$_3$. "அவஶ்யம் து மயா கார்யம் ப்ரியம்

திருநறையூரரையரும், ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே கைங்கர்யோபகரணமான திருமேனியை அழிவுக்கிட்ட சரக்காக்கி உபேக்ஷித்தார்கள்; "சிந்தயந்தீ ஜக$_3$த்ஸூதிம் பரப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்$_2$வாஸதயா முக்திம் க$_3$தாந்யா கோ$_3$பகந்யகா" என்று ப$_4$ர்த்தாவரத்தகைவுபட்ட சிந்தயந்திக்கு அப்போதே க்ருஷ்ணநுப$_4$வம்

பிராட்டி இவரை ஒரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு 'என்னை இவன் இப்படி அபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்' என்று இவர்பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிற இவர் அந்த ஆர்த்த-த்$_4$வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு 'உனக்கிது தகாது காண்' என்று த$_4$ர்மோபதே$_3$ஶம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, 'நம் ப்ராணனோடு இது கண்டிருக்கக்கடவோமல்லோம். யுத்$_3$த$_4$ம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக்-கடவோம்' என்று அத்$_4$யவஸித்து அதிப$_3$லபராக்ரமராகையாலே அவனோடே மஹாயுத்$_3$த$_4$த்தைப் பண்ணி, அவன்கையாலே அடிபட்டு விழுந்து தம் திருமேனியை விட்டாரிறே. பிள்ளைதிரு-நறையூரரையர் ஸகுடும்பமாகத் திருநாராயணபுரத்தில் வேத$_3$நாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்த அளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக்கோயிலிலே அக்$_3$நிப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளுநின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே, அந்த எம்பெருமான்-திருமேனிக்கு அழிவு வருகிற படியைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிஶயத்தாலே தாமும் ஒக்க முடிவதாக அத்$_4$யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரைவிட்டுப் போகோம் என்றுநிற்க, அவர்களும் தாமும் கூட அதுக்குள்ளேநின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. [சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போய்த்து]. அதாவது :- "காசித$_3$ாவஸ-

தஸ்ய மஹாத்மந: । ஜீவிதேநாऽபி" (ரா.ஆ.50-26)இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (யுத்$_3$த$_4$ம் பண்ணி மீட்குதல்) இத்யாதி$_3$. "பீ$_4$மபராக்ரமம்"(ரா.ஆ.), "சரணுப்$_4$யாம் மஹாப$_3$ல:"(ரா.ஆ.51-7) என்கிறவித்தைப்பற்ற (அதிப$_3$லபராக்ரமராகையாலே) என்றது. "ஸ சி$_2$ந்நபக்ஷ:"(ரா.ஆ.51-43) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (அவன் கையாலே ஈடுபட்டு) இத்யாதி$_3$. (ஈடுபட்டு) - வித்$_3$த$_4$ராய். இங்கே, "ஜீவிதேநாப்யவஶ்யம் தஸ்ய ப்ரியம் கார்யம்"(ரா.ஆ.50-26); "தஸ்ய வ்யாயச்ச$_2$மாநஸ்ய ராமஸ்யார்த்தே$_2$"(ரா.ஆ.51-42) என்கிறவிதிலே தாத்பர்யம்.

2. [பிள்ளைதிருநறையூரரையர்] இத்யாதி$_3$. திருநாராயணபுரமானது கீழ்நாட்டிலே ஒரு தி$_3$வ்ய-தே$_3$ஶமேயல்லது மேல்நாட்டிலே யது$_3$கி$_3$ரியன்று.

(பரஸமயிகள்) = பரமதஸ்த$_2$ர். (இவர் நிற்கையாலே) என்றது - 'அரையர் நிற்கையாலே' என்றபடி.

3. [சிந்தயந்திக்கு] இத்யாதி$_3$. 'புராணங்களிலே இவளுக்கு விஶிஷ்ய நாமதே$_4$யம் அநவக$_3$த-மாகையாலே, "சிந்தயந்தீ ஜக$_3$த்ஸூதிம்"(வி.பு.5-13) என்கிற க்ரியாயோக$_3$பே$_3$த$_4$கமான (சிந்தயந்தீ) ஶப்$_3$த$_3$மே ஆக்$_2$யாநோபாயதயா பூர்வப்ரயோக$_3$விஷயமாகையாலே [சிந்தயந்திக்கு] என்று நிர்தே$_3$ஶித்தருளிற்று' என்று கண்டுகொள்வது. ("காசித்") இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (திருக்குரவை) இத்யாதி$_3$. "ராஸாரம்ப$_4$ரஸோத்ஸுக:"(வி.பு.5-13-23) என்கிறவித்தைப்பற்ற (திருக்குரவையினன்று) என்றது. "கைக்கோத்தாட்டம் குரவை என்றுமே" என்னக்கடவது. "ரம்யம்

84. [திருநாராயணபுரத்திலே] என்றது - கோயிலுக்கு மேற்கே மலையடியிலே முக்காதவழியிலே இருக்கிற திருநாராயணபுரம் என்கிற பேரையுடைத்ததோர் ஊரிலே என்றபடி. ("திருமேனியை விட்டார்" என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே) என்கிறவிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு அவத்$_3$யம் வாராதபடி எல்லாருமாக தி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திருமேனியை விட்டார்கள் என்று அஸ்மதா$_3$சார்யருக்தம். (திருக்குரவை) - ராஸக்ரீடை$_3$. (84)

பண்ணப்பெறுமல் துவண்ட உடம்பு இவள் உபேக்ஷித்து விடவேண்டாதபடி க்ருஷ்ணவிக்₃ரஹஸ்நேஹம் ஆத்மாவை இருஞ்சிக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கக்கொள்வதாய், நினைவறத் தன்னடையே விட்டுப்போயிற்று. (84)

த₂ஸ்யாந்தே ஸ்தி₂த்வா த்₃ருஷ்ட்வா ப₃ஹிர்கு₃ரும் । தந்மயத்வேந கோ₃விந்த₃ம் த₃த்₄யௌ மீலிதலோசநா ॥ தச்சித்தவிமலாஹ்லாத₃ா க்ஷீணபுண்யசயா தத₃ா । தத₃ப்ராப்திமஹாது₃:க₂வி-லீநாஶேஷபாதகா ॥ சிந்தயந்தீ ஜக₃த்ஸூதிம் பரப்₃ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்₂வாஸதயா முக்திம் க₃தாந்யா கோ₃பகந்யகா" என்கிறபடியே திருக்குரவையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்₃ருந்த₃ாவநத்தேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, கு₃ருத₃ர்ஶநத்தாலே

கீ₃தத்₄வநிம் ஶ்ருத்வா"(வி.பு.5-13-17) இத்யாதி₃யைப்பற்ற (திருக்குழலோசையை) இத்யாதி₃. (கு₃ரும் ப₃ஹிர்த்₃ருஷ்ட்வா, ஆவஸத₂ஸ்யாந்தே ஸ்தி₂த்வா) என்றந்வயித்தர்த்த₂ம் (கு₃ருத₃ர்ஶநத்தால்) இத்யாதி₃.

("கோ₃விந்த₃ம் தந்மயத்வேந த₃த்₄யௌ") என்றது 'க்ருஷ்ணனை 'க்ருஷ்ணன்' என்றே த்₄யாநித்தாள்; பரத்வேந த்₄யாநித்தாளல்லள்' என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறுர் (க்ருஷ்ணனை த்₄யாநம் பண்ணி) என்று. 'தஸ்மிந் சித்தம் யஸ்யா: ஸா = தச்சித்தா; தச்சித்தா ச ஸா விமலாஹ்லாத₃க்ஷீண-புண்யசயா ச' இதி விக்₃ரஹே விஶேஷணோப₄யபத₃கர்மத₄ாரய:" என்று விவக்ஷித்து அர்த்த₂ம் (தத்₃க₃தசித்தையாகையாலே) இத்யாதி₃. ஹேதுக₃ர்ப்ப₄விஶேஷணம் என்று கருத்து. {ஹேதுக₃ர்ப்ப₄விஶேஷணமாகையாலே பரிகராலங்காரம். "அலங்கார: பரிகர: ஸாபி₄ப்ராயே விஶேஷணே" (சந்த்₃ராலோகே 57} (விமலாஹ்லாத₃) ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நிர்மலஸுக₂த்தாலும்) என்று. (மஹத்) ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நிரவதி₄க)இதி. (சய),(அஶேஷ) ஶப்₃த₃ங்களால் ப₂லித்த அர்த்த₂ம் ('ப்ர-க்ஷீண') என்கிற உபஸர்க்க₃த்தாலே வ்யஞ்ஜிதம். (சய) ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (அஶேஷ) இதி. ஸ்பஷ்டத்வாத் (அஶேஷ) ஶப்₃த₃மே இங்கும்{ - புண்யத்தை நிர்தே₃ஶிக்குமிடத்திலும் என்றபடி} உபாத்தம். (சிந்தயந்தீ) என்ற வர்த்தமாநநிர்தே₃ஶத்தினுடையவும், த₄ாதுவினுடையவும் அர்த்த₂ம் (தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க) இதி. ("நிருச்ச்₂வாஸதயா") என்கிற நிருச்ச்₂வாஸதையிலே ஸந்நிஹிதத்வாத் (தத₃ப்ராப்திமஹாது₃:க₂(வி.பு.5-13-22))மே ஹேது" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தத்ப்ராப்த்யலாப₄க்லேஶத்தாலே) என்று. "உச்ச்₂வாஸம் நிருந்த₄தீ" என்னுதே ("நிருச்ச்₂வாஸதயா") என்று அபுருஷதந்த்ரத்வம் சொல்லுகையாலே ஸித்₃தி₄த்த அர்த்த₂ம் (மூச்சடங்குகையாலே) இதி. இந்த ("நிருச்ச்₂வாஸதயா")வின் அர்த்த₂ம் மூலத்திலே [தன்னடையே] என்றத்தால் சொல்லிற்று" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தான் உபேக்ஷிக்கவேண்டாத படி) என்று. "யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத₂ ஸம்பத்ஸ்யே"(ச₂ா.உ..6-14-2) என்கிறவித்தை-யுட்கொண்டு (முக்திம் க₃தா) என்றத்தால் ப₂லிதம் (தே₃ஹம்) இத்யாதி₃. இங்கே ("நிருச்ச்₂வாஸ-தயா") இத்யாதி₃யிலே தாத்பர்யம்.

" ' (1) (பிரிவில் தரியாமையை முன்னி)ட்ட மாத்ரத்தை{யுடையரான இளையபெருமாள் நிஷ்டை₂யை}ப்பற்ற {80ம் வாக்யத்தில் பரிக₃ணனைப்படிக்கு இரண்டாவது மூன்றுவது உபேயா-தி₄காரிகளான பெரியவுடையாருடையவும், பிள்ளை திருநறையூரரையருடையவும்} நிஷ்டை₂யான (உடம்பை) விடுகை அரிது.

(2) தாம் ஒருவர் உடம்பை விடுகையை{ச்செய்த பெரிய உடையாருடைய நிஷ்டை₂யை}ப்பற்ற ஸகுடும்ப₃மாக (உடம்பை) விடுகை{யைச்செய்த பிள்ளை திருநறையூரரையர் நிஷ்டை₂} அரிது.

85. இந்த உப$_4$யவித$_4$ாதி$_4$காரிகள் அநுஷ்ட$_2$ாநதாத்பர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார், [உபாயத்துக்கு] இத்$_3$யாதி$_3$யால்.

85. உபாயத்துக்கு ஶக்தியும், லஜ்ஜையும், யத்நமும் குலையவேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும், தன்னைப் பேணாமையும், த$_4$ரியாமையும் வேணும்.

ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒருவன் அதி$_4$காரியாம்போது நித$_3$ர்ஶநமான மூவரையும் போலே ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வயத்நஶக்தியும், த்யாக$_3$ஸ்வீகாரங்களில் பிற்காலிக்கப்பண்ணும் லஜ்ஜையும், ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிருத்$_3$த$_4$மான யத்நமும், தத்தத்$_3$க$_3$ந்த$_4$ஸ்பர்ஶமற உபாயஶக்த்யா குலைய-வேணும்; அநுரூபமான உபேயத்துக்கு அதி$_4$காரியாம்போது, நித$_3$ர்ஶநமான நால்வரையும்போலே கைங்கர்யப்ரேமமும், ப்ரேமத்தாலே தன்னுடம்பைப்பேணாமையும், விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வம் பெறுவிடில் முடியும்படி

போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்$_4$யாநம் பண்ணி, தத்$_3$க$_3$தசித்தையாகையாலே வந்த நிர்மலஸுக$_2$த்தாலும், தத$_3$ப்ராப்திநிப$_3$ந்த$_4$நமான நிரவதி$_4$கது$_3$:க$_2$த்தாலும் ப்ரக்ஷீணமோஷ-புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப$_4$க்லேஶத்தாலே த$_4$ரிக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத்தான் உபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி தே$_3$ஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை. (84)

85. ஆக, இப்படி நித$_3$ர்ஶநபூ$_4$தர் படிகளைச்சொல்லி, இனி இவர்களைப்போலே இருக்கவேணும் என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார், [உபாயத்துக்கு] இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. அதாவது – உபாயத்துக்கு அதி$_4$காரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்கு

---

(3) ப்ரயத்நபூர்வகமாக (உடம்பை) விடுகையை{ச்செய்த அந்த அரையர் நிஷ்டை$_2$யை}ப்பற்ற (உடம்பு தன்னடையே) விட்டுக்கொண்டு நிற்கை{யைப்பற்ற சிந்தயந்தியின் நிஷ்டை$_2$} அரிது' என்று உத்தரோத்தரநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் மூலத்திலே [தன்னடையே] என்கிறவித்தால் ஸூசிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தான் உபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. இத்தால் "பூர்வகாலையான சிந்தயந்திக்கு முன்னே உத்தரகாலஸ்த$_2$ரானவரை எடுக்கை அநுசிதம்" என்கிற ஶங்கையும் நிரஸ்தை. ஸர்வத்ர அதி$_4$காரோத்கர்ஷமே அநந்தரோத்$_3$தே$_3$ஶநிப$_3$ந்த$_4$நம்; காலக்ரமம் இருந்தவிடத்திலும் அது முக்$_2$யமன்று. (84)

85. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி நித$_3$ர்ஶநபூ$_4$தர்படிகளை) இத்யாதி$_3$நா. [உபாயத்துக்கு] என்கிறவித்தை பூர்வவத் (வா-80) ஸாத்$_4$யாஹாரமாக வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகிறார் (உபாயத்துக்கதி$_4$காரியாம்போது) என்று. இப்படியே [உபேயத்துக்கு] என்கிற இதுக்கும் கண்டு கொள்வது. இது லக்ஷணயா யோஜனைக்கும் உபலக்ஷணம். (தன்னுடைய) இத்யாதி$_3$. (ரக்ஷணம்) என்றது "அநிஷ்டநிவர்த்தநத்திலும், இஷ்டப்ராப்தியிலும் தனக்கு ஶக்யாம்ஶம்" என்றபடி; அல்லது ஸம்ஸாரநிவ்ருத்த்யாதி$_3$களிலே இவனுக்கு முதலிலே ஶக்தியில்லையிறே. (தான் பரிக்$_3$ரஹிக்கிற) இத்யாதி$_3$. "தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்தினுடைய உபாயா{?உபாயாந்தரா}நபேக்ஷரக்ஷண-ப்ரவ்ருத்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களானவற்றை விடுமளவில்" என்றபடி. (நாட்டார்) – ஸித்$_3$தே$_4$ாபாய-யாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநஶூந்யர்.

த$_4$ரியாமையும், உப$_4$யவைலக்ஷண்யப்ரகாஶத்தாலே உண்டாகவேணும்; இப்படி செய்யாவிடில் தத்தத$_3$தி$_4$காரிபூர்த்தியில்லை. (85)

86. பிள்ளை திருநறையூரரையர் வலியத் திருமேனியை த்யஜிக்கை ஶாஸ்த்ரவிருத்$_3$த$_4$மன்றோ என்ன, பரிஹரிக்கிறார் மேல், [இவனுக்கு] இத்யாதி$_3$யால்.

உறுப்பான ஶக்தியும், தான் பரிக்$_3$ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதி$_4$களானவற்றை விடுமளவில், நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்யவிரோதி$_4$யான ஸ்வயத்நமும் கைவிட வேணும்; உபேயத்துக்கு அதி$_4$காரியாம்போது, ஶேஷியைப் பிரியாதேநின்று எல்லா அடிமையும் அவன் ஏவினபடி செய்யவேணும் என்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கு ஒரு தீங்கு வரில் அதுகண்டு ஆற்றமாட்டாமல் தன் உடம்பை உபேக்ஷிக்கையும், தத்$_3$விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வா-லாப$_4$த்தில் த$_4$ரித்திருக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே இருக்கையாவது இவ்வதி$_4$காரங்களை உடையராகை என்று கருத்து. (85)

86. "விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய தே$_3$ஹத்யாகே$_3$ா யத$_3$ா க்ருத: । தத$_3$ா வைகுண்ட$_2$-

---

(தன் பாரதந்த்ர்யேத்யாதி$_3$). "அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபமான தன்னுடைய அஸாத$_4$ாரணபாரதந்த்ர்யாநுப்ரவிஷ்டவிஶிஷ்டாபிமத்யஜநகதாயுக்தமான அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$ந-விஷயப்ரவ்ருத்திஹேதுபூ$_4$தயத்நமும்" என்றபடி.

(A) த்$_3$வயத்தில் உபாயபூர்த்திவ்யஞ்ஜக 'சரண' பதே$_3$ாத்தரத்$_3$விவசநத்தினுடையவும் ஶ்லோகத்தில் 'பரித்யஜ்ய' என்கிறவிதினுடையவும் ப$_2$லிதார்த்த$_2$மாய்,

(B) உத்தமனுலே ஸூசிதமுமான அர்த்த$_2$ம்

(உபேயத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ஸ்த$_2$ 'நாராயண' ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (ஶேஷியை) இதி. தே$_3$ஶகாலோபாதி$_4$நிர்தே$_3$ஶவிரஹப$_2$லிதம் (பிரியாதே நின்று) இதி. அஸங்கோசஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (எல்லா) இதி. சதுர்த்$_2$யர்த்த$_2$ம் (அடிமை) இதி. 'நமஶ்' ஶப்$_3$த$_3$ப$_2$லிதம் (அவன் ஏவினபடி) இதி. ப்ரார்த்த$_2$நாம்ஶம் (செய்யவேணும்) இதி. ப்ரார்த்த$_2$னையினுடைய பராகாஷ்ட$_2$ாப்ரயுக்த-ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள் (உடம்பை உபேக்ஷி)க்கையும் (தன்னடையே மூச்சடங்கு)கையும். (இவர்களைப்போலே இருக்கவேணும்) என்றதின் கருத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா.(85)

86. "[பிள்ளை திருநறையூரரையர் ... உடம்பை உபேக்ஷித்தார்] (வா-84) என்கிற இத்தால் உதி$_3$க்கிற ஶங்காபரிஹாரார்த்த$_2$ம் [இவனுக்கு வைத$_4$மாய்] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்-தாலே ஶங்காபரமாக அவதாரிகை ("விஷ்ணோ: கார்யம்")(ஆக்$_3$நேயபுரா.) இத்யாதி$_3$. அத்ர :- பூர்வார்த்தே$_4$ 'யேந' இதி பூரணீயம்; உத்தரார்த்தே$_4$ 'ஸ' இதி ச. (யத$_3$ா ... தத$_3$ா) என்று அவ்யவஹிதஸாத$_4$நத்வமுக்தம். ("வைகுண்ட$_2$மாஸாத்$_3$ய முக்த:") (ஆக்$_3$நேயபுரா.) என்கிற லோக-விஶேஷப்ராப்தியும், முக்தத்வமும் கேவல{கேவல: = கைவல்யம் ப்ராப்த:} ஸாத$_4$ாரணமாகையாலே, வசநாந்தரோபாத$_3$ாநம் ("தே$_3$வ-கார்யே") (வாயவ்யபுரா.)இத்யாதி$_3$. "(விஷ்ணுஸாயுஜ்யம்) என்கிற (விஷ்ணு)ஶப்$_3$த$_3$ாநுஸாரேண உபக்ரமக$_3$தஸாமாந்யபர-(தே$_3$வ)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்பரம். (ஸாயுஜ்ய)ஶப்$_3$த$_3$ம் பே$_4$ாக்தவ்யாவிஶேஷவாசியாகையாலே கேவலவ்யாவ்ருத்தி" என்று விவக்ஷிதம்.

86. இவனுக்கு வைத4மாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராக3ப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணுதிறே.

ப4க3வத்ப்ரேமாந்த4னை இவனுக்கு 'இத3ம் குர்யாத்' என்கிற விதி4ப்ரயுக்தமாய் கோபாதி3ஹேதுகமாய் வரும் நிஷித்3த4மான ஶரீரத்யாக3த்தையிறே வித்4யதிக்ரமபீ4தியாலே வருந்தி த்யஜிக்கலாவது: ப்ராப்தவிஷயராக3ப்ராப்தமாய் வித்4யநுஸாரம் பண்ணவொட்டாத ராக3ப்ரேரிதஸ்வஶரீரத்யாக3த்தை வருந்தியும் த்யஜிக்கவொண்ணுதிறே. ஸ்வதே3ாஷத்தாலே வருமதிலே தே3ாஷம் வருமித்தனையல்லது, ப்ராப்தராக3த்தால் வருமதில் தே3ாஷப்ரஸங்க3மே இல்லையென்றபடி; "மந்நிமித்தக்ருதம் பாபமபி த4ர்மாய கல்பதே । மாமநாத்3ருத்ய த4ர்மோऽபி பாபம் ஸ்யாந்மத்ப்ரப4ாவத:" என்னுநின்றதிறே. (86)

மாஸாத்3ய முக்தோ ப4வதி மாநவ:" என்று ஆக்3நேயபுராணத்திலும், "தே3வகார்யபரோ பூ4த்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் । ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமபி பாதகக்ருந்நர:" என்று வாயவ்யத்திலும், "ரங்க3நாத2ம் ஸமாஶ்ரித்ய தே3ஹத்யாக3ம் கரோதி ய: । தஸ்ய வம்ஶே ம்ருதாஸ்ஸர்வே க3ச்ச2ந்த்யாத்யந்திகம் லயம்" என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விஶேஷித்து ஆஶ்வமேதி4கபர்வத்தில் வைஷ்ணவத4ர்மஶாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்4யாயத்திலே "அக்3நிப்ரவேஶம் யச்சாபி குருதே மத்3க3தாத்மநா । ஸ யாத்யக்3நிப்ரகாஶேந விமாநேந மமாலயம்॥ ப்ராணும்ஸ்த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோऽப்யநாஶகம் । ப3ாலஸூர்ய-ப்ரகாஶேந வ்ரஜேத்3யாநேந மத்3க்3ருஹம்" என்று ப4க3வான் தானே அருளிச்செய்கையாலும்,

---

அர்ச்சாவதாரவிஷயத்வார்த்த2ம் வசநாந்தரோபாத3ாநம் (ரங்க3நாத2ம்) இத்யாதி3. (ஆத்யந்திகம் லயம்)(வாமநீயபுரா.) = மோக்ஷ:. புராணுபேக்ஷயா இதிஹாஸம் ப்ரப3லமாகையாலே(வா-3) "இதிஹாஸத்திலும் இவ்வர்த்த2ம் உக்தம்" என்கைக்காக வசநாந்தரோபாத3ாநம் (விஶேஷித்து) இத்யாதி3. (அக்3நிப்ரவேஶம்) (ப4ார.ஆஶ்வ.5) இத்யாதி3. (விஶேஷித்து) என்றது - "தே3ஹ-த்யாக3த்வரூபஸாமாந்யாகாரத்தாலேயன்றிக்கே, அக்3நிப்ரவேஶஹேதுகதே3ஹத்யாக3த்வரூபவிஶேஷ-ரூபத்தாலே" என்றபடி. ("மத்3க3தாத்மநா") = மத்3க3தேந மநஸா. அக்3நிப்ரவேஶத்தினுடைய தே3ஹத்யாக3பர்யந்தத்வவிவக்ஷயா வசநாந்தரோபாத3ாநம் ("ப்ராணும்ஸ்த்யஜதி") (ப4ார.ஆஶ்வ.5) இத்யாதி3. ("அநாஶகம் மாம் ப்ரபந்ந:") = ' "ந மே ப4க்த: ப்ரணஶ்யதி" (ப4.கீ3. 9-31)என்கிற-படியே ஆஶ்ரிதநாஶபரிப3ந்தி4யான என்னை உத்3தே3ஶித்து' என்றபடி. "யோऽபி" என்று அந்வயிப்பது.

(1) இந்த வசநங்களிலே ப4க்திப்ரஸ்தாவமில்லாமையாலே ப4க்த்யங்க3த்வபரதயா அந்யத2ாஸித்3தி4 சொல்ல வொண்ணுது.

(2) ப2லஸம்ப3ந்த4ம் ஶ்ருதமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரஸாத4நத்வம் து3ர்வாரம்.

(3) 'ஜ்ஞாநப4க்த்யந்விதம் கர்ம' (கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹரக்ஷா 24)இத்யாதி3களிலே கர்மஜ்ஞாநங்க-ளுக்கு ஸ்வதந்த்ரஸாத4நத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஆகையாலே இதுக்கு ப்ருத2கு3பாயத்வம் து3ர்வாரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி மோக்ஷஸாத4நமாக) இத்யாதி3.

உத3ாஹ்ருதவசநஸ்த2'விஷ்ணு','தே3வ','ரங்க3நாத2ா'தி3ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ப4க3வத்) இத்யாதி3.

இப்படி மோக்ஷஸாத$_4$நமாகச் சொல்லப்படுகிற ப$_4$க$_3$வத$_3$ர்த்த$_2$மான ஸ்வதே$_3$ஹத்யாக$_3$ம் அநந்யஸாத$_4$நனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ? ப்ரபந்நராயிருக்கிற பிள்ளைதிருநறையூரரையர் இத்தை அநுஷ்டி$_2$ப்பானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார், [இவனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது – 'இத$_3$ம் குர்யாத்' என்று ஒரு விதி$_4$ப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி இவனுக்குக்கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தில் ஆற்றப்போகாதபடி

("கார்யம் ஸமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய")(ஆக்$_3$.புரா.), ("கார்யபரோ பூ$_4$த்வா") (வாய.புரா.) இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (அர்த்த$_2$மான) இதி. ("ப்ராணும்ஸ்த்யஜதி")(பார.ஆஶ்வ. 5) என்கிறவிதினுடைய ப$_2$லிதார்த்த$_2$ம் (தே$_3$ஹத்யாக$_3$ம்) இதி. வசநவிஶேஷத்திலே கண்டே$_2$ாக்தமாயிறே {அதாவது "விஷ்ணோ: கார்யம்", "ரங்க$_3$நாத$_2$ம்" இத்யாதி$_3$ப்ரமாணத்$_3$வயத்திலும் என்றபடி}இது இருப்பது. ("ஸ்வாம் தநும்") (வாயவ்யம்) என்கிற ("ஸ்வ") ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஸ்வ-தே$_3$ஹ) இதி. 'ஸமபி$_4$வ்யாஹ்ருதஸம்ப$_3$ந்தி$_4$-லாப$_4$'ந்யாயத்தாலும் இந்த ஸ்வத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமே. (அநந்யஸாத$_4$நனான இவனுக்கு) என்றது – "அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நாநர்ஹனான (இவனுக்கு)" என்றபடி. (த்யாஜ்யமன்றோ?) என்றது – "(1) ஸ்வரூபஹாநிகரத்வத்தாலும், (2) நிஷ்ட$_2$ாஹாநிகரத்வத்தாலும் அநநுஷ்டே$_2$யமன்றோ?" என்றபடி. ஶங்காபீ$_3$ஜோத்$_3$க$_4$ாடநம் (ப்ரபந்நராயிருக்கிற) இத்யாதி$_3$. "ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யத$_3$ர்ஶித்வத்தால் ப்ரபந்நரான இவர்க்கு இது கூடாது" என்று ஶங்காஶயம்.

(இவனுக்கு என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$.
"(1) (வைத$_4$)த்துக்கு (து$_3$ஸ்த்யஜத்வம்) நித்யகர்மத்திலும்,
(2) (ராக$_3$ப்ராப்த)த்துக்கு (ஸுத்யஜ)த்வம் நிஷேத்$_4$யமான களஞ்ஜப$_4$க்ஷணத்திலும் ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்க, இங்கே தத்$_3$விபர்யயகத$_2$நம் கூடாது" என்னும் ஶங்கையிலே அத்தை விவக்ஷிதார்த்த$_2$ாநுகு$_3$ணமாக வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகிறார் (இத$_3$ம் குர்யாத்) இத்யாதி$_3$நா. (விதி$_4$-ப்ரயுக்தமாய்) என்றது – "மோக்ஷகாமநியோஜகமோக்ஷஸாத$_4$நவிதி$_4$ஹேதுகமாய்" என்றபடி. (ப்ராப்தா-ப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி) என்றது – "அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நமான இது பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாந-ரஹிதர்க்கு ப்ராப்தம்; பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநயுக்தர்க்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மத்யஜநகமாகையாலே அப்ராப்தம் என்று அதி$_4$காரிபே$_4$தே$_3$ந விஷயவிப$_4$ாக$_3$த்தை அநுஸந்தி$_4$த்து" என்றபடி. இத்தால் "அதி$_4$கார்யந்தரவிஷயகவிதி$_4$ப்ரயுக்தத்துக்கு ததி$_3$தராதி$_4$காரிவிஶேஷத்தாலே த்யாக$_3$ம் 'அக்$_3$நி-ஹோத்ராதி$_3$களுக்கு ஸந்யாஸியாலே த்யாக$_3$ம்போலே யுக்தம்' என்று வைத$_4$த்துக்கு த்யாஜ்யத்வகத$_2$நம் உபபந்நம்" என்று ஸூசிதம். (தன் விரஹத்தில்) இத்யாதி$_3$. (தன்)ஶப்$_3$த$_3$ம் (விஷயத்தில்) என்கிற (விஷய)பரம். (தன் விரஹத்தில் ஆற்றப்போகாதபடி பே$_4$ாக்$_3$யமுமாய்) என்றது – "ஸ்வவிரஹ-

86. (ஆத்யந்திகம் லயம்) = மோக்ஷம். (அநாஶகம்) = ஆஶாந்தரரஹிதம் யத$_2$ா தத$_2$ா. (பிள்ளை திருநறையூரரையர் இத்தை அநுஷ்டிப்பான் என்? என்ன), மற்ற இருவரையும் விட்டு இவரை மாத்திரம் அருளிச்செய்தது,
(1) [சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போ]னபடியாலும்,
(2) பெரியவுடையார் பராக்ராந்தராய் யுத்$_3$த$_4$த்திலே வெட்டப்பட்டு விழுகையாலும்,
(3) அதுதான், பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபூர்வகமாக "மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ க$_3$ச்ச$_2$ லோகாந் அநுத்தமாந்" (ரா.அ 69-30) என்று பெருமாள்பரிக்$_3$ரஹத்துக்கு முன்பாக வருகையாலும் ப்ரபந்நரானவர்கள் கலங்கி உபாயாந்தரங்களில் ப்ரவர்த்தித்தாலும், அவற்றையும் பாபங்களில் ஒன்றுகச்சேர்த்து, எம்பெருமான்கழித்துவிடுமவனுயிருக்கை-யாலேயும், அவர்களுக்கு விரோத$_4$மில்லை. ப்ரபந்நனுக்குங்கூட உபாயாத்மகமாகச் சொல்லப்பட்ட அக்$_3$நிப்ரவேஶத்தாலே தாமே வேணுமென்று [அரையர்] ப்ராணனை விட்டவராகையாலே. (86)

8 7 . ஸ்வஶரீரத்யாக3ரூபஸ்வயத்நம் பாரதந்த்ர்யதூ3ஷணமாகாதோ என்ன , உபாயாதி4காரிக்காம் அல்லது உபேயாதி4காரிக்கு தூ3ஷணமாகாதென்கிறுர் , [உபாயத்வ] இத்யாதி3யால் .

8 7 . உபாயத்வாநுஸந்த4ாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்த4ாநம் ப்ரவர்த்தகம்.
ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவே உபாயமென்று பரதந்த்ரவஸ்து அநுஸந்தி4க்கிற உபாயத்வாநுஸந்த4ாநம் , தன்னைத் துரும்பு நறுக்கவொட்டாதபடி ஸ்வயத்நநிவர்த்தகமாயிருக்கும்; நித்யஶேஷவிக்3ரஹமே நித்யோபேய-மென்கிற தத்3விக்3ரஹவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநாநுரூபமான உபேயத்வாநுஸந்த4ாநம் , துரும்பெழுந்தாடும்படி தன்னை ஸ்வயத்நத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். ஸ்வதந்த்ரநித்யோபாயோபேயாநுஸந்த4ாநம் நிவ்ருத்தி-ப்ரவ்ருத்திநிஷ்டை2யைப்பிறப்பித்து , உப4யாதி4காரத்தையும் நிலைப்பிக்குமென்றபடி . (87)

பே4ாக்3யமுமாய் , ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராக3ப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே என்கை . (86)

8 7 . வைத4மாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய் , ராக3ப்ராப்தமாய் வருமளவில் து3ஸ்த்யஜமாவா-னென்? என்ன அருளிச்செய்கிறுர் , [உபாயத்வ] இத்யாதி3யாலே . [உபாயத்வாநுஸந்த4ாநம் நிவர்த்தகம்] என்றது – வைத4மாய் வரும் த3ஶையில் தே3ஹத்யாக3ரூபப்ரவ்ருத்தியில் உபாய-த்வாநுஸந்த4ாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்த4ாநமிவனை ஸாத4நதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தே3ஹத்யாக3ரூபப்ரவ்ருத்தியினின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி . [உபேயத்வாநுஸந்த4ாநம்

ப்ரயோஜ்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸத்தாஹாநிகரத்வநியாமகநிரதிஶயபே4ாக்3யதாயுக்தமுமாய்' என்றபடி. இத்தால் {"ப4ாவப்ரத4ாநமாக்2யாதம்" என்று நிருக்தோக்தியும், "த4ாத்வர்த்தே2ந விஶிஷ்டஸ்ய விதே4யத்வேந பே3ாத4நே । ஸமர்த்த2ஸ்-ஸ்வார்த்த2யத்நஸ்ய ஶப்3தே3ா வா ஆக்2யாதமுச்யதே" என்கிற வசநமும் நிக4ண்டுவில் காணப் படுகின்றன.} ' "ஆக்2யாதாநாம் அர்த்த2ம் ப்3ருவதாம் ஶக்திஸ்ஸஹகாரிணீ" என்கிறபடியே ஶக்யத்யாக3மான (ராக3ப்ராப்த)த்துக்கும், (ஸுத்யஜ)த்வம் ப்ரஸித்3த4மானுலும் அஶக்யத்யாக3மான (ராக3ப்ராப்த)த்துக்கு (து3ஸ்த்யஜ)த்வகத2நமுபபந்நம்' என்று ஸூசிதம். (ப்ராப்தமுமான) என்றது உசிதமுமான என்றபடி. இத்தால், '(1) அநுசிதவிஷய-(ராக3ப்ராப்தம்) த்யாஜ்யமானுலும் (2) உசிதவிஷய(ராக3ப்ராப்தம்) து3ஸ்த்யஜம் என்கை உசிதம்' என்று ஸூசிதம். (86)

8 7 . உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (வைத4மாய் வருமளவில்) இத்யாதி3. [அநுஸந்த4ாநம்] ஸவிஷய-மாகையாலே விஷயாகாங்க்ஷையிலே [வைத4மாய் வருமது](வா-8 6) என்று உபஸ்தி2தமான தே3ஹத்யாக3மே விஷயமாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (வைத4மாய் வரும் த3ஶையில்) இத்யாதி3. 'நிவர்த்தநம் கர்மாபேக்ஷமாகையாலே கர்மாபேக்ஷையிலே [இவனுக்கு] (வா-8 6) என்கிற பூர்வவாக்யஸ்த2ஷஷ்ட்2யந்தமே அநுஷக்தமாய்க்கொண்டு கர்மஸமர்ப்பகமாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவனை) இதி. 'நிவர்த்தநம் அபாத3ாநகாரகா-பேக்ஷமாகையாலே அபாத3ாநாபேக்ஷையிலே உபஸ்தி2தத்வாத் தே3ஹத்யாக3மே அபாத3ாநமாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸாத4நதயா) இத்யாதி3. 'அநுத்கடராக3ம் நிஷேத4ா-நுவர்த்தநஸஹம்' என்று கருத்து. பூர்வவத் [அநுஸந்த4ாநம்] ஸவிஷயமாகையாலே அருளிச்-செய்கிறுர் (ராக3ப்ராப்தமாய்) இதி. இங்கே 'ப்ரத2மப்ரார்த்தி2தநிஜஜீவிதாவஸாநம் பரிஜநம் கரோதி' (மாலதீமாத4வம் 3-1 2) என்கிறவித்தை ஸம்வாத3மாகக்கண்டுகொள்வது. (தே3ஹத்யாக3ந்தன்னை)

88. ப்ரவர்த்தகமான து₃ர்நிவாரதத்ப்ராவண்யம் ஏதுசெய்வியாது என்கிருர் மேல், [அப்ராப்த] இத்யாதி₃யால்.

88. அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ஸக்தனுனவன் அது லபி₄க்கவேணும் என்றிரா-நின்ருல், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

ஸ்வரூபநாஶகமாய்க்கொண்டு அப்ராப்தமான ஹேயவிஷயங்களிலே, ஒன்றுலும் மீளாதபடி ஸக்தனுனவன், அவ்விஷயம் தனக்கு வருந்தியும் லபி₄க்கவேணுமென்று அதிஸாஹஸங்களைக்கோலித் தன்னை அழிய

ப்ரவர்த்தகம்] என்றது – ராக₃ப்ராப்தமாய் வரும்த₃ஶையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக்-கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தே₃ஹத்யாக₃ந்தன்னை புருஷார்த்த₂மாக அநுஸந்-தி₄க்கையாலே, அவ்வநுஸந்த₄ாநமிவனை அதிலே மூளுவிக்குமென்றபடி. – அன்றிக்கே, வைத₄மாய் வரும்போது, ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலுபாயத்வாநுஸந்த₄ாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக₃ப்ராப்தமாய்வரும்போது, அவ்விஷயத்திலுபேயத்வாநுஸந்த₄ாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா-மென்னவுமாம். (87)

88. இப்படியொரு ஸாத₄நபுத்₃த்₄யாவன்றிக்கே, தத்₃விஷயப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே ஸ்வதே₃ஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர், [அப்ராப்த] இத்யாதி₃யாலே. அதாவது – ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனுனவன், தன்னையழியமாறியாகிலுமவ்விஷயத்தை லபி₄க்கவேணுமென்று ஸ்வதே₃ஹத்யாக₃த்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்ருல், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனுனவனுக்கு,

---

என்றது தே₃ஹத்யாக₃த்தை என்றபடி. ப்ரவர்த்தனை {= ப்ரவ்ருத்திப்ரேரணம்} ஸவிஷயமாகையாலே அருளிச்செய்கிருர் (அதிலே) என்று. "தே₃ஹத்யாக₃த்திலே" என்றபடி. (மீளுவி)க்கை = நிவர்த்தநம். (மூளுவி)க்கை = ப்ரவர்த்தநம் என்று பி₄த₃ா. இத்தால் "உத்கட-ராக₃ப்ராப்தம் {கீழே (பக்கம் 22) சொன்ன அநுத்கடராக₃ம்போலே நிஷேத₄ாநுவர்த்தநஸஹமன்றிக்கே} நிஷேத₄ாதிவர்த்தநாபாத₃கம்" என்று கருத்து.

"I. [உபாயவைப₄வம்](வா-14), [உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்](வா-57), [உபாயத்துக்குப்-பிராட்டியையும்](வா-80) என்றும், [உபேயத்தில் உகப்பும்](வா-65), [உபேயத்துக்கு இளைய-பெருமாளையும்](வா-80)என்றும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே உபாயோபேயத்வகீர்த்தநம் அநுஸ்யூத-மாயிருக்கையாலும்

II. "உபாயோபேயத்வே ததி₃ஹ தவ தத்வம்" (ர.ஸ்தவே 2-87)என்று ப₄க₃வத₃ஸாத₄ாரணமாக ப்ரஸித்₃த₄மாகையாலும், இங்கே விஷயவிஶேஷாவிஶேஷிதோபாயத்வாநுஸந்த₄ாநம் ப₄க₃வத்₃-விஷயமாம்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே [வைத₄மாய்]) இத்யாதி₃. (87)

88. உத்தரக்₃ரந்த₂ாவதாரிகை (இப்படி ஒரு) இத்யாதி₃. "ஈத்₃ருஶோத்கடராக₃ம் ஸம்ப₄ாவிதமோ" என்றபடி. (ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத) இத்யாதி₃. "ஸ்வரூபாநுசிதமான" என்றபடி. "[அப்ராப்த]த்வத்தால் ஹேயத்வமும் வரும்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஹேயவிஷயங்களிலே) என்று. [ஸக்த]ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ப்ரவணனுன) இதி. "[ப்ராப்த]த்வத்தாலே விலக்ஷணத்வமும் வரும்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (விலக்ஷணவிஷயத்திலே) என்றது. [இராநின்ருல்] என்றது "தே₃ஹ-

மாறியிராநின்ருல், ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமாய், நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விஷயத்தை லபி$_4$க்கவேணுமென்னும் அநிவாரிதப்ராவண்யபரவஶனை உபேயாதி$_4$காரிக்கு, தன்னை அழிய-ம்மாறும்படியான ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷமுண்டாம் என்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மிறே என்கிருர். ஒரு வேஶ்யாஸக்தன் அவளுக்கு வ்யாதி$_4$யார ப்ரார்த்தி$_2$த்து ஒரு தே$_3$வதைக்குத்தன் தலையை அறுத்துக் கொடுத்தான் என்று அருளிச்செய்வர். (88)

8 9. இந்த ப்ரேமகார்யப்ரவ்ருத்தி, உபாயாதி$_4$காரிக்குப் போலே உபாயாந்தர்க$_3$தமாகாதென்கிருர் மேல், [அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] இத்யாதி$_3$யால்.

8 9. அநுஷ்ட$_2$ாநமும், அநநுஷ்ட$_2$ாநமும் உபாயகோடியில் அந்வயியாது.

அவ்விஷயத்தைப்பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய-ஸித்$_3$த$_4$மன்ருேவென்கை. ஒருவேஶ்யையளவிலே ஒருவன் அதிஸக்தனுய்க்கொண்டு போருமவனுய், அவளுக்கு வ்யாதி$_4$ கனக்க வந்தவளவிலே, 'இவளாறியெழுந்திருந்தவாறே நானென் தலையை அரிந்து தருகிறேன்' என்று ஒரு தை$_3$வத்துக்கு ப்ரார்த்தி$_2$த்து, பின்பு தன் தலையையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. (88)

8 9. உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களுக்குடலாக மற்றும் சொன்ன அநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயதயா ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, அநந்யஸாத$_4$நனுக்கு அநநுஷ்ட$_2$ாநமானவிந்த தே$_3$ஹத்யாக$_3$ம் ராக$_3$ப்ராப்தமாகையாலே து$_3$ஸ்த்யஜமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயகோடியிலே அந்வயித்தன்றி நில்லாதேயென்ன அருளிச்செய்கிருர், [அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] என்று துடங்கி. அதாவது - அநுஷ்ட$_2$ாநமாகச்சொன்ன ஸ்வஶக்தித்யாக$_3$ாதி$_3$களும் ப்ரேமாதி$_3$களும் உபாயோ-

---

த்யாக$_3$த்திலே ப்ரவ்ருத்தனுயிராநின்ருல்" என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வதே$_3$ஹ-த்யாக$_3$த்திலே) இத்யாதி$_3$. (அவ்விஷயத்தைப்பற்ற) என்றது "தத$_3$ர்த்த$_2$ம்" என்றபடி. [அப்ராப்த] இத்யாதி$_3$யை ஒரு விஶேஷத்திலே காட்டுகிருர் (ஒரு வேஶ்யை அளவிலே) இத்யாதி$_3$நா. (88)

8 9. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களுக்கு) இத்யாதி$_3$நா. (மற்றும் சொன்ன அநுஷ்ட$_2$ாநங்கள்) என்றது - "ஶக்திலஜ்ஜாயத்நத்யாக$_3$ங்கள்" என்றபடி. (அநநுஷ்ட$_2$ாநமான) என்றது - "அநந்யஸாத$_4$நத்வவிருத்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநமான" என்றபடி. நஞ் - விரோத$_4$ார்த்த$_2$கம். (ராக$_3$ப்ராப்த-மாகையாலே) இத்யாதி$_3$. "ஆர்த்தனுக்கு அபத்$_2$யம் (ராக$_2$ப்ராப்த)மானுலும் ப$_3$ாத$_4$கமாமாப்போலே (அநந்யஸாத$_4$ந)னுய், ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நஸ்வீகாரம் பண்ணின இவனுக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மத்யஜநக-முமாய், நிஷ்ட$_2$ாஹாநிஹேதுவுமாய் (இந்த ராக$_3$ப்ராப்ததே$_3$ஹத்யாக$_3$ம்) இருக்கும்" என்றபடி. (அநுஷ்ட$_2$ாநமாக) இத்யாதி$_3$.

"(1) (ஸ்வஶக்தி-த்யாக$_3$ாதி$_3$களும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் லஜ்ஜாத்யாக$_3$ாதி$_3$பரம்;

(2) (ப்ரேமாதி$_3$களும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் மூச்சடங்குகையை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது;

(3) (அநுஷ்ட$_2$ாநமும்) என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்"

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (த்யாக$_3$ாதி$_3$களும்) என்கிற ப$_3$ஹுவசநம்.

(1) (ஶக்தித்யாக$_3$ாதி$_3$கள்) (உபாயாதி$_4$காராந்தர்பூ$_4$தம்);

(2) (ப்ரேமாதி$_3$கள்) (உபேயாதி$_4$காராந்தர்பூ$_4$தம்)" என்றபடி.

பூர்வாதி$_4$காரிகளுக்குண்டான ஸ்வஶக்தித்யாக$_3$அதி$_3$விஶிஷ்டாநுஷ்ட$_2$ாநம் உத்தராதி$_4$காரிகளில் ஒருவருக்-குண்டான ஸ்வஶரீரத்யாக$_3$மாகிற பாமரத்$_3$ருஷ்ட்யா தோன்றுகிற அநநுஷ்ட$_2$ாநமும், ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயகோடியில் ஒருபடியாலும் அந்வயியாது; ஸ்வரூபத்திலும், ப்ராப்யத்திலும் அந்வயிக்குமித்தனை.(89)

பேயாதி$_4$காராந்தர்பூ$_4$தமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்ட$_2$ாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதே$_3$ஹத்யாக$_3$மும், உபாயபுத்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தமன்றிக்கே ராக$_3$ப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியில் அந்வயியாது; உபேயாதி$_4$காரத்திலே அந்தர்ப$_4$விக்குமத்தனை என்கை. உபாய-தயா ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மேயாகிலும், உபாயபுத்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தமானதுக்கேயிறே உபாயத்வ-முள்ளது. அங்ஙனன்றாகில், ப்ரபந்நனானவன் உபாயபுத்$_3$தி$_4$யற உபேயபுத்$_3$த்$_4$யா பண்ணுகிற

"மூலத்திலே [அநுஷ்ட$_2$ாநமும்] என்கிறவிது த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயகோடியிலே அந்வயியாதாப்போலே) என்று. (அநநுஷ்ட$_2$ாநமாகச்-சொன்ன) என்றது - "விருத்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநமாகச்சொன்ன" என்றபடி. {"அப்ராஶஸ்த்யம் விரோத$_4$ஶ்ச" என்கிறபடியே விரோத$_4$மும் 'நஞ்' அர்த்த$_2$ங்களில் ஒன்றிறே}. (உபாயகோடியிலே அந்வயியாது) என்றது - "நிஷ்ட$_2$ாஹாநிகரமாகாது" என்றபடி. (உபேயாதி$_4$காரத்திலே) என்றது - "அவிளம்பே$_3$ந உபேயாந்வயிதாவச்சே$_2$த$_3$கத்திலே" என்றபடி. அபத்$_2$யத்$_3$ருஷ்டாந்தவைஷம்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உபாயதயா ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மேயாகிலும்) இத்யாதி$_3$. "ஜ்யோதிஷ்டோமத்துக்கு (1) காம்யப்ரயோக$_3$த்திலே ப$_2$லோபாயத்வமும், (2) நித்யப்ரயோக$_3$த்திலே தத$_3$நுபாயத்வமும் தாந்த்ரிகாபி$_4$மதம். "அதில் வஸ்துஸ்வரூபம் ஒன்றாயிருக்க, ஸாத$_4$நத்வாஸாத$_4$நத்வங்கள் ஸாத$_4$ந-த்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யாஅநுஷ்ட$_2$ாந-தத$_3$ப$_4$ாவாதீ$_4$நங்களாயிருக்கும்; ஆக ஸாத$_4$நதயா (ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$)த்துக்கு ஸாத$_4$நத்வமுண்டாம்போது ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் அவச்சே$_2$த$_3$கவித$_4$யா அபேக்ஷித-மாயிருக்கும்; அந்த ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வமில்லாமல் ராக$_3$ப்ராப்தமாக அநுஷ்டி$_2$தமான இடத்திலே, ஸாத$_4$நதாவச்சே$_2$த$_3$காவச்சி$_2$ந்நமில்லாமையாலே உபாயாந்வயக$_3$ந்த$_4$மில்லை. ஆகையாலே ஜ்யோதிஷ்டோமத்துக்கு

(1) நித்யப்ரயோக$_3$த்தில் ப$_2$லாநுபாயத்வமுபபந்நம்;

(2) காம்யப்ரயோக$_3$ந்தன்னிலும் மத்$_4$யே ப$_2$லேச்சை$_2$ நஷ்டையானாலும் ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹாநிவ்ருத்த்-யர்த்த$_2$ம் ப்ரயோக$_3$ஸமாப்தி பண்ணினவிடத்திலே ஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவமுபபந்நம். இவ்வர்த்த$_2$ம் "ப்ரக்ரமாத்து நியம்யேத, ஆரம்ப$_4$ஸ்ய க்ரியாநிமித்தத்வாத்" (பூ.மீ.6-2-13)என்கிற ஷாஷ்ட$_2$ாதி$_4$கரணத்திலே வ்யக்தம்.

(3) "உபாயத்வக்$_3$ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ$_4$:" (ல.த.17-97) என்கிறவித்தாலும் உபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் உபாயாந்வயப்ரயோஜகம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம்.

(4) லௌகிககர்மங்களுக்கு இப்படி உபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் உபாயதாவச்சே$_2$த$_3$க-மல்லாமையாலே அபத்$_2$யபே$_4$ாஜநவைஷம்யமும் ஸித்$_3$த$_4$ம்.

(5) (ராக$_3$ப்ராப்த)மாக ப்ரபந்நாநுஷ்டே$_2$யமாநவிஷயவாஸத்துக்கும் உபாயாந்வயப்ரயோஜகத்வ-மில்லை.

(6) அஶிஷ்டாப்ரதிஷித்$_3$த$_4$ங்களான நிமிஷிதாதி$_3$களைப்போலே இந்த (ராக$_3$ராப்த)ங்களான

---

89. (அநுஷ்ட$_2$ாநமாக) என்றது அநுஷ்டே$_2$யமாக என்றபடி. (அநநுஷ்ட$_2$ாநமாக) என்றது அநநுஷ்டே$_2$யமாக என்றபடி. (புண்யதே$_3$ஶவாஸாதி$_3$களும்) என்கிற ('ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே "அவிப்லவாய த$_4$ர்மாணாம்" (ல.த 17-93) இத்யாதி$_3$ப்படியே கிஞ்சித்$_3$த்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வந்-முகே$_2$ால்லாஸத்துக்கே உறுப்பான நித்யகைங்கர்யாதி$_3$களைச்சொல்லுகிறது. (89)

90. இப்ப்ராவண்யம் விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யிலே மூட்டுகிறவளவேயோ, நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி$_4$களிலும் மூட்டுகிறதில்லையோ என்கிறார், [அநந்யோபாயத்வமும்] இத்யாதி$_3$யால்.

90. அநந்யோபாயத்வமும், அநந்யோபேயத்வமும், அநந்யதை$_3$வத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

“நாராயணனே...பறை தருவான்” (திருப்பாவை 1)என்கிற அநந்யோபாயத்வமும் குலையும்படியான

புண்யதே$_3$ஶவாஸாதி$_3$களுமுபாயகோடியிலே அந்வயிக்கவேணுமிறே. (89)

90. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே அந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக்குலைத்தல் வருமித்தனையிறே; அது ப்ரேமபரவஶர்க்கு அவத்$_3$யமன்றென்கைக்காக ப்ரேமபரவஶர்ப்ரவ்ருத்திகளை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார், [அநந்யோபாயத்வமும்] என்று துடங்கி. அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது – “திருந்தவேநோற்கின்றேன்”(நா.தி.1-6), “நோற்கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்”(நா.தி.1-8), “குதிரியாய் மடலூர்தும்”(திருவாய்.5-3-9),

---

வ்யாபாரங்கள் அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகப$_2$லோத்பாத$_3$நத்திலே அகிஞ்சித்கரங்கள்" என்றபடி. (89)

90. "நநு – ‘சரமஶ்லோகத்திலே “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிது அப்ராப்திஹேதுகத்யாக$_3$ாநுவாத$_3$ம்’ என்கிற பக்ஷத்திலே இது நிஷித்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநரூபமல்லாமையாலே, உபாயபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வாப$_4$ாவத்தைப்பற்ற அநுபாயத்வம் இதுக்கு உண்டானாலும் ‘த்யாக$_3$ம் விதே$_4$யம்’ (முமு.202 அர்த்த$_2$ாநுவாத$_3$ம்)என்கிற பக்ஷத்திலே நிஷித்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநரூபமாகையாலே உபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வமில்லாவிட்டாலும் உபாயாந்வயம் து$_3$ர்வாரம். நிஷித்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநம் அநிஷ்டாந்வயஹேதுவாம்போது, உபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வம் அபேக்ஷிதமன்றிறே? ஆகையால் இவ்வதி$_4$காரிக்கு இது (ராக$_3$ப்ராப்த)மானாலும் நிஷ்ட$_2$ாஹாநிஹேதுவாம்.

(1) “உந்மத்தப்ரவ்ருத்திக்கு க்$_3$ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ? என்று நினைக்கவேண்டா” (முமு.252) என்றும்,

(2) “ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரத$_4$ாநனாய் அநுஷ்டி$_2$த்தாலும் ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஶத்தில் நில்லாதாப்போலே அவையும் ஒரு ப$_2$லத்தோடு ஸந்தி$_4$ப்பிக்கக்கடவது” (தனி சரமம்) என்றும் இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆகையால் ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தத்வமில்லாவிட்டாலும் உபாயாந்வயம் து$_3$ர்நிவாரம் என்ற ஶங்கையிலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே) இத்யாதி$_3$. (அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைதல்) என்றது – "நிஷ்ட$_2$ாஹாநி" என்றபடி.

(1) “ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச” (ல.த.17-94)என்கிற விஶேஷவசநத்தைக்கொண்டு விநியோக$_3$ப்ருத$_2$க்த்வத்தாலே கைங்கர்யபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா பண்ணுகிற விஷய{= தே$_3$ஶ}வாஸாதி$_3$களிலே

---

90. “யத்$_3$ருச்ச$_2$யாऽபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ த$_3$ஹத்யேவ ஹி பாவக:” (ஹர்யஷ்டகே 1) என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாயபு$_3$த்$_3$தி$_4$யின்றிக்கே உபாயாந்தரங்களைச் செய்யிலும் வஸ்துஸ்வபா$_4$வத்தாலே ஏறிட்ட கட்டிபோலே (தனிசரம. “ஸர்வபாபேப்$_4$ய:” வ்யாக்$_2$யாநே) ஒரு ப$_2$லத்தோடே ஸந்தி$_4$ப்பிக்கக் கடவதாயன்றோ இருப்பது. ப்ரபந்நாக்$_3$ரேஸரரான ஆண்டாளும், ஆழ்வார்களும் உபாயபு$_3$த்$_3$த்$_4$யாவும்கூட ப்ரவர்த்திக்கக்காண்கையாலே அது ஸ்வரூபத்துக்குச்சேருமோவென்கிற

“நோற்கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்” (நா.திரு.1-8)என்கிற உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்”(திருப்பாவை 29), “உமக்கே ஆளாய்த்திரிகின்றோம்”(பெ.திருமொழி 4-9-4) என்கிற

“ஓதிநாமம்”(பெரியதிருமொழி9-3-9), “ஊராதொழியேன் நான் - வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்”, “உலகறிய ஊர்வன் நான் - மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்” என்று - நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே இழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்த$_2$ம் என்றிருக்கை தவிர்ந்து, “நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “தூமலர் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்”

உபாயாந்வயப்ரயோஜகத்வஶங்கையே இல்லை.

(2) இப்படி கைங்கர்யபு$_3$த்$_3$த்$_4$யாவன்றிக்கே விரஹவைக்லவ்ய{ப்$_3$ய}த்தாலே உண்டான தே$_3$ஹ த்யாக$_3$ாதி$_3$கள் (உபாயகோடியிலந்வயி)க்கக்கடவதானாலும் ப்ரேமபாரவஶ்யாதி$_3$களாலே நிஷ்ட$_2$ாஹாநிகரங்களன்று" என்று கருத்து. "விஷயவாஸாதி$_3$களுக்கு கைங்கர்யரூபேண விநியோக$_3$மில்லை, ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வோபாயாங்க$_3$த்வாதி$_3$ரூபேண விநியோக$_3$ம்" என்கிற பக்ஷத்திலே அவையும் ப்ரேமபாரவஶ்யக்ருதங்களாகையாலே உபாயநிஷ்ட$_2$ாஹாநிகரங்களாகாது" என்று கண்டுகொள்வது. (ப்ரேமபரவஶர்) என்றது - "ஆழ்வார்களும் ஆண்டாளும்" என்றபடி. (“திருந்தவே”)(நா.தி.1-6) = நன்றாக, (“நோற்கின்றேன்”) = உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணுகிறேன் என்றபடி. (“நோற்கின்ற”) (நா.தி.1-8) இத்யாதி$_3$. (“நோற்கின்ற”) = அநுஷ்டீ$_2$யமாநமான (“நோன்பினை”) = உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநமாகிற வ்ரதத்தை, (“குறிக்கொள்”) = பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணு என்றபடி. (“குதிரியாய்”) (திருவாய். 5-3-9) இத்யாதி$_3$. (“குதிரியாய்”) = குத்ஸிதஸ்த்ரீயாய், (“மடலூர்தும்”) = மடலூருவோம் என்றபடி. (“ஓதிநாமம்”) (பெ.திருமொழி 9-3-9) = திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணி என்றபடி. (“ஊராதொழியேன்”) (சி.மடல் 77) இத்யாதி$_3$. (“வாரார்”) = தீ$_3$ர்க்க$_4$மான, (“பூம்”) = அழகியதான, (“பெண்ணை மடல்”) = பெண்ணை மடலை. (“பெண்ணை”) = பனை. ஏரார் = இருபெயர் என்னக்கடவது. (“ஊராதொழியேன்”) = நான் ஊர்ந்தே நிற்பன் என்றபடி. (“உலகறிய”) (பெ.மடல். 148) இத்யாதி$_3$.(“நான்”) = விரஹாதுரையான நான், (“மன்னிய”) = ஸ்தி$_2$ரமான, (“பூம்”) = அழகியதான, (“பெண்ணை மடல்”) = பனைமடலை, (“உலகறிய ஊர்வன்”) = இந்த லோகஸ்த$_2$ர் அறியும்படி ஊர்வேன் என்றபடி. இதில் அர்த்த$_2$மருளிச்செய்கிறார் (“நோன்பு”) இத்யாதி$_3$னா. (“நோற்கின்றேன்”) இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (நோன்பு நோற்கை) என்று. (“ஊரா-தொழியேன்”) இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (மடலெடுக்கை) இதி. (“ஓதி நாமம்”) இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (முதலான) இதி. "ஸங்கீர்த்தநாதி$_3$ஸாத$_4$நவிஶேஷங்கள்" என்றபடி. (“திருந்தவே”) இத்யாதி$_3$ நாச்சியார் திருமொழி. (“குதிரியாய்”) இத்யாதி$_3$ திருவாய்மொழி. (“ஊராதொழியேன்”) இத்யாதி$_3$ சிறியதிருமடல். (“உலகறிய”) இத்யாதி$_3$ பெரியதிருமடல். (அத்தலைக்கு) இத்யாதி$_3$. "ஸ்வார்த்த$_2$தாக$_3$ந்த$_4$ரஹிதபரார்த்த$_2$தைகவேஷமான அதிசயத்தை" என்றபடி. (“நமக்கே நலமாதலில்”) (பெ.திருமொழி 9-3-9)நமக்கே ஆநந்த$_3$மாகையில் என்றபடி. இது (“ஓதிநாம”)த்தினுடைய ஶேஷம். இத்தால் பரார்த்த$_2$தாரஹிதஸ்வார்த்த$_2$ாநந்த$_3$ம் சொல்லிற்று. (“தூ”) இத்யாதி$_3$. (“தூ”)

ஶங்கையிலே, உபாயகோட்யந்விதமாநத்தைச் செய்யிலன்றோ ஏறிட்டகட்டியின் ந்யாயம் ப்ரஸங்கி$_3$ப்பது. உபாயத்வபரஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரேமாவஸ்த$_2$ாவிஶேஷஹீநமான ஜ்ஞாந-ஜந்யப்ரவ்ருத்த்யுபாயத்வபரங்களாகையாலே ப்ரேமாவஸ்த$_2$ாகார்யங்களாய், ராக$_3$ப்ராப்தங்களான ப்ரபந்நருடைய ப்ரவ்ருத்திகளை உபாயத்வேந ஶாஸ்த்ரம் விதி$_4$யாமையாலே அதுகள் உபேயா-தி$_4$காரரூபங்களாய்க்கொண்டு அத்யந்தஸ்வரூபாநுரூபங்களாகக் குறையில்லை என்று உபாயத்வ-பரஶாஸ்த்ரங்களை அதி$_4$காரிவிஶேஷவிஷயங்களாக்கி விரோத$_4$பரிஹாரம் பண்ணுகிறது

அநந்யோபேயத்வமும் குலேயும்படியான "யாமணிவோம்" (திருப்பாவை 27), "நமக்கே நலமாதலில்"(பெரிய திருமொழி 9-3-9) என்று ஸ்வரஸத்வாந்வயமாகிற உபேயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், "தேவாதிதேவனை ...சேவி"க்கையாகிற அநந்யதை3வத்வமும் குலேயும்படியான "உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்" (நா. திரு.1) என்கிற அநந்யஶேஷத்வவிருத்3த4ப்ரவ்ருத்தியும், உபேயப்ராவண்யமடியாக "மயர்வற

என்றும் தனக்கதிஶயம் தேடத்துடங்குகை. அநந்யதை3வத்வம் குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது – "காமதேவா உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்", "பேசுவதொன்றுண்டு இங்கெம்பெரு–மான்" என்று – காமன்பக்கலிலே தே3வதாபு3த்3தி4 பண்ணி ஆராதி4க்கை. [காணுநின்றோமிறே] என்றது – ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள்பக்கலிலும் உண்டாகக் காணுநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துக3த்யா

= பரிஶுத்3த4மான, ("மடல்") = இதழ்களையுடைய, ("தண்") = குளிர்ந்த, ("அம்") = அழகியதான, ("துழாய்") = துழாயையுடைய, ("மலர்கொண்டு") = புஷ்பங்களைக்கொண்டு, ("சூடுவோம்") = அலங்கரித்துக்கொள்ளக்கடவோம் என்றபடி. இது திருவாய்மொழி. இத்தால் ஸ்வார்த்த2ாதிஶயம் சொல்லிற்று. "அவத4ாரணத்தையொழிந்த ஸ்வார்த்த2ம் இரண்டுக்கும் அர்த்த2ம்" என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தனக்கதிஶயம்) என்று.

[அநந்யதை3வத்வம்] இத்யாதி3. "உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள்"(திருவாய்.4-6-10) "அநந்யதை3வத்வமியம் க்ஷமா ச"(ரா.ஸு.28-12) என்று சொன்ன தே3வதாந்தரவைமுக்2யம் என்றபடி. ("காமதேவா") இத்யாதி3. ("காமதேவா")(நா.தி.1-1) = காமதேவனே! ("உன்னையும்") = உபாயமான உன்னையும், ("உம்பியையும்") = புருஷகாரமான உன் தம்பியையும், ("தொழுதேன்") = ஆஶ்ரயித்தேன். காமன் தம்பி சாமன். ("காமதேவா!") என்று "தத்புருஷாய வித்3மஹே காமதே3வாய தீ4மஹி, தந்நோऽநங்க3: ப்ரசோத3யாத்" என்று காமகா3யத்ரீஸ்த2மந்த்ர–லிங்க3ஸூசிதம். ("காமதேவா!") என்கிறவிது அஶ்வகர்ணாதி3ஶப்3த3ம் போலே கேவலரூட4மாகக் கூடும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரமாணாந்தரம் ("பேசுவது") (நா.தி.1-8)இத்யாதி3. ("எம்பெருமான்!") = என் ஸ்வாமி! ("இங்கொன்று பேசுவதுண்டு") = இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் ஒன்றுண்டு என்றபடி. இது நாச்சியார் திருமொழி. இதுக்கர்த்த2ம் (காமன்பக்கலில்) இத்யாதி3. ("காமதேவா!") என்கிற ("காம") ஶப்3த3ார்த்த2ம் (காமன் பக்கலிலே) என்று. ("தேவா!"), ("எம்பெருமான்!") என்கிறவித்தைப்பற்ற (தே3வதாபு3த்3தி4) என்று. ("தொழுதேன்") என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (ஆராதி4க்கை) என்று. (பேரளவுடையவர்கள்) = மயர்வறமதிநலம் அருளப் பெற்றதும், ஸஹஜமாயும் இருக்கிற விஶத3தமஜ்ஞாநத்தையும் உடையரான நம்மாழ்வார், திருமங்கைமன்னன், ஆண்டாள் இவர்கள். பூர்வோக்தாவத்3யத்வாப4ாவத்தை இசைவிக்கிறுர் (முன்பு

உத்தரக்3ரந்த2ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3யாலே. (குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தி) என்றது, குலேயும்போலேயான (ப்ரவ்ருத்தி) என்றபடி. இத்தால் (அநந்யோபாய)த்வாதி3கள் (குலேயு)மதன்றிறே. மடலூருகையையும் உபாயாந்தரமாக அருளிச்–செய்தது, நாயகனுக்கும், நாட்டாருக்கும் அத்3ருஷ்டத்3வாரா அவத்3யத்தை விளைக்குமதாய், இருக்கையாலே. இங்ஙனன்றிக்கே, அத்3ருஷ்டத்3வாரா நாயகலாப4த்துக்கு உறுப்பன்றிறே இது. (மடலெடுக்கை முதலான) என்ற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே அடிக்கொருகால் ப்ரபத்தி பண்ணுகையைச் சொல்லுகிறது. (90)

மதிநலமருள"ப்பெற்றுத் தெளியக்கண்டவர்களுக்கும் உண்டாகக்காணுநின்றேமிறே. (90)

91. பாரதந்த்ர்யபே4ாக3த்வாநந்யார்ஹத்வப4ஞ்ஜகங்களான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள், ஹேதுபே4த3த்தைப்பற்ற ஶ்லாக்4யங்களாயிருக்குமென்கிறார், [ஜ்ஞாநவிபாகம்] இத்யாதி3யால்.

91. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநத்தின் விஶேஷபரிபாகரூபப4க்திகார்யமாய், கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யவிவேகதிரோத4ாயக-

---

வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரே உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2த-மானவையிறே இவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவஶர்க்கு இது அவத்3யமன்று என்று கருத்து. (90)

91. இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவையொன்றுமாத3ர-ணீயமன்றேயென்ன அருளிச்செய்கிறார், [ஜ்ஞாந] இத்யாதி3யாலே. [ஜ்ஞாநவிபாக]மாவது- "ஞானங்கனிந்தநலம்" என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாகரூபையான ப4க்தி; அதின்

சொன்ன) இத்யாதி3நா. (முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு) என்றது - (பிள்ளை திருநறையூரரையர்) தே3ஹத்யாக3த்துக்கு என்றபடி. (வஸ்துக3த்யா) என்றது - உபாயபு3த்3த்4யாவன்றிக்கே ராகே3ண க்ருதமானாலும், நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநத்தினுடைய அர்த்த2ஸ்வாப4ாவ்யத்தாலே என்றபடி. (கொள்ளுகிற மாத்ரம்) என்கிற (மாத்ர)ஶப்3த3த்தாலே உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தத்வம் வ்யவச்சே2த்3யம். (நேரே உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தமானவையிறே இவை) என்றது - "ஸம்பூர்ணதே3ாஷப்ரயோஜகோபாய-பு3த்3த்4யநுஷ்டி2தமானவையிறே இந்த (நோன்பு) முதலானவை" என்றபடி. "ஏவமந்யேஷ்வபி தே3ாஷவத்ஸு" என்று அபு3த்3தி4பூர்வத்திலே அல்பதே3ாஷமும், பு3த்3தி4பூர்வத்திலே மஹாதே3ாஷமும் சொல்லிற்றிறே. இப்படி மஹாதே3ாஷஹேதுக்களுக்கு ப்ரேமபாரவஶ்யம் தே3ாஷஹேதுத்வ-ப்ரதிப4டமானால், அல்பதே3ாஷஹேதுவுக்கு அது தே3ாஷஹேதுத்வப்ரதிப4டம் என்னுமிடம் கைமுதிகம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே ப்ரேமபரவஶர்க்கு) இத்யாதி3. (90)

91. "அஜ்ஞாநஹேதுகத்வஹேதுவினாலே மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு தே3ாஷத்வாநுமாந-ஶங்கையில் உத்தரக்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (இத்தனையும்) இத்யாதி3. (இத்தனையும்) என்றது - "மடலெடுக்கை முதலானவை" என்றபடி. "இமா ப்ரவ்ருத்தயோऽவத்3யரூபா:, அஜ்ஞாநகார்யத்வாத், ஸம்ப்ரதிபந்நவத்" என்கிற அநுமாநம் இங்கே விவக்ஷிதம். (ஜ்ஞாந) இத்யாதி3. விஶிஷ்ட: பாக: விபாக:, (ஜ்ஞாந)ஸ்ய விபாக: ஜ்ஞாநவிபாக:. தத்கார்யமான ஜ்ஞாநம் ப4க3வத்3விஷயத்தில் நிரதிஶயபே4ாக்3யத்வ (ஜ்ஞாந)ம். அதினுடைய (விபாக) மாவது அநுகூல-விஷயகத்வப்ரயுக்த-அநுகூலத்வ-விளம்ப3ாக்ஷமத்வாபாத3கத்வாதி3ரூபாவஸ்த2ாவிஶேஷரூபையான ப4க்தி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஞானம் கனிந்த)(இரா.நூ.66) இத்யாதி3நா. ("ஞானம்") = (ஜ்ஞாந)த்தினுடைய, ("கனிந்த") = பழுக்கையாகிற பரி(பாகரூப)மான, ("நலம்") = ஸுக2ரூபையான ப4க்தி. "ப4க்திஶ்ச (ஜ்ஞாந)விஶேஷ:" (ஸ்ரீப4ா.ம. ஶ்லோகஶ்ருத.)என்பதுவும்

---

91. (கர்மநிப3ந்த4நமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை)யாவது:- "நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத் உபாயாந்தரம் இஷ்யதே" இத்யாதி3ப்படியே (1) உபாயாந்தராதி3ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநா-நுத3யரூபாஜ்ஞாந - (2) தத்3விஸ்ம்ருதிகளாகிற கர்மநிப3ந்த4ந(அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை).(91)

பாரவஶ்யரூபமான அஜ்ஞாநத்தாலே, ப$_4$க்திபரவஶர்க்கு ஸ்வஶரீரத்யாக$_3$காமப$_4$ஜநாதி$_3$யாய் வருமவையான வ்ருத்திவிஶேஷங்களெல்லாம் ஶ்லாக்$_4$யங்களுமாய், ப்ரார்த்த$_2$நீயங்களுமாகையாலே [அடிக்கழஞ்சு பெறும்]. ஜ்ஞாநத$_3$ஶையில் வரும் அஜ்ஞாநகார்யங்களாய்த்து ஸ்வரூபஹாநியைப் பிறப்பிக்குமத்தனையல்லது, ப$_4$க்திபாரவஶ்யத$_3$ஶையில் வரும் அஜ்ஞாநகார்யம் ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கமத்தனை என்றபடி. (91)

92. இந்த ப$_4$க்திப்ரேரிதவ்ருத்திகள் பூர்வப$_4$ாவியான உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களாகாதென்கிறுர் மேல், [உபாயப$_2$லம்] இத்யாதி$_3$யால்.

92. உபாயப$_2$லமாய், உபேயாந்தர்பூ$_4$தமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது.

உபாயஜ்ஞாநாநந்தரப$_4$ாவியான உபேயப்ராவண்யகார்யங்களாய்க்கொண்டு இவை உண்டாகையாலே,

---

கார்யமான [அஜ்ஞாந]மாவது - அந்த ப$_4$க்த்யதிஶயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாப$_4$ாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்களெல்லாம் [அடிக்கழஞ்சுபெறும்] என்றது - அதிஶ்லாக்$_4$யங்களாயிருக்குமென்றபடி. கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து. (91)

92. ஆனுலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர்,

---

இங்கே விவக்ஷிதம். (அஜ்ஞாநம்) என்று யுக்தாயுக்தவிப$_4$ாக$_3$ப்ரமாநுத$_3$யம் அபி$_4$ப்ரேதம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அந்த ப$_4$க்த்யதிஶயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாப$_4$ாவம்) என்று. "[வருமவை]" என்கிற ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ரகரணுநுகு$_3$ணமாக விஶேஷபரத்வம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்கள்) என்றது. "(அடி) என்று பத$_3$மாத்ர-பரிமிதபூ$_4$மியாய் (கழஞ்சு) என்று ஸுவர்ணபரிமாணவிஶேஷமாய், அத்யுத்க்ருஷ்டஸ்த$_2$ாந-விஶேஷங்கள் பத$_3$மாத்ரத்திலும் மஹார்க்க$_4$ம்" என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். "அதில் இங்கே யத$_2$ா-ஶ்ருதார்த்த$_2$விவக்ஷை கூடாமையாலே குஶ-லவந-கர்த்ருவாசகமான 'குஶல'ஶப்$_3$த$_3$ம் விவேசகத்தைப் பற்ற நைபுண்யத்திலே லாக்ஷணிகமாகிறுப்போலே மஹார்க்க$_4$தாமுக$_2$த்தாலே ஶ்லாக்$_4$யதாதிஶய-லக்ஷணம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதிஶ்லாக்$_4$யங்களாய்) இத்யாதி$_3$. அவத்$_3$ய-ரூபத்வஸாத$_4$கதயாபி$_4$மதமான அஜ்ஞாநகார்யத்வரூபஹேதுவுக்கு கர்மமூலகாஜ்ஞாநகார்யத்வத்தாலே ஸோபாதி$_4$கத்வம், மூலத்திலே [ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான] என்கிற விஶேஷவசநத்தாலே ஸூசிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான) இத்யாதி$_3$. (91)

92. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (ஆனுலும்) இத்யாதி$_3$. (இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி) என்றது - "நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷத்துக்கத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$மான உபாயபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்ட$_2$ாநம்" என்றபடி. (ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும்) என்றது - (ஸாத$_4$நபு$_3$த்$_3$)தி$_4$யற (ராக$_3$ப்ராப்த)(வா-86)த்தையாதல், தத்$_3$பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா (அநுஷ்ட$_2$ாந)(வா-89)த்தையாதல்" என்றபடி.

1. (உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது) என்கிற (உபாய)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$ார்ஹத்வரூபலிங்க$_3$த்தாலே ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயபரம்.

2. தத்ப்ராயபாட$_2$த்தாலே [உபாயப$_2$லமாய்] என்கிற (உபாய)ஶப்$_3$த$_3$மும் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயபரம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான) இத்யாதி$_3$. "ஸ்ருஷ்ட்யவ-

உபாயத்தின் ப$_2$லமாய், உபாயஸ்வீகாராநந்தரப$_4$ாவிகளான ஆநுகூல்யாதி$_3$கள்போலே, ப$_4$க$_3$வத்-கைங்கர்யரூபோபேயத்திலே அந்தர்பூ$_4$தமாயிருக்கிற காமப$_4$ஜநாதி$_3$யான இவைதனக்கு, பூர்வப$_4$ாவியான உபாயத்துக்கு அநுத$_3$யாபாத$_3$கப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது. மோக்ஷிக்கதிஶயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப-ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமாநமென்கிறுர். (92)

[உபாய] இத்யாதி$_3$யாலே. [உபாயப$_2$லம்] என்றது - ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான அவன் பண்ணின க்ருஷிப$_2$லமென்றபடி. "மயர்வற மதிநலமருளினன்","பேரமர்காதல்கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்றும் ஏவம்பூ$_4$தப்ரவ்ருத்திஹேதுவான ப$_4$க்திக்கு உத்பாத$_3$கனும் வர்த்த$_4$கனுமவனேயிறே; ஆகையாலே, ப$_4$க்திபாரவஶ்யநிப$_3$ந்த$_4$நமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை உபாயப$_2$லமென்கிறது. [உபேயாந்தர்பூ$_4$தமாயிருக்குமது] என்றது - ப்ராப்யத்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலை படுகிற அலமாப்பெல்லாம் நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே என்று அவன் முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை துடக்கமான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோ-

---

தாராதி$_3$"(முமு. 224)வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் "க்ருஷிப$_2$ல"த்வத்தை விஶேஷிப்பிக்கிறுர் ("மயர்வற") இத்யாதி$_3$நா. "("பேர்") = பெரியதான, ("அமர்") = அமர்ந்த; அன்றிக்கே, பேர் = பெரிய, அமர் = பூசலை விளைவித்த, ("காதல்") = காமத்தை, ("கடல்புரைய") = கடல்போலே, ("விளைவித்த") = வர்த்தி$_4$ப்பித்த, ("காரமர்") = மேக$_4$ம்போன்ற, ("மேனி") = விக்$_3$ரஹத்தையுடைய, ("நங்கண்ணன்") = எங்களுக்கு ஶேஷபூ$_4$தனை க்ருஷ்ணன்" என்றபடி. இது திருவாய்மொழி(5-3-4). ("அருளினன்") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (உத்பாத$_3$கனும்) என்று. ("கடல்புரைய விளைவித்த") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (வர்த்த$_4$கனும்) என்று. "உபாயப்ரயோஜ்யத்வம் (உபாய) ப$_2$லத்வம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$க்திபாரவஶ்யநிப$_3$ந்த$_4$நமான) இதி. (உபேய) இத்யாதி$_3$. (முறுகுதலாலே) என்றது - தீவ்ரதையாலே என்றபடி. (இத்தலை) என்றது - சேதநன் என்றபடி. (அலமாப்பெல்லாம்) என்றது - "அநுசிதப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகமான அஸ்வாஸ்த்$_2$யாதிஶயங்க-ளெல்லாம்" என்றபடி.

(நம்மை ஆசைப்பட்டு) இத்யாதி$_3$. இங்கே "ஶோச்யா ச ப்ரியத$_3$ர்ஶநா ச மத$_3$நக்லிஷ்டேய-மாலக்ஷ்யதே" (ஶாகுந்தலம் 3-7) என்கிறத்தையும், "யஸ்யார்த்தே$_2$ ஸுமுகி$_2$! த்வயா புநரநுத்யாகே$_3$ऽபி ஸந்நஹ்யதே" இத்யாதி$_3$களையும் ஸம்வாத$_3$மாகக்கண்டுகொள்வது. "[இருக்கு-மது] என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இந்த ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது. "ப$_4$க$_3$வந்முகே$_2$ால்லாஸோத்$_3$தே$_3$ஶேநாநுஷ்டீ$_2$யமாநத்வம் கைங்கர்யத்வம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவன் முகமலர்த்திக்காக) இத்யாதி$_3$. இங்கே உத்$_3$தே$_3$ஶாம்ஶமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு) என்று. (உபேயாந்தர்பூ$_4$தமாய்) என்றது - (உபேய)கோடிநிவிஷ்டமாய் என்றபடி. "நித்யஸித்$_3$த$_4$மான உபாயத்துக்கு உத்பத்தியில்லாமையாலே

---

92. (உபாயத்வத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகாது) என்றது:- ப்ரபத்திரூப-உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணினவன், மற்றொரு ஸாத$_4$நங்களிலாதல், மீளவும் அதிலேயாதல் ப்ரவ்ருத்திக்கிலிறே, ஶணவல்கப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயத்தாலே [உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க]மாவது?

(1) பரக$_3$தஸ்வீகாரரூபப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாதா அவனுகையாலும்,

(2) இத்தலையில் உள்ளதெல்லாம் அதின் ப$_2$லமாய்க்கொண்டு கேவலப்ராப்யகோட்யந்விதங்க-ளாயிருக்கையாலும், விலக்காகாது என்றபடி. (92)

93. தத்ப்ராப்த்யர்த்த2மாக வருமிவற்றுக்கு ஸாத4நத்வந்தான் வரில் தட்டென் என்கிறுர், [விளம்ப3ாஸஹம்] இத்யாதி3யால்.

93. ஸாத்4யஸமாநம் விளம்ப3ாஸஹமென்றிறே ஸாத4நத்துக்கேற்றம்; ஸாத்4ய-ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாத4நத்திலிழிகிறது.

ப2லவிளம்ப3த்தை ஸஹியாதென்றன்றே ஸித்3த4ஸாத4நந்தனக்கு உபாயாந்தரங்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டா-கிறது; அத்தைப்பற்றவும் விளம்ப3ாஸஹத்வம் இவற்றுக்கே அதிஶயித்திருக்கையால், இவைதானும் ஸித்3தே4பாயவிஶேஷங்களானுல் வரும் தட்டென்? என்று கருத்து. இவன் இவற்றிலே முயல்வதற்கு முன்னே,

பாதியாய்க்கொண்டு, உபேயத்திலே அந்தர்பூ4தமாயிருக்கை. [உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது] என்றது – ஏவம்பூ4தமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகாதென்றபடி.(92)

93. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்3தே4பாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாதென்னுமிடம் சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்3தே4பாயஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர்மேல், [ஸாத்4யஸமாநம்] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது – ஸாத்4யவஸ்துவே ஸாத4நமாகை-யாலே, ஸாத்4யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், ப2லவிளம்ப3த்தை ஸஹியாதே ஶீக்4ரமாக கார்யம்

உத்பத்த்யப4ாவப்ரயோஜகமான ப்ரதிப3ந்த4கம் கிடையாது; ஆகையாலே உபாதீ4{?தே4} {?தே3}ய-கார்யோபாத4ா{?த3ா}நப்ரதிப3ந்த4கத்வமே {கார்யோபத4ாந இதி ச பாட2:} உபாயப்ரதிப3ந்த4கத்வம் {?என்று}விவக்ஷிதம்; அது இதுக்கில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கார்யகர-த்வத்துக்கு) இத்யாதி3. "இத்தால் விளம்ப3க்ஷமமந்த3முமுக்ஷாஸஹக்ருதஸூக்ருதவிஶேஷஹேதுக-ஸாத்4யோபாயப்ரவ்ருத்தியே ப்ரகரணஸசிவ'ஸர்வத4ர்ம'-ஶப்3த3வாச்யமாகையாலே தாத்3ருஶ-ப்ரவ்ருத்திஸாமாந்யாஸஹத்வமே த்யாக3வித்4'யேக'ஶப்3த3ாபி4ப்ரேதமல்லது உபாய-ப2லோபேயதுல்ய-ஈத்3ருஶப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்வம் அங்கே விவக்ஷிதமன்று" என்று கருத்து. (92)

93. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இப்படி மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி3. "விவக்ஷிக்கை = வ்யஞ்ஜகோக்தி; ந கேவலம் ஸித்3தே4பாயப்ரதிப3ந்த4கத்வாப4ாவ:, கிந்து தத்ஸாம்யரூபம் வைப4வம் இவற்றுக்கு உண்டு" என்று சொல்லுகிறது என்றபடி. "[உபாயப2லமாய், உபேயாந்தர்பூ4தமாய் இருக்குமது, உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது ஸாத்4யஸமாநம்] என்று வாக்யத்தை யோஜிக்குமளவில் [உபேயாந்தர்பூ4த]த்வ[ஸாத்4யஸமாந]த்வங்களுக்கு மிதே2ா பே4த3மில்லாமையாலே, உ-த்3தே3ஶ்யதா-வச்சே2த3கவிதே4யங்களுக்கு ஐக்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையால் (ஸாத்4யஸமாநம்) என்கிறவிது உத்தரவாக்யக3தமாய், ஸித்3தே4பாயஸாம்யதாத்பர்யகமாக அமையும்; (ஸாத்4யஸமாநம்) என்கிற (ஸமாந)ஶப்3த3ம் தத்2பி4ந்நத்வே ஸதி தத்3க3தபூ4யோத4ர்மவத்த்வரூபமுக்2யஸாத்3ருஶ்யவாசியானுல்
1. ஸித்3தே4பாயவிஷயத்தில் வைக4ட்யம் வரும்;
2. ஸமாநக்3ராமாவயவத்வம் என்கிறவிடத்திற்போலே அபே4த3வாசியானுல் ப4க3வந்முகே2ால்-லாஸோத்3தே3ஶேநாநுஷ்டீ2யமாநத்வரூபகைங்கர்யலக்ஷணவிரஹிதங்களாய், ப4க3வந்முகே2ால்லாஸ-ஹேதுமாத்ரமான மடலெடுக்கை முதலான [ப்ரவ்ருத்தி]விஷயத்திலே வைக4ட்யம் வரும்;
ஆகையால், உப4யாநுக3தமான தத்3க3தபூ4யோத4ர்மவத்த்வமாத்ரத்தை இந்த (ஸமாந)ஶப்3த3ம் லக்ஷிக்கிறது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸாத்4யவஸ்துவே) இத்யாதி3.
(ஸாத்4யத்துக்கு ஸமாநம்) என்றது – "(ஸாத்4ய)மான தன்னில் இருக்கிற பூ4யோத4ர்மங்களை

அவனே த்வரித்துக்கொண்டு வரப்பண்ணுமவையிறே இவை. ஆனால் ஸித்3தோ4பாயத்3வித்வம் வாராதோ என்னவேண்டா, ஒன்று ஜ்ஞாநத3ஶையிலும் ஒன்று ப4க்தித3ஶையிலும் வருகையால்; ஏகத3ஶையில் வரிலிறே ஸமவிகல்பம் வருவது; அன்றிக்கே, ஶேஷிக்கதிஶயகரமாகையாலே ஸாத்4யமான கைங்கர்யஸமாநமாய், இதரஸாத4நங்கள்போலன்றியே ப2லவிளம்ப3ாஸஹமாயிருக்குமென்றிறே ஸித்3த4ஸாத4நத்துக்கு ஏற்றம்;

செய்துகொடுக்குமென்றுமிறே இதரஸாத4நங்களிற்காட்டில் ஸித்3த4ஸாத4நத்துக்கேற்றம்; ஸாத்4யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாத4நபரிக்3ரஹந்தன்னிலிழிகிறது; அவை இரண்டுமிவற்றுக்குமுண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே என்னில் – மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகள் ஶேஷிக்கதிஶயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸாத்4யத்துக்கு ஸமாநங்களாயிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்புநோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே, ஸர்வேஶ்வரன் த்வரித்துக் கொண்டுவந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கையாலே ப2லவிளம்ப3ாஸஹங்களாயிருக்கையாலும், ஸித்3த4ஸாத4நம்போலே இதரஸாத4நங்க-

உடைத்தானதாய்" என்றபடி. (ப2லவிளம்ப3த்தை ஸஹியாதே) என்றது – "ஸத்3வித்3யாதி3களைப்போலே தே3ஹாந்தரவிளம்ப3த்தையும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநத்தைப்போலே தே3ஹாவஸாநவிளம்ப3த்தையும் (ஸஹியாது)" என்றபடி. (ஸாத்4யத்தில் ப்ராவண்யமடியாக) என்றது – "ஸாத்4யத்தில் உத்கடேச்சை2யடியாக" என்றபடி. "ஸாத்4யஸமாநத்வவிளம்ப3ாஸஹத்வப்ரயுக்தஉத்கர்ஷமும், ஸாத்4யவிஷயக-உத்கடேச்சா2ப்ரயுக்த(ப்ரவ்ருத்தி)விஷயத்வமும் [ஆகிற] ஸித்3தோ4பாயஸாத்4யம் இவற்றுக்கு விவக்ஷிதம்" என்கிறார் (அவையிரண்டும்) இத்யாதி3. அத்தை ஸ்பு2டீகரிக்கிறார் (எங்ஙனேயென்னில்) இத்யாதி3நா. "பரிசர்யாஜநிதப்ரீதிவிஶிஷ்டேஶ்வரன் ஸாத்4யம்; அதில் மிதோ2விஶேஷணவிஶேஷ்யபா4வத்தில் விநிக3மநாவிரஹத்தாலே (1) ஈஶ்வரப்ரீதிஜநகபரிசர்யையாதல், (2) பரிசர்யாஜநிதேஶ்வரப்ரீதியாதல், (3) பரிசர்யாஜநிதப்ரீதிவிஶிஷ்டேஶ்வரனாதல் ஸாத்4யமாகையாலே, யதா2யோக்3யம் ஈஶ்வரனுக்கு ஈஶ்வரனாகிற ஸாத்4யஸமாநத்வமும், ப்ரவ்ருத்திரூபமான மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு தாத்3ரூப்யகைங்கர்யஸமாநத்வமும் விவக்ஷிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யரூபஸாத்4யத்துக்கு) இத்யாதி3.

93. [ஸாத்4யஸமாநம்] என்கிறவிடத்தில், நித்யமுக்தருடைய கைங்கர்யம்போலே, கேவலப4க3வந்முகோ2ல்லாஸாதா4யகத்வத்தால் வந்த ஸ்வரூபாநுரூபத்வத்தால் வந்த ஸாத்4யஸாம்யம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷிக்கு அதிஶயகரங்களாகையாலே) இத்யாதி3யாலே. இத்தால், ப்ரேமத3ஶையின்றியிலேயிருக்கப்பண்ணும் ஸித்3தோ4பாயவரணரூபஸ்வக3தஸ்வீகாரம், (1) அநந்தத்வ (2) ஸ்தி2ரத்வங்களாலே [ஸாத்4யஸமாந]முமாய், விலம்ப3ாஸஹமுமாய் இருந்ததேயாகிலும், ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யரூபாநர்த்த2ஹேதுவாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்3த4மாயிருக்கையாலே, ஸ்வஸ்வீக்ருதமான ஸித்3தோ4பாயமும்கூட விருத்3த4ம் என்று ஸூசிதம். இத்தால், ஸித்3தோ4பாயமாகிலுமாம், அந்யோபாயமாகிலுமாம், ஸ்வரூபாநுரூபம் உபாதே3யம், ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் த்யாஜ்யம். ஆகையால், மடலூருதல் முதலானது ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே உபாதே3யமாகக்குறையில்லை என்கிறது. இப்படிச் சொல்லில், ஸ்வரக்ஷணார்த்த2ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹர்த்வரூபபாரதந்த்ர்யம், ஸ்வப்ருத்திரூபமான மடலூருதல் முதலானதுகளில் அந்வயிக்குமளவில் குலைந்துவிடாதோ என்கிற ஶங்கையிலே யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே [உபாயப்ரதிப3ந்த4க]) இத்யாதி3யாலே. இந்த யோஜனையில் மடலூருகை முதலான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் ஸித்3தோ4பாயப2லமான ஸாத்4யப்ராவண்யகார்யங்களாய்க் கொண்டு, ததா3தி4க்யஜ்ஞாபகங்களாய், உபேயாதி4காராத்மகங்களாயிருக்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபங்கள்; ஆகையாலே [உபாயப்ரதிப3ந்த4க]மாகாது என்று சொல்லுகிறது. (93)

அப்படியே இவையும் என்று ஸாத்4யஸமாநத்தை மேலே கூட்டியும் அருளிச்செய்வர். ஹேதுஸாம்யத்தால் இவையும் ஸித்3த4ஸாத4நம் { ஸாத4நமாம் - பா. } என்கிருர் மேல் [ஸாத்4யப்ராவண்யம்] இத்யாதி3யால். கைங்கர்யரூபஸாத்4யப்ராப்திப்ராவண்யமடியாகவிறே தத்3விளம்ப3ாஸஹமான ஸித்3த4ஸாத4நத்தில்

ளிற்காட்டில் ஏற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்4யப்ராவண்யமடியாக இவற்றிலிழிகிற ஆகாரமு-மொத்திருக்கையாலே. இத்தால் - ஸித்3தே4ாபாயத்தையொழியவும் இதுதானே கார்யம் செய்யவற்றுகையாலே, தத்ப்ரதிப3ந்த4கமென்னும் தூ3ஷணமில்லையென்றுகருத்து. அன்றிக்கே, [உபாயப்ரதிப3ந்த4கமாகாது] என்றத்தை இன்னமும் முக2பே4த3த்தாலே உபபாதி3க்கிருர், [ஸாத்4ய] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது - பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்4யவஸ்து தானே ஸாத4நமாகையாலே, ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்4யத்தோடொத்திருக்குமென்றும், ஸாத்4யத்தை ப்ராபிக்குமளவில் காலவிளம்ப3த்தைப் பொருது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றே ஸாத4நாந்தரத்திற்காட்டில் ஸித்3த4ஸாத4நத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகாரத்3வயமும் ஸாத்4யப்ராவண்யஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகை-யாலே, தானடியாகவிளைந்து க்ஷணகாலவிளம்ப3ம் பொருமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்4யப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான இஸ்ஸாத4நத்திலிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூ4தப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச்செய்கிற இப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யம் செய்கைக்குடலாமித்தனையல்லது,

---

ஸித்3தே4ாபாயஸாம்யவிவக்ஷயால் "நாந்தரீயகதயா"(ஸ்ரீகுண.26) ப2லிதம். (இத்தால் ஸித்3தே4ாபாயத்தை ஒழியவும்) இத்யாதி3. "உபாயஸாம்யேந உபாயத்வரூபப்ரக்ருதஹேதுருபலக்ஷித:" என்று கருத்து. "ஒரு கார்யத்திலே ப்ரத்யேகமவத்4ருதஸாமர்த்2யங்களானவற்றுக்கு மேளநஸ்த2லத்திலே 'ஸம்பே4தே3 நாந்யதரவையர்த்2யம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே பரஸ்பரகார்யகரத்வப்ரதிப3ந்த4கத்வ-மில்லை" என்றபடி. "(ஸாத்4யம்) ஏகரூபமாகக்கொள்ளுகை உசிதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. (முக2பே4த3ம்) = ஹேத்வந்தரம். (ஸாரஸ்யத்தில்) என்றது - பே4ாக்3யத்வத்தில் என்றபடி. [ஸாத்4யஸமாந]த்வம் = ஸாத்4யாபே4த3ம் விவக்ஷிதம். ஏதாத்3ருஶஸாத4நோத்கர்ஷம் அதிப்ரவ்ருத்யாபாத3கப்ராவண்யப்ரயோஜகம் என்று அருளிச்செய்கிருர் (இப்போது) இத்யாதி3. (இப்படியாகையாலே) என்றது - "ஸாத4நோத்கர்ஷம் ஈத்3ருஶப்ராவண்ய-ஹேதுவாகையாலே" என்றபடி. (முறுகடியிடுகிற) என்றது - "அத்யந்தம் தீவ்ரமான" என்றபடி.

---

93. [ஸாத்4யஸமாநம் விலம்ப3ாஸஹம்] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்துக்கு முந்தின யோஜனை. [ஸாத்4யஸமாநம்] என்றது - [ஸாத்4ய] த3ஶைபோலே ஸாத4நத3ஶையிலும் பே4ாக்3யமாயிருக்கும் என்றபடி. இப்படி கொள்ளுகிறது தா3ர்ஷ்டாந்திகம் சொல்லுகிற (மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி3வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற.

அதாவது - கைங்கர்யம் ப4க3வந்முகே2ால்லாஸஹேதுவானுப்போலே (மடலெடுக்கை துடக்கமான) (ப்ரவ்ருத்தி)களும் ப4க3வந்முகே2ால்லாஸஹேதுவாகையாலே,

(1) ஸாத்4யஸமாநத்வ-விலம்ப3ாஸஹத்வங்களாலே இதரஸாத4நங்களைப்பற்ற உண்டான ஏற்றமும்,

(2) [ஸாத்4யப்ராவண்யமடியாக] இழிகிற ஆகாரமும், ஆகிற இவையிரண்டும் மடலெடுக்கை துடக்கமான இவற்றுக்குமுண்டு என்றபடி. ஆக, த்3ருஷ்டாந்தமான இவ்வாக்யத்3வயத்துக்கும், தா3ர்ஷ்டாந்திகமான (மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி3-

இழிகிறதும்; தத்$_3$விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வரூபகைங்கர்யப்ராவண்யத்தாலே இவற்றிலே இழிகையால், இவற்றையும் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நமென்னலாம் என்று கருத்து. ஆக, ப$_4$க்திபாரவஶ்யகார்யங்களான காமப$_4$ஜநாதி$_3$கள்

தத்ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாதென்று கருத்து. ஆக, [இவனுக்கு வைத$_4$மாய்வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்வர, பிள்ளைதிருநறையூர் அரையர் ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே, ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபந்நனுயிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்$_3$விஷயப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதே$_3$ஹத்யாக$_3$ம் து$_3$ஸ்த்யஜம், உபாயபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தமல்லாமையாலே அதுதான் உபாயகோடியில் அந்வயியாது, வஸ்துக$_3$த்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேமபரவஶர்க்கு தோ$_3$ஷாய அன்று, பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாக அநந்யோபாயத்வாதி$_3$கள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள்பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாநமூலமேயாகிலும் ப்ரேமகார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையாலே அதிஶ்லாக்$_4$யங்கள், ஸித்$_3$தோ$_4$பாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே, அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ இவற்றின் பெருமை என்று சொல்லுகையாலே உபேயாதி$_4$காரத்தில் [தன்னைப் பேணுமை] என்று சொன்னவிது அநந்யஸாத$_4$நத்வத்துக்குச் சேருமோ என்னும் அதிஶங்காபரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

{அத்ராயம் ஸங்க்$_3$ரஹ: -

உபாயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்வாபா$_4$வரூபஸாத்$_4$யத்தோடே ஸங்க$_3$மிப்பிக்கிறார் (ஆகையாலே) இத்யாதி$_3$நா. ஶங்காபரிஹாரநிக$_3$மநம் (ஆக இவனுக்கு) இத்யாதி$_3$. "[பிள்ளை திருநறையூரரையர்] (வா-84) விஷயமாகவுண்டான ஶங்காபரிஹாரமாத்ரம் [இவனுக்கு வைத$_4$மாய்](வா-86) இத்யாதி$_3$-க்$_3$ரந்த$_2$த்துக்கு ப்ரயோஜநமன்று. பின்னை - உபேயபரனான ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபந்நமாத்ரனுக்கு ஏவம்வித$_4$[ப்ரவ்ருத்தி]விஷயஶங்காபரிஹாரம் ப்ரயோஜநமாக அபி$_4$ப்ரேதம்" என்று [இவனுக்கு] என்கிற ஏகவசநத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ([பிள்ளை திருநறையூரரையர்] (வா-84)ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே) என்று. [ஸாத்$_4$யஸமாநம்] இத்யாதி$_3$-வாக்யத்தினுடைய ப்ரத$_2$மவ்யாக்$_2$யாநாநுகு$_3$ணமாக (அத்தோடொக்க) இத்யாதி$_3$. (உபேயாதி$_4$காரத்தில் [தன்னைப்பேணுமை] என்று சொன்ன) இத்யாதி$_3$யால் :- "[இவனுக்கு வைத$_4$மாய்] (வா-86) இத்யாதி$_3$வாக்யங்களுக்கு [பிள்ளை திருநறையூரரையர் ... உடம்பை உபேக்ஷித்தார்](வா-84) என்கிற வாக்யத்தோடும், [தன்னைப்பேணுமையும்] (வா-85) என்கிற வாக்யத்தோடும் ஸங்க$_3$தி" என்று ஸூசிதம். (93)

வாக்யதாத்பர்யத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கண்டுகொள்வது. (இப்போது இது சொல்லுகிறது) என்றது, இந்த யோஜனையிலே, ஸாத்$_4$ய-ஸமாநத்வவிலம்பா$_3$-ஸஹத்வங்களாலே, ஸாத$_4$நாந்தரங்களில் காட்டில் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நத்துக்கு ஏற்றம் சொல்கிறது என்றபடி. (உபாயத்வாநுஸந்தா$_4$நம்) என்று துடங்கி (பரிஹாராந்தரம்) என்னுமளவாக [ஸாத்$_4$ய-ஸமாநம்] இத்யாதி$_3$வாக்யத்துக்கு முன்னில் அரும்பத$_3$மாகக்கொள்வது. [உபாயத்வா-நுஸந்தா$_4$நம்] இத்யாதி$_3$யில் முந்தின யோஜனை (தே$_3$ஹத்யாக$_3$ரூபப்ரவ்ருத்தியில் உபாயத்வாநுஸந்தா$_4$நம்) என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனை (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் உபாயத்வாநுஸந்தா$_4$நம்) என்றபடி. [அநுஷ்டா$_2$நமும், அநநுஷ்டா$_2$நமும்] இத்யாதி$_3$, ஒரு பரிஹாரம். [அநந்யோபாயத்வமும்] இத்யாதி$_3$ பரிஹாராந்தரம். 'த$_4$ர்மம்' என்றும், 'விரக்தி' என்றும் பர்யாயம். (93)

உபேயாந்தர்க₃தமாய்க்கொண்டு, உபாயப்ரதிப₃ந்த₄கமாகாது என்றதாய்த்து. (93)

94. இப்படி ப்ரவர்த்தகமான இந்த ப்ராவண்யம் ஆத்மகு₃ணக₃ணகாரணமாயிருக்குமென்கிறுர், [இவனுக்குப்பிறக்கும்] இத்யாதி₃யால்.

94. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகு₃ணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத₄ாநஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

ஸத்த்வகு₃ணோந்மேஷமுடைய இவனுக்கு ஆசார்யாங்கீ₃காரஹேதுவாக ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தாலே பிறக்கும்

நறையூர்க₃ாத்ருவத்பூஜ்யஸ்தாத்₃ருக்₃க₃ம்யரதோऽகி₂ல: |
(1) க₃ம்யாதி₄க்ருத் ப்ரபந்நோऽபி ஸ்வயத்நத்யஜநாக்ஷம: ||
(2) க₃திதீ₄விரஹாத்₃யத்நே க₃திகோட்யப்ரவிஷ்டதா ।
(3) ப்ரவேஶேப்யத்ர நோ தே₃ாஷோ யத்ந: ப்ரேமார்த்₃ரசேதஸாம் ||
(4) அதீ₄ஜேऽபி ச யத்நே ஸ: ப்ரேமகார்ய இதீட்₃யதே ।
(5) தஸ்மாந்ந ஸித்₃தே₄ாபாயஸ்ய ப்ரவ்ருத்தே: ப்ரதிப₃ந்த₄க: ||
(6) கிந்து தத்ஸம இத்யுக்தியோக்₃யதாரூபபூ₄மவாந் । } (93)

94. ஏவம்பூ₄தமான ப்ராவண்யம் விஷயவைலக்ஷண்யாதீ₄நமத்தனையன்றே, ஶமத₃மாத்₃யாத்மகு₃ணங்களன்றே அதி₄காரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையுமிதுதானே உண்டாக்குமென்கிறுர்மேல், [இவனுக்கு] என்றுதுடங்கி. "ஶமத₃மநியதாத்மா", "அமாநித்வம்" இத்யாதி₃யிற்சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநனுக்குண்டாகத்தக்க ஆத்மகு₃ணங்கள் தான் அநேக-

94. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூ₄த ... ப்ராவண்யம்) இத்யாதி₃. (விஷயவைலக்ஷண்யாதீ₄நமத்தனையன்றே?) என்றது - "ப₄க₃வத்₃விக்₃ரஹஸௌந்த₃ர்யஸாக்ஷாத்காரத்தால் வந்த மாத்ரமாய், ப₂லப்ரதிப₃ந்த₄காப₄ாவரூபமன்று" என்றபடி. (ஶமத₃மாத்₃யாத்மகு₃ணங்களன்றே அதி₄காரத்தை மினுங்குவிப்பது?) என்றது - "“நாவிரதோ து₃ஶ்சரிதாந் நாஶாந்தோ நாஸமாஹித: । நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்” (கட₂. 1-2-24) என்கிறபடியே ப₂லப்ரதிப₃ந்த₄காப₄ாவரூபங்களாய்க்கொண்டு ஶமத₃மாதி₃களன்றே (உபாயோபேயாதி₄காரங்க)ளை உஜ்ஜ்வலமாக்குவது" என்றபடி. (அவை தன்னையும்) இத்யாதி₃. இத்தால் :- (1) "ப்ராவண்யத்துக்கு (உபேயாதி₄கார) த்வம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி, இதுக்கு (உபாயோபேயாதி₄கார)ப்ரயோஜகத்வம் சொல்லுகிறது" என்றும்; (2) "உபேயாதி₄காரவிஶேஷபூ₄த-அதிப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி, தத₃தி₄காரபூ₄தஶமாதி₃ஹேதுத்வம் சொல்லுகிறது" என்றும் ஸங்க₃தி ஸூசிதை. (இதுதானே) என்கிறவித்தால் ஸ்வயத்நத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ("ஶமத₃மநியதாத்மா") இத்யாதி₃. "ஶமத₃மநியதாத்மா ஸர்வபூ₄தாநுகம்பீ விஷயஸுக₂விரக்தோ ஜ்ஞாநதீ₃ப்த: ப்ரஶாந்த:। அநியதநியதாந்நோ நைவ ஹ்ருஷ்டோ ந ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கே₃ஹே வர்த்ததே யஸ்ஸ முக்த:", "அமாநித்வம் அத₃ம்பி₄த்வம் அஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் । ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தை₂ர்யம் ஆத்மவிநிக்₃ரஹ: ।। இந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு வைராக்₃யம் அநஹங்கார ஏவ ச" (ப₄.கீ₃.13-7) இத்யாதி₃களில் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. (ஆத்மகு₃ணங்கள்) என்றது - ஆத்மோத்கர்ஷாவஹத₄ர்மங்கள் என்றப்படி. (எல்லாவற்றுக்கும்) என்றத்தைப்பற்ற (அநேகம்) என்றது. (ப்ரத₄ாந)ம் என்கிற விஶேஷணம் அ(ப்ரத₄ாந) வ்யாவர்த்தகமாகையாலே அ(ப்ரத₄ாந)ங்களை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (அநுகூலஸஹவாஸ) இத்யாதி₃நா. [அநுகூலர்] மூலத்திலே மேலே (வா-243,259)

முமுக்ஷுத்வமுக்தத்வாநுகு$_3$ணமான ஜ்ஞாநாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்களெல்லாவற்றுக்கும், ப்ரகாஶப்ரத$_4$ாநஹேது ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த் துடிப்பிக்கும் இந்த ப$_4$கு$_3$வத்ப்ராவண்யம். (94)

95. உக்தார்த்த$_2$ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிருர், ["மாற்பால்"] இத்யாதி$_3$யால்.

95."மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப", "பரமாத்மநி யோ ரக்த:", "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து".

"மாற்பால் மனஞ்சுழி"த்த பின்பிறே "மங்கையர் தோள் கைவிட்ட"து; [பரமாத்மநி யோ ரக்த:] என்று பரமாத்மாவின்பக்கல் ரக்தி உண்டாளுலிறே அபரமாத்மாக்கள்பக்கல் விரக்தி உண்டாவது; அந்த மிது$_2$நச்-

---

முண்டிறே; அவையெல்லாவற்றுக்குமிந்த ப்ராவண்யம் [ப்ரத$_4$ாநஹேது]வாகையாவது - அநுகூல-ஸஹவாஸஶாஸ்த்ராப்$_4$யாஸாசார்யோபதே$_3$ஶாதி$_3$களான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்$_2$ய-ஹேதுவாயிருக்கை. (94)

95.இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிருர், ["மாற்பால்"] என்று துடங்கி. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்" என்று - ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே ஹ்ருத$_3$யம் ப்ரவணமாக, பே$_4$ாக்$_3$யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடேயணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸைவைக்கவெளிதாமென்றும்; "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி" என்று - பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனுய்

இவற்றில் சொல்லுகிறது. (உபதே$_3$ஶாதி$_3$களான) என்கிற (ஆதி$_3$) ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆஹாரஶுத்$_3$தி$_4$, ஜந்மாந்தரஸுக்ருதாதி$_3$களைச்சொல்லுகிறது. (ப்ரத$_4$ாந)ஶப்$_3$த$_3$ம் முக்$_2$யவாசி. முக்$_2$யத்வமாவது - (1) கார்யோத்பாத$_3$நஸாமர்த்$_4$யமும், (2) கார்யஸ்வரூபோத்கர்ஷப்ரயோஜகத்வமும். (94)

95. ("மால்") (மூ.திரு.14)இத்யாதி$_3$க்கர்த்த$_2$ம் (ஸர்வேஶ்வரன்) இத்யாதி$_3$. ("மால்") என்று பெரியோன், ("பால்") என்று இடம். இத்தையருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே) என்று. ("மனஞ்சுழிப்ப") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஹ்ருத$_3$யம் ப்ரவணமாக) என்று. ("மங்கையர்") = யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள். இத்தையருளிச்செய்கிருர் (பே$_4$ாக்$_3$யைகளான) இத்யாதி$_3$. (தோள் கைவிடுகை)யாவது - தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையில் ஆசையை விடுகை. "மநஸ்ஸிலே நசை கிடக்க, கேவலம் கைவிடுகை அகிஞ்சித்கரம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரமாணங்களிலே) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ("மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப") என்கிற (ப்ராவண்ய)த்துக்கு

(1) ("மங்கையர் தோள் கைவிட்டு") என்கிற விரக்திஹேதுத்வமும்,

(2) ("நூற்பால்") என்கிற ஶ்ரவணோபயுக்த-அவத$_4$ாநரூபஶமவிஶேஷஹேதுத்வமும்

(3) ("நூல்") என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற ப்ராத$_4$ாந்யமும் சொல்லிற்று.

("பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி") என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பரமாத்மாவின் பக்கலிலே) இத்யாதி$_3$. "ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரே ஸித்$_3$த$_4$ம் ஸாத்$_4$யாயோபயுஜ்யதே" என்கிற ந்யாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (அத்தாலே) இத்யாதி$_3$. "'நஞ்' தத$_3$ந்யவாசி" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பரமாத்மேதரவிஷயத்தில்) என்றது. இத்தால் "பூர்வோபாத்தப்ரமாணத்தில் ("மங்கையர்தோள்") என்கிறவிது ப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ("பரமாத்மநி") இத்யாதி$_3$வசநம் அநந்தரோபாத்தம்" என்று ஸூசிதம். ("ஒண்டொடியாள்") (திருவாய்.4-9-10)

சேர்த்தியைக்கண்டபின்னிறே இந்த ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை ஒழிந்தது. (95)

96. ப்ராவண்யஹேதுககு$_3$ணப்ரத$_4$ாநங்கள் இன்னதென்கிருர், [ஆத்மகு$_3$ணங்களில்] இத்யாதி$_3$யால்.

96. ஆத்மகு$_3$ணங்களில் ப்ரத$_4$ாநம் ஶமமும் த$_3$மமும்.

ஸ்வாதி$_4$காராபேக்ஷிதஜ்ஞாநாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்களில், அதி$_4$காராந்வயப்ரத$_4$ாநம் ப$_3$ாஹ்யகரணநியமநரூபமான ஶமமும், அந்த:கரணநியமநரூபமான த$_3$மமும் என்கிருர்; "ஶாந்தோ த$_3$ாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்

அத்தாலே பரமாத்மேதரவிஷயத்தில் விரக்தனுனவனென்றும், "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு - கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுழலுமைங்கருவிகண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் - ஒழிந்தேன்" என்று - பெரியபிராட்டியாரும் தேவருமாய் ஒருதே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனுய், ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனுனேனென்றும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யம் இதரவிஷயவிரக்திஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. (95)

96. ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யம் ஆத்மகு$_3$ணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத$_4$ாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷயவிரக்திஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை த$_3$ர்ஶிப்பிப்பானென் என்கிற

இத்யாதி$_3$. இதுக்கர்த்த$_2$ம் (பெரியபிராட்டியாரும்) இத்யாதி$_3$. ("ஒண்") = தேஜிஷ்ட$_2$மாயிருக்கிற, ("தொடி") = கைவளையையுடைய, நித்யாநபாயிநியான, ("திரு-மகளும்")= ஸ்ரீயும் என்றபடி. ("நிலாநிற்ப") என்றது "(நிலாவிக்கொண்டு) = நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு இராநிற்ப" என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிருர் (ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே) இத்யாதி$_3$நா. (ஒரு தே$_3$ஶம்) = வைகுந்தநாடு. "கண்டசதிர்" = பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. ("திருமகளும்"), ("நீயும்") என்கிற ஸமுச்சயத்$_3$வயார்த்த$_2$ம் (சேர்த்தியை) என்று. முதல் ("கண்ட") என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (கண்டங்கே ப்ரவணனுய்) என்று. ("கண்டு") = த$_3$ர்ஶித்து, ("கேட்டு") = ஶ்ரவித்து, ("உற்று") = ஸ்பர்ஶித்து, ("மோந்து") = க்$_4$ராணித்து, ("உண்டு") = ரஸித்து, ("உழலும்") = இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், ("ஐங்கருவி") = சக்ஷுராதி$_3$பஞ்சகரணங்களாலே, ("கண்ட") = அநுப$_4$விக்கப் பட்ட, ("இன்பம்") = ஸுக$_2$த்தையும். இத்தால் ஐஹிகாமுஷ்மிக-ஐஶ்வர்யம் சொல்லிற்று. ("தெரிவரிய") = ஐந்த்$_3$ரிய{?யி}காநுப$_4$வத்தைப்பற்ற து$_3$ர்ஜ்ஞேயமாய், ("அளவில்லா") = ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தைப்பற்ற அளவிலியாய் {ஆதி$_4$க்யமில்லாததாய்}, ("சிறு") = ஆத்மவஸ்துவைப்பற்ற வருமதாகையால் ஸ்வரூபத: பரிச்சி$_2$ந்நமாயிருக்கிற ("இன்பம்") = ஸுக$_2$த்தையும். இத்தால் கைவல்யம் சொல்லிற்று. ("ஒழிந்தேன்") விட்டேன் என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிருர் ("ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனுனேன்" என்றும்) இதி. ("மங்கையர் தோள்") என்கிறவித்தால் உபலக்ஷிதமாய் ("அபரமாத்மநி") என்று பரமாத்மேதரத்வரூபஸாமாந்யரூபேண ஶப்$_3$த$_3$மான இதரவிஷயங்களை ஐஶ்வர்யகைவல்யரூபவிஶேஷரூபத்தாலே இங்குச்சொல்லுகிறது" என்று உத்தரோத்தரப்ரமாணோபாத$_3$ாநஶைலியாலே வ்யஞ்ஜிதம். (95)

96. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யம்) இத்யாதி$_3$. "இதரவிஷயவிரக்திப்ரத$_4$ானையாகையாலே அப்ரத$_4$ாநங்கள் ப்ரத$_4$ாநாநுவர்த்திகளாகையாலே "ப்ரத$_4$ாநே க்ருதம் ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர க்ருதம் ப$_4$வதி" என்கிற ந்யாயத்தாலே எல்லாத்துக்கும் ஹேதுவானமையிலே ப்ரமாணம் த$_3$ர்ஶிதமாம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே விரக்திப்ராத$_4$ாந்யஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மாக அதினுடைய "ஶாந்தோ த$_3$ாந்த:"

ஸமாஹித:", "ஶமத$_3$மநியதாத்மா" இத்யாதி$_3$ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$ங்களிறே இவை. (96)

ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர், [ஆத்மகு$_3$ணங்களில் ப்ரத$_4$ாநம் ஶமமும் த$_3$மமும்] என்று, [ஶம]மாவது - அந்த:கரணநியமநம், [த$_3$ம]மாவது - ப$_3$ாஹ்யகரணநியமநம், "ஶமஶ்சித்த-ப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்$_3$த$_3$மஶ்சேந்த்$_3$ரியநிக்$_3$ரஹ:" என்னக்கடவதிறே. "க்ஷமா ஸத்யம் த$_3$மஶ்ஶம:" என்கிறவிடத்தில் "த$_3$மோ ப$_3$ாஹ்யகரணுநாமநர்த்த$_2$விஷயேப்$_4$யோ நியமநம்; ஶமோந்த:-கரணஸ்ய தத$_2$ா நியமநம்" என்றிறே ப$_4$ாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது; மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த ஶமத$_3$மங்கள் உண்டானவிடத்தில் அல்லாத கு$_3$ணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே, ப்ரத$_4$ாநமான இவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது என்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம், ஸகலாத்மகு$_3$ணோத்பத்திக்கும் ஹேது-

(ப்$_3$ரு.உ.4-4-23), "ஶமத$_3$மநியதாத்மா", "ஶமத$_3$மாத்$_3$யுபேதஸ்ஸ்யாத்" (ப்$_3$ர.ஸூ.3-4-27) இத்யாதி$_3$களிலே ப்ரத$_2$மோபாத$_3$ாநாவக$_3$மிதப்ராத$_4$ாந்யகஶமத$_3$மாத்மகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுர் ("ஶம"மாவது) இத்யாதி$_3$நா. உக்தார்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணம் ("ஶமம் சித்தப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்") இத்யாதி$_3$. இதற்கு கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யஸம்வாத$_3$ம் ("க்ஷமா ஸத்யம்") இத்யாதி$_3$. "பு$_3$த்$_3$தி$_4$ர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் த$_3$மஶ்ஶம: । ஸுக$_2$ம் து$_3$:கம் ப$_4$வோ ப$_4$ாவோ ப$_4$யஞ்சாப$_4$யமேவ ச" (ப$_4$.கீ$_3$.10-4) என்கிற த$_3$ஶமாத்$_4$யாயக$_3$தவசநவிஷயப$_4$ாஷ்யத்தில் என்றபடி. (தத$_2$ா நியமநம்) என்றது - "அநர்த்த$_2$விஷயேப்$_4$யோ நியமநம்" என்றபடி. இத்தால் "இதரவிஷயவிரக்தியே ஶமத$_3$மரூபையாகிறது என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம்" என்று ஸூசிதம்.

(1) இந்த்$_3$ரியாந்தரங்களைப்பற்ற மநஸ்ஸு ப்ரத$_4$ாநமாகையாலே இந்த்$_3$ரியாந்தரநியமநத்தைப்பற்ற மநோநியமநம் ப்ரத$_4$ாநமாகையாலே இங்கே ப்ரத$_2$மநிர்தி$_3$ஷ்டம் ("ஶம")ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் மநோநியமநமேயாகை உசிதம். இப்படியானல் உபக்ரமப$_4$ாஷ்யோக்தார்த்த$_2$ாஶ்ரயணமுமாம். "ஶமோ த$_3$மஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச" (ப$_4$.கீ$_3$.18-42)என்கிற அஷ்டாத$_3$ஶாத்$_4$-யாயக$_3$தவசநவிஷயப$_4$ாஷ்யத்திலே "ஶமோ ப$_3$ாஹ்யேந்த்$_3$ரியநிக்$_3$ரஹ: த$_3$மோந்த:கரணநியமநம்" என்று இருந்தாலும் இங்கே ப்ரத$_4$ாநோக்திப்ரகரணமாகையாலே "ஶமஶ்சித்தப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்" என்கிற நிர்வசநத்தாலும், உபக்ரமப$_4$ாஷ்யஸ்த$_2$மாகையாலும் ("ஶம")ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரத$_4$ாநபூ$_4$தமநோ-நியமநார்த்த$_2$கம் என்கையுசிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (மாறிச்சொல்லு-மிடமுமுண்டு) என்று. (உண்டு) என்கிறவித்தால் "அது{=அத்தை} இங்கே ஆஶ்ரயிக்கை உசிதமன்று" என்று ஸூசிதம். இத்தால் "ஆய்ப்படியிலே 'ப$_3$ாஹ்யகரணநியமநரூபமான 'ஶம'மும், அந்த:கரண-நியமநரூபமான 'த$_3$ம'மும்' என்று வ்யாக்$_2$யாநம் 'ஶம'ஶப்$_3$த$_3$ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶஸ்வாரஸ்யாநத்யுசிதம்" என்று கருத்து. "ஶமத$_3$மநியதாத்மா ஸர்வபூ$_4$தாநுகம்பீ விஷயஸுக$_2$விரக்த:" என்றும், "ஶாந்தோ த$_3$ாந்த: உபரத:" என்றும் ப்ரமாணங்களிலே ஶமத$_3$மங்களுக்கும் விரக்திக்கும் அந்யோந்யபே$_4$த$_3$ம் நிர்தி$_3$ஷ்டமாயிருக்கையாலே, ராக$_3$ஹேதுஜ்ஞாநவிஶேஷஜநகவிஷயேந்த்$_3$ரியஸந்நிகர்ஷநிரோத$_4$நம் (ஶமத$_3$மங்கள்) என்றும், "தத்ப்ரயுக்தராக$_3$ாப$_4$ாவம் விரக்தி" என்றும் அவற்றுக்கு மிதே$_2$ாபே$_4$த$_3$ம் கொள்ளவேண்டுகையாலே இப்படி அபே$_4$த$_3$ாவலோகநேந ப்ரமாணோபாத$_3$ாநாபி$_4$ப்ராயகத$_2$நம் அநுசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம்) இத்யாதி$_3$. (1) "ப$_4$ாவ்யம் விரக்த்யா ப்ரத$_2$மம் முமுக்ஷோர்விஷயௌக$_4$த:" என்று விரக்தி-ப்ராத$_4$ாந்யமும், (2) "யத$_2$ா க$_3$ஜபதே$_3$நாந்யத்பத$_3$ம் ஸர்வம் வித்$_4$யதே । ஸர்வே த$_4$ர்மாஸ்தத$_2$ா ராஜந் வித்$_4$யந்தே ஹ்யஹிம்ஸயா" என்று அஹிம்ஸாப்ராத$_4$ாந்யமும், (3) "அஷ்டாவாத்மகு$_3$ணு:

97. இவையிரண்டாலும் வரும் ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களை ஆரோஹணக்ரமத்தாலும், ப்ரத$_4$ாநப்ரயோஜநமான ப்ராப்யலாப$_4$ஹேதுபரம்பரைகளை அவரோஹணக்ரமத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இவையிரண்டும்] இத்யாதி$_3$யால்.

97. இவையிரண்டும் உண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன் கைபுகுரும்; ஈஶ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்யபூ$_4$மி கைபுகுரும்.

வென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்மகு$_3$ணங்களில் ப்ரத$_4$ாநமேதென்கிற ஶங்கையிலே, [ஆத்மகு$_3$ணங்களில் ப்ரத$_4$ாநம் ஶமமும் த$_3$மமும்] என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம். (96)

97. இந்த ஶமத$_3$மங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ ப$_2$லபரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இவை இரண்டும்] என்று துடங்கி. ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான ஶமத$_3$மங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீ$_3$காரத்துக்கு பூர்வப$_4$ாவியானவளவிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த ஶமத$_3$மங்கள் [இரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரு]கையாவது – இவ்வாத்மகு$_3$ணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான

த$_3$யா ஸர்வபூ$_4$தேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா" இத்யாதி$_3$யாலும், "ஸர்வே வேத$_3$ா ந தத்குர்யு: ஸர்வே யஜ்ஞாஶ்ச கே$_2$சர । ஸர்வதீர்த்த$_2$ாபி$_4$ஷேகஶ்ச யத்குர்யாத் ப்ராணிநாம் த$_3$யா" என்றும் த$_3$யாப்ராத$_4$ாந்யமும், (4) ("ஶமத$_3$மநியதாத்மா") இத்யாதி$_3$யாலே ("ஶமத$_3$ம")ப்ராத$_4$ாந்யமும் சொல்லுகையாலே ஆத்மகு$_3$ணங்களிலே அந்யதர{?தம}த்துக்கு ஆவஶ்யகத்வப்ரயோஜகப்ராத$_4$ாந்யாநத்$_4$யவஸாயஶங்கை உதிக்கக்கடவதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் ("ப்ரத$_4$ாநம் எது?" என்கிற ஶங்கையிலே) இத்யாதி$_3$. "அந்தர்ப$_3$ஹி:கரணங்களுடைய அநர்த்த$_2$விஷயேப்$_4$யோ நியமநரூபங்களான (ஶமத$_3$ம)ங்கள் விரக்தி–அஹிம்ஸாதி$_3$களுக்கு உபஜீவ்யங்களாகையாகிற வஸ்துஸாமர்த்$_2$யஸசிவமான ("ஶாந்தோ த$_3$ாந்த:"(ப்$_3$ரு.உ.6-4)), ("ஶமத$_3$மநியதாத்மா"), ("ஶமத$_3$மாத்$_3$யுபேத:") என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ரஸ்த$_2$ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶத்தாலே (ஶமத$_3$ம)ப்ராத$_4$ாந்யாத்$_4$யவஸாயம் ஸுஶகம்; விரக்த்யாதி$_3$ப்ராத$_4$ாந்யம் கு$_3$ணாந்தராபேக்ஷயா விவக்ஷிதம் என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மகு$_3$ணங்களில்) இத்யாதி$_3$. (96)

97. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இந்த ஶமத$_3$மங்கள்) இத்யாதி$_3$. மூலத்திலே [இவையிரண்டும்] என்கிற 'இத$_3$ம்'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே பூர்வ(வா-96)ப்ரக்ருதப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யஹேதுகபரிபூர்ணஶமத$_3$மவ்யக்திகளைப்பராமர்ஶிக்கில் அவை ஆசார்யோபதி$_3$ஷ்டமூலமந்த்ரஜந்யாத்மயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநாநுகு$_3$ண–உபாயோபேயாதி$_4$காரங்களாக உத்தரகாலப$_4$ாவிகளாகையாலே அந்யோந்யாஶ்ரயம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்; ஆகையால் (இந்த) என்கிற 'இத$_3$ம்'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶமத$_3$மத்வாதி$_3$நா தத்ஸஜாதீயஶ்ரவணோபயுக்தஶமத$_3$மபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யமடியாக) இத்யாதி$_3$. (பூர்வப$_4$ாவியானவளவிலே) என்றது – "ஶ்ரவணோபயுக்தமாய் உபக்ரமாவஸ்த$_2$மான ஶமாதி$_3$வ்யக்தியிலே" என்றபடி. (ஒதுக்கி) என்றது – "தத்ஸஜாதீயவ்யக்திவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து" என்றபடி. "ஶாந்தோऽநஸூயுஶ்ஶ்ரத்$_3$த$_4$ாவாந் கு$_3$ர்வர்த்த$_2$ார்த்த$_2$ாத்மவ்ருத்திக: । ஶுசி: ப்ரியஹிதோ த$_3$ாந்த: ஶிஷ்யஶ்சோபரதஸ்ஸுதீ$_4$:" (ப$_4$ாரத.ஸம்.1-46) என்கிற வசநஸ்த$_2$கு$_3$ணாந்தரோபலக்ஷகம் ஶமத$_3$மங்கள்; அத ஏவ [ஆசார்யலாப$_4$ம் ஆத்மகு$_3$ணத்தாலே]

ப்ரத₄ாநகு₃ணங்களான இவையிரண்டும், ஸத₃ாசார்யப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தாலே நிலைநிற்க உண்டாகப் பெற்றால், இவைகண்டுகந்து விஶேஷேண கடாக்ஷிக்கும் ஹிதைஷியான ஸத₃ாசார்யன், ஸ்வாபி₄மதார்த்த₂த்தை உபதே₃ஶிக்கும்படி கைபுகுரும்; இது ப்ரத₂மாங்கீ₃காரமல்லாமையால் ஸஹேதுகத்வதோ₃ஷம் வாராது; முன்பு நிர்ஹேதுகமாக அங்கீ₃கரித்தபின்பு, ஶமத₃மாதி₃ கண்டுகந்து விஶேஷமாக அங்கீ₃கரிக்கையும் உண்டிறே. இத்தலையில் நன்மைகண்டுகக்கும் ஹிதைஷியான ஸத₃ாசார்யன், ஜாத்யந்த₄னுக்கு நிதி₄ போல கைபுகுந்தவாறே, ஸ்வரூபாதி₃ப்ரகாஶகமான மாணிக்கச்செப்பான திருமந்த்ரம், ஸ்வார்த்த₂ா-

---

பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த₂மாக உபதே₃ஶிக்கும்படி இவனுக்கு வஶ்யனுகை. "தஸ்மை ஸ வித்₃வாந் உபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத₃ ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்₃ரஹ்மவித்₃யாம்" என்று – ஶமத₃மோபேதனுய்க்கொண்டு

(வா-98) என்கிற உத்தரக்₃ரந்த₂ாநுரூப்யமும் க₄டிக்கும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவ்வாத்மகு₃ணம்) இத்யாதி₃. "பரிஶுத்₃த₄கு₃ணோபேதம் விஶுத்₃த₄ாசாரதத்பரம் । விரதஞ்ச மஹாபாபாத் பித்ருத₃ாராதி₃பாலகம்॥ ஶாந்தம் த₃ாந்தம் ருஜும் ஸௌம்யம் ப்ரணதம் ப₄க₃வத்பரம்। ஸந்தப்தஹ்ருத₃யம் ப₄க்த்யா, ஶக்த்யா ஸர்வார்த்த₂ஸாத₄கம் ॥ ப்ரியவாக்யம் மஹாபு₃த்₃தி₄ம் ஸத்யம் குஶலபாணிகம் । ஏவமாதி₃கு₃ணோபேதம் ஶிஷ்யப₄ாவேந ஸங்க₃தம் ॥ ஸம்வத்ஸரம் தத₃ர்த்த₄ம் வா மாஸத்ரயமத₂ாऽபி வா । பரீக்ஷ்ய விவிதோ₄பாயை: க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே₃த்" என்கிற இவற்றிலே "ஶாந்தம் த₃ாந்தம் ... பரீக்ஷ்ய ... க்ருபயா" என்கிறவித்தால் "ஸித்₃த₄ஸாத்₄யஸமபி₄வ்யாஹாரே ஸித்₃த₄ம் ஸாத்₄யாயோபயுஜ்யதே" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஶமாதி₃ஶிஷ்யாத்மகு₃ணத₃ர்ஶநஹேதுகத்வம் உபதே₃ஶ-உபயுக்த-ஆசார்யக்ருபைக்கு ப்ரதிபாதி₃தம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறுர் (கண்டுகந்து) என்று. "யோऽஸௌ மந்த்ரவரம் ப்ராத₃ாத் ஸம்ஸாரோச்சே₂தஸாத₄நம்" (ப₄ாரத்₃.ஸம்.3-5-4) என்கிறவிடத்திலே "ஸம்ஸாரோச்சே₂தஸாத₄நம்" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான) என்றது. "ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: க₃திரஷ்டாக்ஷர:" (ப்ருஹத்₃த₄ாரீதே) என்னக்கடவதிறே. "மந்த்ரவரம்", "மந்த்ராணும் பரமோ மந்த்ர:" (நாரதீயகல்பம் அஷ்டா.1-11) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (பெரிய) இத்யாதி₃. "ப்ராத₃ாத்" என்கிற உபஸர்க்க₃லப்₃த₄ார்த்த₂ம் (ஸார்த்த₂மாக) இதி. (ஸார்த்த₂மாக) என்றது – "அபி₄தே₄ய-ஸஹிதமாகவும் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திரூபப்ரயோஜநஸஹிதமாகவும்" என்றபடி. "தஸ்மை ஸ வித்₃வாந்" (மு.உ.1-2-12) இத்யாதி₃ஶ்ருதிக்கர்த்த₂ம் (ஶமத₃மோபேதனுய்க் கொண்டு) இத்யாதி₃. "ஶம: சித்தப்ரஶாந்திஸ்ஸ்யாத்" என்கையாலே 'ப்ரஶாந்த'ஶப்₃த₃மே சித்த-ப்ரஶாந்திமத்₃வாசியானுலும் 'சித்த' ஶப்₃த₃த்துக்கும் ப₃ஹுவ்ரீஹிக்கும் அநுகு₃ணமாக இங்கே 'ப்ரஶாந்த'ஶப்₃த₃ம் ப்ரஶாந்திமந்மாத்ரபரம்; அத ஏவ ("ஶமாந்விதாய") என்கிற 'ஶம'ஶப்₃த₃ம் "ஶமோ த₃மஸ்தபஶ்ஶௌசம்" என்கிறவிடத்திற்போலே ப₃ாஹ்யேந்த்₃ரியநியமநபரம்; ஆகவிறே 'ஶமோ ப₃ாஹ்யேந்த்₃ரியநியமநரூப:; ("ப்ரஶாந்தசித்தாய") இத்யந்த:கரணநியமநஸ்யோக்ததயா, பாரிஶேஷ்யாத்' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் வ்யாக்₂யாநம் பண்ணிற்று என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶமத₃மோபேதனுய்) இதி. ("உபஸந்நாய") இத்யஸ்யாநந்தரம் ("ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய") என்றிருக்கையாலே உபஸத்தியிலே ஶமத₃மங்கள் காரணம்; "ஏவமாதி₃கு₃ணோபேதம் ஶிஷ்யப₄ாவேந ஸங்க₃தம்" என்று ஶிஷ்யப₄ாவேந ஸங்க₃தத்வத்தில் ஏவமாதி₃கு₃ணோபேதத்வம் ஹேது என்னுமிடம் ஸித்₃த₄ஸாத்₄யஸமபி₄வ்யாஹாரந்யாயஸித்₃த₄மிறே. "இப்படி உபப்₃ருஹ்மணஸ்வாரஸ்யாநுகு₃ணமாக ஶ்ருத்யர்த்த₂வர்ணநம் ந்யாய்யம்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶமத₃மோபேதனுய்க் கொண்டு உபஸந்நனுனவனுக்கு) என்று. "ஶமத₃மோபேதத்வம் உபதே₃ஶபர்யந்தாநுவ்ருத்தஶமத₃ம-

நுஸந்த4ாநபரனும்படி கைபுகுரும்; அர்த்த2ப்ரத4ாநமான திருமந்த்ரம் அநுஷ்ட2ாநபர்யந்தமாகக் கைபுகுந்த-வாறே, அதில் சமித்த "ஸ்ரீஸ்தநாப4ரண"மான ஈஶ்வரன் "இனிநான் போகலொட்டேன்" என்னும்படி கைபுகுரும்;

உபஸந்நனானவனுக்கிறே ப்3ரஹ்மவித்3யையை தத்த்வத: உபதே3ஶிக்கச்சொல்லிற்று. இந்த ஶ்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச்சொன்ன ஶமத3மங்களுக்கு, "ஏதேந ஶ்ரவணோபயுக்த-மவத4ாநம் விவக்ஷிதம் – நதூபாஸநோபயுக்தாத்யந்தேந்த்3ரியஜயாதி3:" என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶி-காகாரர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணிற்று. [ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரு]கை-

---

விஶிஷ்டத்வம்; ("ப்ரோவாச") என்கிற உபஸர்க்க3ம் ஆத்3யஶப்3த3ஸமாநார்த்த2கம்; ("வச") த4ாது உச்சாரணார்த்த2கம்; இத்தால் ஆத்3யோச்சாரணரூப-உபதே3ஶம் லப்3த3ம் (அஷ். 1-3-2. கௌ. 1) 'ச2ந்த3ஸி லுங்லங்லிட:' (அஷ். 3-4-6) என்று வித்4யர்த்த2த்திலே 'லிட்'ப்ரத்யயம்; ஆகவிறே '("ப்ரோவாச - ப்ர-ப்3ரூயாத்") இத்யர்த்த2:' இதி வேத3ாந்தஸாரே வ்யாக்2யாதம் என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதே3ஶிக்கச் சொல்லிற்று) என்று. (தத்த்வத: உபதே3ஶிக்கை)யாவது – ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திரூபப்ரயோஜநாதி3களிலே யத2ாப்ரதிபத்தி-யுக்தனாய்க்கொண்டு உபதே3ஶிக்கை. "ஆசார்யகம் ராக3ப்ராப்தமானாலும் பக்ஷத: ப்ராப்த்யப4ாவ-விஷயத்தில் ப்ராபணார்த்த2ம் ("ப்ரோவாச") என்கிற விதி4" என்று கண்டுகொள்வது.

{அதோऽயம் "ஸ்நாத்வா பு4ஞ்ஜீத" இதிவந்நியமவிதி4: ; ந து "அஹரஹஸ்ஸந்த்4யாமுபாஸீத" இதிவத3பூர்வவிதி4: ; நாऽபி "ருதாவுபேயாத்" இதிவத்பரிஸங்க்2யாவிதி4: ; ராக3ப்ராப்தபே4ாஜநஸ்ய ஸ்நாநபூர்வகத்வம் விநாऽபி க்வசித்ஸம்ப4ாவ்யத்வாத், தாத்3ருஶஸம்ப4வபக்ஷேऽபி யத2ா ஸ்நாந-பூர்வகத்வம் நியம்யதே, தத2ா ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணலேஶயுக்தாதி4காரிணா ஆசார்யோபஸத்தௌ க்ருதாயாம், ஆசார்யஸ்ய ராக3த உபதே3ஶே ப்ரவ்ருத்த்யப்ராப்திபக்ஷேऽபி உபதே3ஶே ப்ரவ்ருத்தி: நியம்யதே . "விதி4ரத்யந்தமப்ராப்தௌ நியம: பாக்ஷிகே ஸதி । தத்ர சாந்யத்ர ச ப்ராப்தௌ பரிஸங்க்2யா விதீ4யதே" இதி ஹி ந்யாயவித3:}.

""ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய" என்கிறவிடத்தில் ஶமத3மமாத்ரம் ஶ்ருதமாயிருக்க ஆசார்யாங்-கீ3காரத்துக்கு பூர்வப4ாவியானவளவிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணமான இடமென்ன?" என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஶ்ருதியில் இத்யாதி3).

""ஏவமாதி3கு3ணோபேதம்" இத்யாதி3வசநத்திலே ஶிஷ்யனுடைய ஶமதமங்கள் ஶிஷ்யனிடத்திலே வஸ்து{தஸ்}ஸத்தாய்க்கொண்டு ஆசார்யோபஸத்தியிலே ஹேது; ஆசார்யனாலே ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு ஶிஷ்யாங்கீ3காரௌபயிகாசார்யப்ரீதிஹேது" என்னுமிடம் பூர்வோபத3ர்ஶிதந்யாயலப்3த4ம்; இவ்வர்த்த2த்தை (ஆத்மகு3ணம் கண்டுகந்து) என்றும், (ஆசார்யோபஸத்திக்கு உடலாகச்சொன்ன ஶமத3மங்களுக்கு) என்றும் அருளிச்செய்தார்" என்று கண்டுகொள்வது. (ஶமத3மங்களுக்கு) என்றது – "ஶமத3மவாசகங்களான 'ப்ரஶாந்த','ஶம' ஶப்3த3ங்களுக்கு" என்றபடி. அன்றிக்கே, (வ்யாக்2யாநம்) என்றது "'ஸ்வரூபவ்யாக்ரியா' என்றாய், 'ஶமத3ம' ஶப்3த3ங்கள் யத2ாஶ்ருதார்த்த2கங்கள்" என்னவுமாம். "ஒதுக்கிச்சொல்லுகைக்கு நியாமகமான பூர்வோக்த(அந்யோந்யாஶ்ரயம்) "அதோ நிரூப்யஸம்பாத்3யைஸ்தந்நிரூபணாத்ப்ராகே3வ விஶிஷ்டத்வம் அநுபபந்நம்" என்கிற ஶ்ருத-ப்ரகாஶிகையிலே வ்யஞ்ஜிதம் என்று கண்டு கொள்வது. இப்படி இந்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தியே துல்யந்யாயேந இங்கு இப்படி ஒதுக்கிச் சொல்லுகைக்கு நித3ாநம் என்று கருத்து.

ஸ்வதந்த்ரனுன ஈஸ்வரன் பரதந்த்ரனும்படி கைபுகுந்தவாறே, “மற்றது”வான “வைகுந்தமாநகர்” “கையதுவே” என்று இதரவ்யாவ்ருத்தமுக்தப்ராப்யபூ4மியான பரமபத3ம், “பொன்னுலகாளீரோ” என்று தானுகந்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி கைபுகுரும். (97)

யாவது “தந்மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணுதீ4நம்” என்று - திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீ4நமாகையாலே, உபதே3ஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, தது3பதே3ஶமுக2த்தாலே ஸார்த்த2மாக இவன் நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டி2தமாகை. - “ப்3ரஹ்மவித் ப்3ராஹ்மணோ விது3:” என்கையாலே - “ப்3ராஹ்மணுதீ4நம்” என்கிறவிடத்தில், 'ப்3ராஹ்மண'ஶப்3த3த்தால் ஆசார்யனைச் சொல்லு-கிறது. [திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரு]கையாவது “மந்த்ராதீ4நம் ச தை3வதம்” என்று - திருமந்த்ரம் இட்டவழக்காயிருக்குமவனுகையாலே, அர்த்த2ஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத்ப்ரதிபாத்3யனுன தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்ட-ப்ராப்திக்கு ப்ராபகனுகை. [ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, “வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூ4மிகைபுகுரு]கையாவது “தை3வாதீ4நம் ஜக3த் ஸர்வம்” என்று உப4யவிபூ4தியும் ஈஸ்வரனிட்டவழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனுய்க்கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூ4மியான ஸ்ரீவைகுண்ட2ம் இவனுக்கு அத்யந்தஸுலப4மாகை. (97)

(“தை3வாதீ4நம் ஜக3த்ஸர்வம் மந்த்ராதீ4நம் து தை3வதம் । தந்மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணுதீ4நம்”) (விஹகே3.ஸம்.பட.22) என்கிற வசநார்த்த2த்தை உத்பத்திக்ரமேண [ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே] இத்யாதி3வாக்யம் ப்ரதிபாதி3க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிருர் (“தந்மந்த்ரம்”) இத்யாதி3. 'ப்3ராஹ்மண' ஶப்3த3ம் ஜாதிவாசியாயிருக்க, ஆசார்யவாசித்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (“ப்3ரஹ்மவித்”) இத்யாதி3. (“ப்3ரஹ்ம”) = ‘பரம் ப்3ரஹ்ம, வேத3ாம்ஶ்ச, வேத3’ இதி (“ப்3ரஹ்மவித்”). "ஸ 'ப்3ராஹ்மண'ஶப்3த3ார்த்த2 இதி ஶப்3த3ார்த்த2தத்த்வவிதே3ா விது3:" இத்யர்த்த2:. "பஶ்ய ம்ருகே3ா த4ாவதி" இத்யாதி3களில் போலே வாக்யார்த்த2மே கர்மகாரகமாகையாலே "ப்3ரஹ்மவித் - ப்3ராஹ்மண:" என்று ப்ரத2மாவிப4க்தி இருக்கிறது. 'ப்3ராஹ்மண'ஶப்3த3ம் “தத3தீ4தே தத்3வேத3” (அஷ்டா. 4-2-59)என்கிற ஸூத்ரவிஹிதவேதி3த்ருவாசக'ஞ'ப்ரத்யயாந்தம்" என்று நிர்வசநக்3ரந்த2ாபி4ப்ராயம் என்று கருத்து. "(“மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணுதீ4நம்”) என்று மந்த்ரக3ததாத3தீ4ந்யப்ரதியோகி3த்வலிங்க3த்தாலும் “ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த2ாந்” என்கிற 'ஆசார்ய'ஶப்3த3யோக3ார்த்த2ப்ரத்யபி4ஜ்ஞையாலும் இந்த (“ப்3ராஹ்மண”)ஶப்3த3ம் ஆசார்யபரம்" என்றபடி. "(“தை3வத”) ஶப்3த3ம் ப2லப்ரத3வாசகம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிருர் (அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக) இத்யாதி3. இத்தால் "திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த2ாநுஸந்த4ாநம் உபாயாதி4காரகோடிக4டிதம்" என்றபடி. (“வைகுந்த மாநகர்”)(திருவாய்.4-10-11) = ஸ்ரீவைகுண்ட2மஹாநக3ரம், (“மற்றது கையதுவே”) = இதரவ்யாவ்ருத்தமாக கரஸ்த2ம் போலே அத்யந்தஸுலப4ம் என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்த2ம். "இத்தை மூலத்திலே அருளிச் செய்கிருர் [ப்ராப்யபூ4மி] இத்யாதி3நா" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிருர் (“தை3வாதீ4நம்”) இத்யாதி3நா. "(“ஸர்வ”)ஶப்3த3ம் லீலாபோ4க3விபூ4தித்வ-ரூபப்ரகாரகார்த்ஸ்ந்யபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உப4யவிபூ4தியும்) என்றது. (97)

---

97. வர்ணரூபப்3ராஹ்மணத்வம், திருமந்த்ரோபதே3ஶத்துக்கு அதி4காரமாகில், அதி4க்ரு-தாதி4காரத்வம் ப்ரஸங்கி3க்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி 'ப்3ராஹ்மண'ஶப்3த3ார்த்த2ம் அருளிச்செய்கிருர் (ப்3ரஹ்மவித்) இத்யாதி3யாலே. (97)

98. ப்ராப்யலாப$_4$ம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாப$_4$ம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ர-லாப$_4$ம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாப$_4$ம் ஆத்மகு$_3$ணத்தாலே.

98. பரமபத$_3$ப்ராப்திரூபப்ராப்யலாப$_4$ம், இத்தை ப்ராபிக்கும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமான நியந்தாவாலே உண்டாம். இந்த ஸ்வதந்த்ரப்ராபகலாப$_4$ம், 'நமஶ்'ஶப்$_3$த$_3$'சரண'ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலே தத்ப்ரகாஶகமான திருமந்த்ரத்தாலே

---

98. இப்படி ஶமத$_3$மங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தரம் இவையெல்லாம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹக்ரமத்தாலே அருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேது-வாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார், [ப்ராப்யலாப$_4$ம்] இத்யாதி$_3$யாலே. இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரத$_2$ம-ஹேது ஶமத$_3$மங்களாகையாலே, அவஶ்யம் இவையிரண்டும் இவனுக்கு உண்டாகவேணு-மென்கை. ஈஶ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப$_4$ம் ஈஶ்வரனாலே என்கிற ஸ்த$_2$ாநத்திலே

---

98. (ஆரோஹக்ரமம்) பூர்வபூர்வம் காரணகீர்த்தநாநந்தரம் உத்தரோத்தரம் கார்யகீர்த்தநம்; கார்யகீர்த்தநாநந்தரம் காரணகீர்த்தநம் (அவரோஹக்ரமம்). இங்கே
(I) "ஏவமாதி$_3$கு$_3$ணோபேதம்" என்று அந்வயமும், "ந மத்தோந்மத்தபதிதாऽபி$_4$ஶஸ்தக்ரூரநாஸ்திகா: । நாநர்த்தி$_2$நோ ந சாஜ்ஞாதா: கர்த்தவ்யா மந்த்ரக$_3$ாமிந:"(ப$_4$ாரத்$_3$.ஸம்.1-47) என்று வ்யதிரேகமும்,
(II) "க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே$_3$த்" என்று அந்வயமும், "ந ப்ரஸீத$_3$தி வை வித்$_3$யா விநா ஸது$_3$பதே$_3$ஶத:" என்று வ்யதிரேகமும்,
(III) "க$_3$திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம்" என்று அந்வயமும், "ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர:" என்று வ்யதிரேகமும், (IV) "அபவர்க்க$_3$ப்ரதே$_3$ா ஹரி:" என்று அந்வயமும், "ஸம்ஸாரார்ணவமக்$_3$நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் । விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித$_3$ஸ்தி பராயணம்"(வி.த$_4$.1-59) என்று வ்யதிரேகமும் ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, "இவற்றினுடைய கார்யகாரணப$_4$ாவம் நியதம்; இவற்றுக்கு வைகல்பிககாரணாந்தரமில்லை" என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். "இந்நியமம் 'ம்ருத்பிண்ட$_3$ஜந்யோ க$_4$ட:, க$_4$டஜநகோ ம்ருத்பிண்ட$_3$:' என்கிற புநருக்தி-வஶத்தாலே க$_4$டம்ருத்பிண்ட$_3$ங்களுடைய கார்யகாரணப$_4$ாவநியமம் போலே ஆரோஹாவரோஹ-க்ரமயுக்தவாக்யத்$_3$வயத்தாலே விவக்ஷிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதில் யாதொன்றுக்கு) இத்யாதி$_3$. "இப்படி ஆத்மகு$_3$ணாசார்யலாப$_4$ாதி$_3$களுடைய நியதகார்யகாரண-ப$_4$ாவகத$_2$நப$_2$லம் இன்னது" என்கிறார் (இது தனக்கு ப்ரயோஜநம்) இத்யாதி$_3$நா. (இதுதனக்கு) என்றது - "ஆரோஹாவரோஹக்ரமபரவாக்யத்$_3$வயத்தாலே அருளிச்செய்தவிதுக்கு" என்றபடி. [ப்ராப்யலாப$_4$ம்] இத்யாதி$_3$மூலத்திலே "தை$_3$வாதீ$_4$நம்" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகார்த்த$_2$ம் ஸக்ரமமாக விவக்ஷிதம். "'முக்$_2$யஸ்ய நிர்விஶேஷணஶப்$_3$தே$_3$ாந்யேஷாம் விஶேஷத:' (ஸ்காந்தே$_3$) என்கிற ந்யாயத்தாலே "தை$_3$வாதீ$_4$நம் ஜக$_3$த்ஸர்வம் மந்த்ராதீ$_4$நம் து தை$_3$வதம்" என்கிற ஶ்லோகஸ்த$_2$-'மந்த்ர'ஶப்$_3$த$_3$ம் திருமந்த்ரபரம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி [திருமந்த்ர]ஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோக$_3$ம் பண்ணிற்று. "ஆரோஹாவரோஹக்ரமயுக்தவாக்யத்$_3$வயத்திலே [ஈஶ்வர-ப்ராபக]ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு வ்யதிகரநிர்தே$_3$ஶநியாமகம் இன்னது" என்கிறார், (ஈஶ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே) இத்யாதி$_3$நா. (ஈஶ்வரனே) என்கிற அவத$_4$ாரணத்தாலே பெரியபிராட்டியார்முதலானாரும் உபாஸநப்ரப$_4$ருதிகளும் வ்யவச்சி$_2$ந்நங்கள். இதுதான் புருஷகாரோபாயவைப$_4$வப்ரகரணத்திலும் உபாயாந்தரதே$_3$ாஷ-ப்ரகரணத்திலும் ஸ்பஷ்டம். {வா.115-141} மூலத்திலே [ஆசார்யலாப$_4$ம் ஆத்மகு$_3$ணத்தாலே] என்கிற விடத்தில் [ஆத்மகு$_3$ணத்தாலே] என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்; ப்ரகரணத்தாலே

உண்டாம். இந்த ஸங்க்$_3$ரஹவிவரணரூபமந்த்ரலாப$_4$ம், ஸ்வார்த்தே$_2$ாபதே$_3$ஶியான ஸதா$_3$சார்யனாலே உண்டாம். [ப்ராபகலாப$_4$ம்] என்று மந்த்ரார்த்த$_2$த்தை விஶேஷிக்கையாலே, ஸ்வார்த்தே$_2$ாபதே$_3$ஷ்ட்ருத்வப்ராத$_4$ாந்யம் தோற்றுகிறது; "க$_3$ரீயாநர்த்த$_2$தோ கு$_3$ரு:" என்றிறே ப்ரமாணம். இந்த ஸதா$_3$சார்யலாப$_4$ம் தத்ப்ராவண்ய-ஹேதுகஶமத$_3$மரூபமான ஆத்மகு$_3$ணத்தாலே உண்டாம். ஆக, ஶமத$_3$மஹேதுசரமஸாத்$_4$யப்ராத$_4$ாந்யமும், ப்ராப்யலாப$_4$ஹேதுப்ரத$_4$ாநப்ராத$_4$ாந்யமும், உப$_4$யக்ரமத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. (98)

99. இந்த ஶமத$_3$மரூபையான விரக்தி, பே$_4$ாக$_3$மோக்ஷாபி$_4$லாஷிகள் எல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், [இதுதான்] இத்யாதி$_3$யால்.

99. இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

ஆப்தாங்கீ$_3$காரஹேதுவான இவ்விஷயவிரக்திதான் க்ஷுத்$_3$ரப்ரயோஜநார்த்தி$_2$களான ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்,

---

[ப்ராபகத்தாலே] என்றருளிச்செய்தது. (98)

99. இந்த ஶமத$_3$மாதி$_3$கள்தான் பே$_4$ாக$_3$மோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், [இதுதான்] என்று துடங்கி. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$ாக$_3$மே புருஷார்த்த$_2$மாகிலும், தத்ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநத$_3$ஶையில் ஶமத$_3$மாதி$_3$கள் வேணும்; "இந்த்$_3$ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபு$_4$வநம் த்வயா", "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று"(திருவாய்.4-1-9) என்னக்கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" என்றது - மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்$_3$யாங்க$_3$தயா ஶமாதி$_3$ வேணும்; "தஸ்மாதே$_3$வம்விச்ச$_2$ாந்தோ தா$_3$ந்த உபரதஸ்-

---

ஶமத$_3$மாதி$_3$ரூபவிஶேஷபரமாயிருக்கும், [ஆத்மகு$_3$ண]ஶப்$_3$த$_3$ம். (98)

99. "அத்தைப்பராமர்ஶிக்கிற [இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்] என்கிற [இதுதான்]ஶப்$_3$த்$_3$மும் ஜாத்யேகத்வபரமாய், ஶமத$_3$மாதி$_3$ரூபவிஶேஷபரமாயிருக்கும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (இந்த ஶமத$_3$மாதி$_3$கள்தான்) இத்யாதி$_3$. [உபாஸக]ஶப்$_3$த$_3$ம் கைவல்யார்த்தி$_2$களையும் சொல்லுகிறது. "ஐந்த்$_3$ரியிகஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயாநுப$_4$வமான ஐஶ்வர்யத்தை இச்சி$_2$க்குமவர்க்கு இந்த்$_3$ரியநியமநம் வ்யாஹதம்" என்னும் ஶங்கையை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஐஶ்வர்ய-காமர்க்கு ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$ாக$_3$மே) இத்யாதி$_3$. "(1)ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாந (2)ஸாத்$_4$யாநுப$_4$வரூப-த$_3$ஶா-பே$_4$தே$_3$ந (1)இந்த்$_3$ரியநியமந (2)தத$_3$ப$_4$ாவங்களுக்கு மிதே$_2$ா வ்யாஹதியில்லை" என்றபடி.

("இந்த்$_3$ரியாணி") (ரா.யு.114-18) இத்யாதி$_3$. இது ராவணவத$_4$ாநந்தரம் ராவணம்ப்ரதி மந்தே$_3$ாத$_3$ரீவிலாபவாக்யம்.

(1) இவ்விடத்தில் ப$_3$ஹுவசநாந்தமான ("இந்த்$_3$ரிய")ஶப்$_3$த$_3$ம் அந்தரிந்த்$_3$ரியமான மநஸ்ஸையும் ப$_3$ஹிரிந்த்$_3$ரியமான ஶ்ரோத்ராதி$_3$களையும் சொல்லுகையாலே ("ஜித்வா") என்கிற ஜயமும் ஶமத$_3$ம-ரூபமாகிறது.

(2) 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே அதுக்கு ("த்ரிபு$_4$வநஜய")ஶப்$_3$தி$_3$தமான ஐஶ்வர்யத்தைக்குறித்து ஹேது-த்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து.

("படி") இத்யாதி$_3$:- "("படி") = ஶரீரத்திலே ("மன்னு") = த$_4$ரிக்கிற("பல்கலன்") = ஆப$_4$ரணங்களை ("பற்றோடு") = ருசியோடேகூட ("அறுத்து") = த்யஜித்து ("ஐம்புலன்வென்று") = பஞ்சேந்த்$_3$ரியங்-களை ஜயித்து" என்றபடி. (வித்$_3$யாங்க$_3$தயா) என்றது " வித்$_3$யாரூபகரணஶரீரநிஷ்பாத$_3$கதயா" என்றபடி. ("தஸ்மாத்") இத்யாதி$_3$. "இவ்விடத்திலே ("பூத்வா") என்கிற ('த்வா')ப்ரத்யயத்தாலே

அநந்யப்ரயோஜநராயும் அந்யஸாத$_4$நரான உபாஸகர்க்கும், அநந்யப்ரயோஜநருமாய் அநந்யஸாத$_4$நருமான ப்ரபந்நர்க்கும் உபாஸ்தியோக்$_3$யதாஜ்ஞாநவைஶத்$_3$யாத்$_3$யநந்யபே$_4$ாக்$_3$யத்வஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மாக அவஶ்யம் வேணும். உப$_4$யர்க்கு உபாஸநாங்க$_3$மாக வேணுமே, ப்ரபந்நர்க்கு உபேயாநுகு$_3$ணமாக வேணும். (99)

திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூ$_4$த்வாऽऽத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்", "புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ"(திருச்ச.விரு.76) என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நர்க்கு அதி$_4$காரார்த்த$_2$மாக ஶமாதி$_3$ வேணும்; "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே$_3$வதாவிஷயாந்தரை: । ப$_4$க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தெள க்ருஷ்ணைகஸாத$_4$ந:", "அடக்கரும் புலன்களைந்தடக்கியாசையாமவை தொடக்கறுத்து வந்துநின் தொழிற்கணின்ற வென்னை"(திருச்ச.விரு.9 5) என்னக்கடவதிறே. (99)

ஶமத$_3$மாதி$_3$களுக்கு வித்$_3$யாங்க$_3$த்வம் சொல்லிற்று" என்று கருத்து. "பஶ்யேத்" என்கிற 'லிங்' பாட$_2$மே ப$_4$ாஷ்யாதி$_3$களிலே ப்ரசுரம்; க்வசித் "பஶ்யதி" என்று 'லட்' பாட$_2$முமுண்டு, அர்த்த$_2$ம் ஸமாநம். ("புன்") இத்யாதி$_3$. ("புன்") = ஹேயமான. ("புல") = விஷயங்களுடைய. ("வழி") = மார்க்க$_3$த்தை. ("அடைத்து") = நிரோதி$_4$த்து. ("அரக்கிலச்சினைசெய்து") = ஜதுமுத்$_3$ரயா முத்$_3$ரித்து. ("நன்") = நன்றான. ("புல") = விஷயங்களுடைய. ("வழி") = மார்க்க$_3$த்தை. ("திறந்து") = உத்க$_4$ாடித்து. ("ஞானம்") = ஜ்ஞாநமாகிற. ("நற்சுடர்) = ஸமீசீநப்ரகாஶத்தை. ("கொளீஇ") = மிகவுண்டாக்கிக்கொண்டு என்றபடி. இங்கு ("அடைத்து"), ("செய்து") என்கிற 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே இந்த்$_3$ரியஜயத்துக்கு ("ஞானநற்சுடர்")ஶப்$_3$தி$_3$தவித்$_3$யாங்க$_3$த்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து.

(ப்ரபந்நர்க்கு) இத்யாதி$_3$. (ப்ரபந்நர்க்கு) என்றது "ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ர்க்கு" என்றபடி. நித்யோத்$_3$-பு$_3$த்$_3$த$_4$ஶக்திகமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்துக்கு ஸ்வரூபநிஷ்பத்தியும், ஶக்த்யுத்$_3$பே$_3$ாத$_4$நமும் அநபேக்ஷித-மாகையாலே அங்க$_3$தயாவன்றிக்கே உபாயாதீ$_4$நப$_2$லாந்வயிதாவச்சே$_2$த$_3$கஸ்வரூப-அதி$_4$காரத்வேந என்று (அதி$_4$காரார்த்த$_2$மாக) இத்யத்ர விவக்ஷிதம். {"ஸ்வரூபஸம்ஸ்தவெள யஸ்யா நிர்ஹேதுக-ஸஹேதுகெள" இத்யுக்தஸ்ய 'ப$_4$க$_3$வத்க்ருபாபரிசயஸ்ஸஹேதுக:' இதிவாத$_3$ஸ்ய வ்யாவ்ருத்தி: }

("ஏகாந்தீ து") இத்யாதி$_3$. ("தே$_3$வதாவிஷயாந்தரைஸ்ஸமம் விநிஶ்சித்ய") என்றது (1)தே$_3$வதாந்தர (2) விஷயாந்தரங்களோடொக்க த்யாஜ்யதயா, துல்யமாக அத்$_4$யவஸித்து என்றபடி. இங்கே "விஷயாந்தரத்யாக$_3$ரூப-இந்த்$_3$ரியநியமநமும் ("க்ருஷ்ணைகஸாத$_4$ந:") என்கிற 'ஏக'ஶப்$_3$த$_3$-ஸ்வாரஸ்யாவக$_3$த-உபாயநைரபேக்ஷ்யாநுகு$_3$ணமாக ("விநிஶ்சித்ய") என்கிற 'ல்யப்'பாலே அதினுடைய உபாயாதி$_4$காரத்வமும் சொல்லிற்று என்று கருத்து. ("அடக்கரும்") இத்யாதி$_3$. ("அடக்க") = நியமிக்கைக்கு. ("அரும்") = து$_3$ஶ்ஶகங்களான. ("புலன்களைந்து") = பஞ்சேந்த்$_3$ரியங்களை. ("அடக்கி") = நியமித்து. ("ஆசையாமவை") = தத்தத்$_3$விஷயாபி$_4$லாஷங்களை. ("துடக்கறுத்து") = வாஸநையோடே போக்கி. ("வந்து நின் தொழிற்கண் நின்றவென்னை") = உன்னுடைய முகமலர்த்திக்கு உறுப்பான வ்யாபாரங்களிலே நின்றவென்னை என்றபடி.

இங்கும் ("அடக்கி") ("அறுத்து") என்கிற 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே இந்த்$_3$ரியநியமநத்துக்கு ("தொழில்") ஶப்$_3$தி$_3$த - உபாயோபேயஸித்$_3$த்$_4$யதி$_4$காரத்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து. இங்கு பூர்வம்போலே மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம் என்று சொல்லாதொழிந்தது ("ஆசையாமவை துடக்கறுத்து") என்றவிதிலே அது ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே என்று கண்டு கொள்வது. (99)

100. இம்மூவரிலும் அதி$_4$கமாக அபேக்ஷிதம் ப்ரபந்நனுக்கு என்கிறார், [மூவரிலும்] இத்யாதி$_3$யால்.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இப்படி பி$_4$ந்நாதி$_4$காரிகளான மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு இவ்விஷயவிரக்தி மிகவும் வேண்டுவது, ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபோ$_4$க$_3$னான ப்ரபந்நனுக்கு. (100)

101. [மிகவும்] என்றதை விஶதீ$_3$கரிக்கிறார் மேல், [மற்றையிருவர்க்கும்] இத்யாதி$_3$யால்.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்$_3$த$_4$விஷயநிவ்ருத்தியே அமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

ப$_2$லஸாத$_4$நகலக்கமுடைய மற்றையிருவர்க்கும், ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$விஷயபரதா$_3$ரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்திமாத்ரமே அமையும்; உப$_4$யகலக்கமற்ற ப்ரபந்நனுக்கு, ததே$_3$கபோ$_4$க$_3$த்வதூ$_3$ஷணம் வாராதபடி, ஶாஸ்த்ரவிஹித-

---

100. இப்படி அதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும் அபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதி$_4$கமாகவேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், [மூவரிலும்] என்றுதுடங்கி. இவனுக்கு இதில் ஆதி$_4$க்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை இவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கி$_3$த்ததும். (100)

101. அவ்வாதி$_4$க்யந்தன்னை அருளிச்செய்கிறார் [மற்றையிருவர்க்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது –ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$போ$_4$க$_3$பரனான ஐஶ்வர்யகாமனுக்கும், ஸாத$_4$நாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$விஷயமான பரதா$_3$ராதி$_3$யில் நிவ்ருத்திமாத்ரம் அமையும்; தது$_3$ப$_4$யவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, ஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதா$_3$ரத்தில் நிவ்ருத்தி

---

100. அநந்யப்ரயோஜநனாய் அநந்யஸாத$_4$நனான அதி$_4$காரிக்கு த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களை நிரூபிக்கிற இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே ப்ரயோஜநாந்தர – ஸாத$_4$நாந்தர–பர–அதி$_4$காரிகளுக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶநிரூபணம் அநுசிதம் என்கிற ஶங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (இவனுக்கு இதில்) இத்யாதி$_3$. (இவனுக்கு) என்றது – ப்ரபந்நனுக்கு என்றபடி. (இதில்) என்றது ஶமாதி$_3$யில் என்றபடி. (அல்லாதவர்களை) என்றது – ஐஶ்வர்யகாமர்களையும் உபாஸகரையும் என்றபடி. ப்ரபந்நாபேக்ஷிதஶமாதி$_3$க$_3$தாதி$_4$க்யப்ரதியோகி$_3$தயா அதி$_4$கார்யந்தரப்ரஸ்தாவமாகையாலே அநௌசித்யமில்லை என்று கருத்து. (ப்ரஸங்கி$_3$த்ததும்) என்கிற உம்மையாலே [மிகவும் வேண்டுவது] என்கிற கண்டோ$_2$க்தியை ஸமுச்சயிக்கிறது. (100)

101. விஷயாவதி$_4$க–இந்த்$_3$ரியநியமநரூபமான ஶமாதி$_3$யிலாதி$_4$க்யம் அவதி$_4$பூ$_4$தவிஷயாதி$_4$க்யநிப$_3$ந்த$_4$நம். அதில் அதி$_4$கார்யந்தராபேக்ஷிதஶமாதி$_3$களுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$விஷயமாத்ரம் அவதி$_4$யாயிருக்கும். ப்ரபந்நாபேக்ஷிதஶமாதி$_3$களுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$விஷய–விஹிதவிஷயங்களிரண்டும் அவதி$_4$யாயிருக்கும். ஆகையாலே ஶமாதி$_3$யிலாதி$_4$க்யம் தத்$_3$க$_4$டகவிஷயாதி$_4$க்யநிப$_3$ந்த$_4$நம் என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்தா$_2$வதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாதி$_4$க்யந்தன்னை) இத்யாதி$_3$. ("நிஷித்$_3$த$_4$")ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே அத்தைப் பூரிக்கிறார் ("ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$")இதி. ("பரதா$_3$ராதி$_3$யில்") என்கிற ("ஆதி$_3$")ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அஶ்ராவ்யாத்$_3$ருஶ்யாப$_4$க்ஷ்யாதி$_3$களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது. ("நிவ்ருத்திமாத்ரம்") என்கிற (மாத்ர)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியை வ்யவச்சே$_2$தி$_3$க்கிறது. இத்தால் ப்ரபந்நனுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$விஷயநிவ்ருத்தி அதி$_4$கார்யந்தரஸாதா$_4$ரணமாய், விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி அஸாதா$_4$ரணமாயிருக்கும் என்றுப$_2$லிதம். ("தது$_3$ப$_4$யவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற") என்றது – ப்ரயோஜநாந்தர–ஸாத$_4$நாந்தர–க$_3$ந்த$_4$ஶூந்யதயா தத்$_3$விலக்ஷணனாயிருக்கிற என்றபடி. ("விஹித")ஶப்$_3$தா$_3$காங்க்ஷிதத்தைப்பூரிக்கிறார் ("ஶாஸ்த்ர-

விஷயஸ்வத3ாரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்தி, அவர்களைப்பற்றத் தன்னேற்றம். விஶிஷ்டாகாரநிஷேத4த்தோடு அநிஷேத4த்தோடு வாசியற, நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபவிரோதி4த்வேந நிஷித்3த4மமாகிறதிறே இவ்வதி4காரிக்கு. (101)

அவர்களைப்பற்ற ஏற்றம் என்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐஶ்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வத3ாரத்தில் ஸாத4நத3ஶையில் த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தியும், ப2லத3ஶையில் பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு ப2லம் ப4க3வத3நுப4வமாகையாலே, அவனைப்போலே ப2லத3ஶையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும், உபாஸநத3ஶையில் த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதி4காரப4ஞ்ஜகமாகையாலே

விஹித") இதி. "விஷயராக3வானுக்கு விஷயநியமவிதி4பரமான விவாஹாதி3பே3ாத4கஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான" என்றபடி.

[தன்னேற்றம்] என்றது ஸ்வாஸாத4ாரணதிஶயம் என்றபடி, இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவர்களைப் பற்ற) இத்யாதி3நா. ததி3தராவ்ருத்தித்வே ஸதி தத்3வ்ருத்தித்வரூபமான அஸாத4ாரணயத்தை உபபாதி3க்கிறார் ("அவர்களிருவரிலும்") இத்யாதி3நா. "ப4வேத்3த3ாராஶ்ச த3ாரோऽபி" என்று த்3விரூபகோஶத்தில் ஏகவசநாந்த'த3ார'ஶப்3த3மும் உண்டாகையாலே ("ஸ்வத3ாரத்தில்") என்று ஏகவசநப்ரயோக3ம் பண்ணியருளிற்று. (ப2லத3ஶையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும்) என்றது, "ஜக்ஷத்க்ரீட3ந்ரமமாண: ஸ்த்ரீபி4ர்வா" (ச2ா.உப.8-12-3)இத்யாதி3கள் ப3த்3த4த3ஶையில் கர்மஞு ப்ரதிக4ாதத்தாலே பே4ாக3ஸங்கோசார்ஹதையிருந்தாப்போலே முக்தத3ஶையிலே "ஸஸ்வராட்3ப4வதி" (ச2ா.உப.7-25-2) என்று கர்மவஶ்யதாக3ந்த4மில்லாமையாலே பே4ாக3ஸங்கோசார்ஹதையில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற இத்தனையல்லது ஜக்ஷணாதி3ப2லோபத4ாநப்ரதிபாத3கங்களல்லாமையாலே ஸவிபூ4திகபரிபூர்ணப்3ரஹ்மாநுப4வரூபப2லத3ஶையில் பே4ாக்3யதயா ஸ்வத3ாரப்ரவ்ருத்தியில் கர்த்ருத்வரூபஸம்ப3ந்த4மில்லையாகிலும்" என்றபடி.

(உபாஸநத3ஶையில்) இத்யாதி3. "அதஸ்த்விதரஜ்ஜ்யாயோ லிங்கா3ச்ச" (ப்3ர.ஸூ.3-4-9)என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸ்வாஶ்ரமகர்மப்ராப3ல்யம் நிர்ணீதமாகையாலே, க்3ருஹஸ்த2ாஶ்ரமத4ர்மபூ4தமான "ருதாவுபேயாத்" (மநு.) இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரவிஹிதருதூபக3மத்திலே உபாஸநாங்க3த்வபு3த்3தி4யாலே ஸ்வத3ாரப்ரவ்ருத்தியிலந்வயம் ஆவஶ்யகம் என்று கருத்து. ("த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கையும்") என்கிற உம்மையாலே பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கையை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஸ்வாதி4காரப4ஞ்ஜகமாகையாலே) என்றது அநந்யஸாத4நத்வ-அநந்யபே4ாக்3யத்வரூபமான தன்னுடைய உபாயோபேயாந்வயிதாவச்சே2த3கங்களுக்கு ஹாநிகரங்களாகையாலே என்றபடி. ("விஹித-விஷயத்திலும்") என்கிற உம்மையாலே நிஷித்3த4விஷயத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. "பிதரம் மாதரம் த3ாராந்" என்கிற விஶேஷவசநப3லத்தாலும், "உபாயாபாயஸம்யோகே3 நிஷ்ட2யா ஹீயதேऽநயா" (ல.த. 17-91) என்கிற வசநத்தாலும் ஸ்வாதி4காரப4ஞ்ஜகத்வமிதுக்கு ஸித்3த4ம் என்று கருத்து. "இங்கே விநியோக3ப்ருத2க்த்வாதி3ந்யாயத்தாலே ஸந்த்4யாவந்த3நமாலாகரணாதி3களில் போலே கைங்கர்யபு3த்3த்4யா ஸ்வத3ாரத்திலந்வயம் இவனுக்குக்கூடும்" என்று அருளிச்செய்யாமைக்கு நித3ாநம் என்? என்னில் :-

(1) ஸந்த்4யாவந்த3நாதி3களிலே உத்கடபே4ாக்3யதாபு3த்3தி4க்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்; (2) ஸ்வத3ாராந்வயத்தில் உத்கடபே4ாக்3யதாபு3த்3தி4 அவர்ஜநீயையாகையாலும், பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4

விஹிதவிஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்றதாய்த்து. (101)

102. த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தி

நடக்கில் கைங்கர்யஸ்வரூபோச்சே2த3ம் அவர்ஜநீயமாகையாலும், அதி4காரப4ங்க3மே பரிஶேஷிக்கையாலும் இப்படி ஸ்வாதி4காரபூ4தவிரக்திவிருத்3த4மான ஸ்வத3ாரத்திலநவ்யம் கைங்கர்யபு3த்3த்4யாவும் கூடாது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அப்படி அருளிச்செய்திலர். இங்கே "நந்வேவம் ஸர்வேஷஞ்ருணவிநிர்முக்தஸ்ய ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய {"ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய" இத்யாதி3ஸ்ம்ருத்யுபப்3ரும்ஹிதத்ரிபி4: ருணவாந் ஜாயதே இத்யாதி3} ருணஶ்ருத்யகே3ாசரத்வேऽபி கைங்கர்யபு3த்3த்4யா யஜ்ஞாத்3யநுஷ்ட2ாநவத் ப்ரஜோத்பத்திரநுஷ்டே2யா; அந்யை: த4ர்மபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2தஸ்ய ப்ரபந்நை: கைங்கர்யபு3த்3த்4யா கர்த்தவ்யத்வாத்; ஸப்ரயோஜநம் தத்தத்3தே3வதாப்ரீணநம் த4ர்ம: ; அநந்யப்ரயோஜநம் தத்தத்3தே3வதாந்தர்யாமிப்ரீணநம் ஆஜ்ஞாகைங்கர்யம்; அத: பித்ரந்தர்யாமிப்ரீணநஸ்ய உத்3தே3ஶ்யதயா ப்ரஜோத்பத்திரபி கார்யா, அந்யத2ா வித்4யுல்லங்க4நாபத்தே: ; தத2ாப்4யுபக3மே ச ஐஶ்வர்யார்த்தி2-உபாஸகாப்4யாம் அஸ்ய வ்யாவ்ருத்திர்ந ஸித்3த்4யேத்; விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தேஸ்ஸமாநத்வாத் இதிசேத், உச்யதே :-

யத2ா ஸர்வஸங்க3பரித்யாகே3 ஸ்வாஶ்ரமவிருத்3த4ாநாம் ப்ர3ாஹ்ஞுதி3வர்ணத4ர்மாணும் ப்ராப்தாவபி, க்3ருஹஸ்த2ாத்3யாஶ்ரமத4ர்மாணும் யஜ்ஞாதீ3நாம் விஶிஷ்ய நிஷித்3த4தயா அப்ராப்தி: ; தத2ா "மநீஷீ வைதி3காசாரம் மநஸாபி ந லங்க4யேத்" இதி விஶேஷவிதி4ப்ராப்தேஷு யஜ்ஞாதி3ஷ்வேவ அஸ்யாதி4கார:, ந து ப்ரஜோத்பாத3நே; "த3ாராந் ... ஸந்த்யஜ்ய" இதி விஶிஷ்ய நிஷேத4ாத்; அத: ஸ்வாதி4காரபூ4தவிரக்திவிரோதி4த்வாத் தத3ப்ராப்தி: ; த4ர்மார்த்த2ம் ஸ்வீக்ருதாயாம் ப4ார்யாயாம் "த3ாராந் ... ஸந்த்யஜ்ய" இத்யஸ்ய ப்ரஜார்த்த2த்வநிஷேத4தாத்பர்யாத்; அந்யத2ா விதே4ர்நிரவகாஶதாபத்தே: ; தர்ஹி, "பூர்வாசார்யேஷு க்வசித் ப்ரஜோத்பத்தித3ர்ஶநஸ்ய கா க3தி:?" இதி சேத்; க3திஶ்ஶிந்யதைவ க3தி: ; யத2ா "ஆஹாரஶுத்3தௌ4 ஸத்த்வஶுத்3தி4:" இதி நியதாந்நத்வஸ்யாதி4காரத்வேऽபி அநியதாந்நத்வஸ்ய ஆபத்3விஷயத்வம் நிஶ்சீயதே, ஏவம் விஷயமபு4க்த்வா ஸ்த2ாதும் ந ஶக்யதே யேந விகாரேண, தத்3த3ஶா ஆபத். யத்3யப்யந்யேஷாம் விஷயஸந்நிதி4பரிஹாராதி3நா காமோ ஜேதும் ஶக்ய:, தத2ாऽபி அத்ர த4ர்மார்த்த2ம் ப4ார்யா ஸதா3 ஸந்நிஹிதா இதி கதா3சித்3விகாரோ ப4வத்யேவ. தர்ஹி, "ஸா நிஶ்ஶேஷேண த்யாஜ்யா" இதி ந வாச்யம்;

(1) தத்ஸந்நிதி4க்ருத-காத3ாசித்கப்ரத்யவாயஸ்ய புந: ப்ரபத3நாதி3நா அபநேதும் ஶக்யத்வேந "அல்பஸ்ய ஹேதோ:" இத்யாதி3ந்யாயேந மஹாப3லத4ர்மலோபஸ்யாயுக்தத்வாத்;

(2) தஸ்யாऽபி புத்ரபௌத்ராதி3நா அநேகாத்மோஜ்ஜீவநஹேதுத்வேந த4ர்மத்வாச்ச;

(3) புத்ராணும் ப4க3வத்3ப4ாகவதாராத4நோபயோகி3த்வாத்;

(4) "தந்நாமகரணஞ்சைவ" இதி கு3ருநாமகரணவிஷயத்வாத்

இத்யாதி3யான ஐயன் நிர்வாஹத்தைக் கண்டுகொள்வது. (101)

102. உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி3. [சிலர்க்கு அழகாலே

---

101. (ஸாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான) என்றது விஶிஷ்டவேஷவிஷயஶாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான என்றபடி. (ஸ்வாதி4காரப4ஞ்ஜகமாகையாலே) என்றது, பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவர்த்திக்கை, உபேயாதி4காரமான அநந்யோபேயத்வப4ஞ்சகமாகிருப்போலே, த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தியும் உபாயாதி4காரமான ஆகிஞ்சந்யாதி4காரப4ஞ்ஜகமாகையாலே என்றபடி. (101)

102. இந்த விஷயவிரக்தியின் ஹேதுபே4த3ங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இதுதான்] இத்யாதி3யால்.

102. இதுதான் சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும்.

ஸ்வபரவிப4ாக3மற இவ்விஷயவிரக்திதான், உள்ளபடி அவன் வடிவழகைக்காட்டக்கண்டார் சிலர்க்கு "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்னப்பண்ணும் ஸித்3தோ4பாயமான அவன் வடிவழகாலே வருத்தமற அப்போதே பிறக்கும். ஒன்றாலும் மீளாதபடி விஷயமக்3நரானார் சிலர்க்கு, 'நம் அநுப4வத்துக்கு இட்டுப் பிறந்தும் இவனும் இப்பாடு படுவதே' என்னும் திருவருளாலே அயத்நேந பிறக்கும். தத்த்வஜ்ஞராயும்

தான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதி3காலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்தவிஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார், [இதுதான் சிலர்க்கு] என்று துடங்கி. [சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்] என்றது – ஸாக்ஷாத்க்ருதப4க3வத்தத்த்வரான ப4க்திபார–

பிறக்கும்] என்று (1)ப4க3வத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யஸாக்ஷாத்காரஜந்யாऽஜ்ஞாநஹேதுகத்வ (2)ப4க3வத்க்ருபாஜந்யாऽருசிஹேதுகத்வரூபலிங்க3ங்களாலே [இது தான்] என்கிற விஹிதவிஷய- நிவ்ருத்திக்கு போ4க்3யதாபு3த்3தி4ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயநிவ்ருத்திரூபத்வம் மூலாபி4ப்ரேதம் என்று தோற்றுகையாலே தத3நுகு3ணமாக பூர்வோக்தார்த்த2ாக்ஷேபேணோத்த2ாநரூபமான ஶங்கையை அருளிச்செய்கிறார் ("த4ர்மபு3த்3த்4யா") இத்யாதி3நா. (த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுவது) என்றது "[ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்] (வா-101) என்கிற க்3ரந்த2த்தாலே அநந்யஸாத4நத்வரூபஸ்வாதி4காரப4ங்க3ப்ரஸங்க3ாபி4ப்ராயத்தாலே த4ர்மபு3த்3தி4- ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயப்ரதிஷேத4ம் பண்ணுவது" என்றபடி. ("போ4க்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ?") என்றது "போ4க்3யதாபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்தி அவர்ஜநீயையாயிருக்கையாலே த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திபரிஹாரம் வ்யர்த்த2மன்றோ?" என்றபடி. மூலத்திலே [இதுதான்] என்கிற 'இத3ம்'ஶப்3த3ம்

(1) விஹிதவிஷயவிரக்திமாத்ரத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது;

(2) த4ர்மபு3த்3தி4ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயநிவ்ருத்திரூபவிஶேஷபராமர்ஶியன்று;

(3) பின்பு, யோக்3யதயா போ4க்3யதாபு3த்3தி4ஹேதுகஸ்வத3ாராந்வயநிவ்ருத்திரூபவிஶேஷம் லபி4க்கிறது என்று கருத்து.

[சிலர்க்கு] இத்யாதி3வாக்யத்ரயத்திலே (1)அதி4காரித்ரித்வரூபலிங்க3த்தாலும், (2)[இவையுமூற்றத்தைப் பற்ற] (வா-104) என்று ஸமுச்சயஸஹிதமான (ஊற்ற)ஹேதுத்வநிர்தே3ஶத்தாலும்; இவ்விடத்திலே (வா 42ல்) பூர்வோக்த அஜ்ஞஜ்ஞாநாதி4கப4க்திவிவஶாத்மகாதி4காரித்ரயபரத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. அதில் (1) [அழகு], [அருள்], [ஆசாரம்] என்கிற ஹேதுஸ்வாப4ாவ்யத்தாலும்;

(2) முக்2யாமுக்2யோத்3தே3ஶப்ரஸங்க3த்திலே முக்3யோபக்ரமோத்3தே3ஶம் ந்யாய்யமாகையாலும்;

(3) [அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி4கரும், ப4க்திபரவஶரும்] (வா 42) என்கிறவிடத்திலே, "இத3ம் ஶரண- மஜ்ஞாநாம்" இத்யாதி3ஸம்ஹிதாவசநஸ்த2க்ரமாநுரோத4மாகிற அபவாத3மிருந்தாப்போலே இங்கே முக்2யோபக்ரமோத்3தே3ஶந்யாயாபவாத3கம் ஒன்றுமில்லாமையாலும்;

(4) [அஜ்ஞரும்] இத்யாதி பூர்வோத்3தி3ஷ்டர்களிலே சரமோத்3தி3ஷ்டர்களுக்கு இப்போது மற்றை- யிருவரைப்பற்ற பு3த்3தி3ஸாந்நித்4யாதிஶயமிருக்கையாலும் இங்கே முந்துற [சிலர்க்கு] என்று ப4க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நரையும், நடுவில் [சிலர்க்கு] என்று ஜ்ஞாநாதி4கப்ரபந்நரையும், அநந்தரம்

---

102. (தவிர்ந்தாலன்றோ) என்றது, ஸ்வபோ4க3வாஸனை உள்ளவளவும் போ4க்3யதாபு3த்3தி4 தவிராது என்று கருத்தாலே. (102)

ப்ரக்ருதிவாஸனை அநுவர்த்திப்பார் சிலர்க்கு, 'பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்வதா3ரவிரக்தராயிறே போந்தார்கள்; எம்பார்

வஶ்யப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்3விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யாநுப4வத்தாலே பிறக்கு-மென்றபடி; [சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்] என்றது - தத்த்வயாதா2த்ம்யத3ர்ஶிகளான ஜ்ஞாநாதி4க்யப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மையநுப4விக்க இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய-ப்ரவணமாய் அநர்த்த2ப்படுவதே" என்று, அந்யவிஷயஸங்க3மறும்படி அவன்பண்ணும் பரம-க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி; [சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்] என்றது - அளவிலிகளான அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் "மர்யாதா3நாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே அதி4காராநுகு3ணமாக அவன் ஆசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும்,

---

[சிலர்க்கு] என்று அஜ்ஞாநப்ரபந்நரையும் சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ("ஸாக்ஷாத்க்ருத") இத்யாதி3. [அழகு] ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே யோக்3யதயா ப4க3வத்3விக்3ரஹமே ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாகிறது என்று அத்தைப் பூரித்துக்கொண்டு அழகை அருளிச்செய்கிறார் (தத்3விக்3ரஹ) இத்யாதி3நா. அருளும் அப்படி ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே ஸபூரகமாக அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பண்ணும் பரமக்ருபையாலே) என்று. இப்படி ஆசாரமும் ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாகாங்க்ஷமாகையாலும் ப4க3வத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கதயா நிர்ணீதங்களான ஸௌந்த3ர்யகாருண்யங்களோடொக்க ப்ராயபடி2தமாகையாலும் அதுவும் ப4க3வத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4கமாகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களில்) இத்யாதி3. (ஆகாராந்த'ப்ராய'ஶப்3த3ம் துல்யார்த்த2கம். ஆகையால் 'ப்ராயபடி2தம்' என்றது 'ஸத்3ருஶபடி2தம்' என்றபடி.)

அகர்மவஶ்யதே3ஶவிஷயங்களான பரவ்யூஹத3ஶைகளிலே ஸ்வாசாரத்தாலே ஶிக்ஷிதவ்யலோகங்க-ளில்லாமையாலே அவற்றுக்கு இங்குச் சொல்லுகிற ஆசாரப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த்வமில்லாமையாலும், அந்தர்யாமித்வத்திலே நியந்தவ்யனுடைய ஶரீரபூ4தசேதநத்3வாரக-ஆசாரமன்றி தனித்து ஆசார-மில்லாமையாலும், அர்ச்சாத3ஶையில் ஸமாதி4விஶேஷத்தாலே முதலிலே ஆசாராந்வய-மில்லாமையாலும், இனி, பாரிஶேஷ்யாத் த4ர்மஸம்ஸ்தா2பநப்ரவ்ருத்தவிப4வமே பரார்த்தா2சாரப்ரதி-ஸம்ப3ந்தி4யாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவதாரங்களில்) என்று விஶிஷ்ய நிர்தே3ஶித்தரு-ளிற்று. ("மர்யாதா3நாம்") இத்யாதி3. இத3ம் ஸுந்த3ரகாண்டே3 (35 - 11) ஸீதாம் ப்ரதி ஹநுமதோ வசநம். இங்கே

(I) (1)"சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா" என்று சாதுர்வர்ண்யம் பூர்வப்ரஸ்துதமாகையாலே அந்த சாதுர்வர்ண்யத4ர்மங்களும், (2)தத3நுப3ந்தி4களான ஆஶ்ரமத4ர்மங்களும், (3)அவதாரப்ரயோஜநபூ4தங்-களான முமுக்ஷுத4ர்மங்களும், (4)விஶிஷ்ய ஏதத3வதாரப2லமான ஶரணாக3திப்ரதிநியதபரமத4ர்மங்-களும் அஸங்கோசந்யாயத்தாலே ப3ஹுவசநாந்த("மர்யாதா3")ஶப்3த3வாச்யங்களாகிறது.

(II) ("லோகஸ்ய") என்கிற ஷஷ்டீ2 தாத3ர்த்2ய-கர்மத்வ-உப4யாநுக3தஶேஷத்வவாசிநியாகிறது,

(III) ("கர்த்தா") என்கிறவிது ஆசரித்ருவாசி,

(IV) ("காரயிதா") என்கிறவிது ஆசாரயித்ருவாசி,

(V) ப்ரத2ம("ச")காரம் பூர்வஶ்லோகோக்தகு3ணஜாதஸமுச்சாயகம்,

(VI) த்3விதீய("ச")காரம் கர்த்ருத்வஸமுச்சாயகம்.

ததா2 ச லோகஸ்தா2த்தத3தி4காரிகளுக்காகத் தான் த4ர்மங்களை ஆசரிக்குமவராய், அந்தந்த அதி4காரி-

தனியிடங்கண்டிலேன் என்றுரே; அவர்களாசாரத்தைப்பின் செல்லாவிடில், அவர்கள் பேற்றுக்கசலாய், அநர்த்த2ப்படோமோ' என்னும்படி பண்ணும் ஶிஷ்டாசாரத3ர்ஶநஶ்ரவணங்களாலே க்ரமேண பிறக்கும். (102)

அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்கள் ஆசரித்துப்போந்த படிகளையும், ஶாஸ்த்ரமுக2த்தாலும் ஆசார்யோபதே3ஶக்ரமத்தாலும் அறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை அநுஸந்தி4க்க அநுஸந்தி4க்கப்

களைக்கொண்டு அந்தந்த த4ர்மங்களை ஆசரிப்பிக்குமவராய் இருப்பார் பெருமாள் என்று இதுக்கு அர்த்த2ம். ("லோக")ஶப்3த3ம் "மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" இதிவத், தத்-ஸ்த2பரம். ஜாத்யேகவசநமாய்க் கொண்டு ஜநவாசகமாகவுமாம். "மர்யாத3ா த4ாரணிஸீம்நோ:" என்று ஸீமவாசகமான ("மர்யாத3ா") ஶப்3த3ம் ஸீமவத்ப்ரதிநியதத4ர்மங்களைக் காட்டுகிறது. ஆகவிறே "("மர்யாத3ாநாம்") = வர்ணாஶ்ரம-மர்யாத3ாநாம்" என்று வ்யாக்2யாதாக்கள் வ்யாக்2யாநம் பண்ணினுர்கள். ஆகவிந்த ("மர்யாத3ா") ஶப்3த3த்தாலே விஶிஷ்ய ஏதத3வதாராப2லபூரணகத்யதி4காரபூ4தவிஹிதவிஷயவிரக்திவிவக்ஷை ந்யாய்யை.

ஆகவிறே "ப்3ரஹ்மசர்யவ்ரதே ஸ்தி2த:" (ரா.ஸு.35-12) என்கிற உத்தரவாக்யத்துக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிற பரமதஸ்த2ர்களும் "கிம் ப3ஹுநா? தே3வீமபி கேநசித்3வ்யாஜேந த்யக்த்வா அயுத-ஸம்வத்ஸரம் ப்3ரஹ்மசர்யே ஸ்தித2ஸ்ய ப4க3வதோ ப்3ரஹ்மசர்யவைப4வம் கோ வக்தும் ஶக்நோதி?" என்றுர்கள். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் ("அதி4காராநுகு3ணமாக") இத்யாதி3. ("லோகஸ்ய") என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶதாத்பர்யம் ("அதி4காராநுகு3ணமாக") என்று ஸாமாந்ய-நிர்தே3ஶம். ("ஸ:") என்கிறவித்தாலே ப2லிதம் ("அவன்") என்று. ("கர்த்தா") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் ("ஆசரித்தும்") என்று. ("காரயிதா") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் ("ஆசரிப்பித்தும்")என்று. "இங்கேவிஹிதவிஷயவிரக்தியை ("மர்யாத3ா")ஶப்3த3ார்த்த2ாந்தர்பூ4தமாக விவக்ஷித்தால் "விஜஹார ப3ஹூந் ருதூந்" (ரா.ப3ா.77-52) "அபத்யலாபே4ா வைதே3ஹி" (ரா.உ.42-32)இத்யாதி3களோடு விரோத4ம் வாராதோ? என்று ஶங்கிக்கவேண்டா. காலபே4தே3ந ப்ரபந்நாப்ரபந்நாதி4காரஶிக்ஷணார்த்த2மாக விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தி-அப்ரவ்ருத்திகள் உபபந்நங்களிறே. அல்லது பரிணயாந்தரம் பண்ணிக்கொள்ளவிறே யுக்தம்? அது செய்தருளாவிட்டது ப்ரபந்நாதி4காரஶிக்ஷணார்த்த2ம் என்று கருத்து. 1. அழகு 2. அருள் 3. ஆசாரங்களுக்கு ப4க3வானே ஏகாந்தத: ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாக அபிப்ரேதமானுல் ஸூத்2ரப்ரதிபந்த்யர்த்த2மாக [சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும்] என்றுப்போலே அவனை ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாக அருளிச் செய்யாதே ஸாபேக்ஷநிர்தே3ஶம் பண்ணினவிதுக்கு ப்ரயோஜநம் ப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்தரமும் விவக்ஷிதம் என்கையாலே; 'அதில் 1) அழகிலும் 2) அருளிலும் ப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்தரவிவக்ஷை ஸ்வரஸையல்லாமையாலே ஆசாரத்திலே ப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்தரவிவக்ஷை பரிஶேஷிதையாய் ஸாமர்த்2யாத் பூர்வாசார்யரூபப்ரதிஸம்ப3ந்த்4யந்-தரங்களை விவக்ஷிதங்கள்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அளவுடையரான) இத்யாதி3. (அளவுடையரான) என்றது 'ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களில் அத்யந்தோத்க்ருஷ்டரான' என்றபடி. யத்3வா, [இதுதான் சிலர்க்கு அழகாலே] என்கிறவிடத்திலே [இதுதான்] என்கிறவித3ம் [(இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்] (வா - 99) என்கிற [இதுதான்] ஶப்3த3ம்போலே விஹிதநிஷித்3த4விஷய-நிவ்ருத்திரூபையான விஷயவிரக்திஸாமாந்யத்தை பராமர்ஶிக்கிறது' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பூர்வவத், பூர்வோக்தாக்ஷேபேண அவதாரிகை (த4ர்மபு3த்3த்4யா ப்ரவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி3. (அநாதி3காலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில்) என்றது 'சிரகாலம் பே4ாக்யதாபு3த்3தி4-ஹேதுகப்ரவ்ருத்திவிஷயங்களான விஹிதநிஷித்3த4விஷயங்களில்' என்றபடி. ஶிஷ்டம் பூர்வவத். இப்போது (1)(அவதாரங்களில்) இத்யாதி3வாக்யம் பரத3ாரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்திரூபநிஷித்3த4விஷய-நிவ்ருத்த்யாத்மக-ஆசாரப்ரதிபாத3நபரம்; (2)(அளவுடையரான) இத்யாதி3வாக்யம் ஸ்வத3ாரஸ்பர்ஶ

1 0 3 . இப்படி பி$_4$ந்நஹேதுகவிரக்திப்ரகாரம் [பிறக்கும்படி என்னென்னில்] என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி, உத்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் [அழகு] இத்யாதி$_3$யால்.

1 0 3 . பிறக்கும் க்ரமமென்னென்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்: அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

வயிரவுருக்கான அவன் வடிவழகு, விஷயாந்தரஸத்$_3$ப$_4$ாவப்ரதிபத்யப$_4$ாவமாகிற அஜ்ஞாநத்தை அவிச்சி$_2$ந்நமாக விளைக்கும்; பரது$_3$:க$_2$ாஸஹிஷ்ணுத்வமான அவனருள் ஹேயத்வத$_3$ர்ஶநமடியாக விஷயங்களில் அருசியைக் கொழுந்துவிட விளைக்கும்; விஶிஷ்டஶிஷ்டாசாரஸ்மரணம் விஷயாஸக்தி அநர்த்த$_2$கரையென்று அச்சத்தை விஷயஸ்பர்ஶபீ$_4$ருவாம்படி நிரந்தரம் விளைக்கும். ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$-

பிறக்குமென்றபடி. (102)

1 0 3 . இவ்வோ ஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை அநுவதி$_3$த்துக் கொண்டருளிச்செய்கிறுர், [பிறக்கும் க்ரமம்] என்றுதுடங்கி. [அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்]கையாவது சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை ஒன்றுகவறியாதபடியாக்குகை. [அருள் அருசியை விளைக்]கையாவது – விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக் காரித்து உமிழ்ந்து போம்படி பண்ணுகை. [ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்]கையாவது – ருசிசெல்லச்

நிவ்ருத்திரூபவிஹிதவிஷயநிவ்ருத்த்யாத்மக-ஆசாரப்ரதிபாத$_3$நபரம்; ஆகையால் "ந ராம: பரத$_3$ாராந் வை சக்ஷுர்ப்$_4$யாமபி பஶ்யதி" என்று சொல்லப்பட்ட பரத$_3$ாரஸ்பர்ஶநிவ்ருத்திரூப-ஆசாரம் ("மர்யாத$_3$ாநாஞ்ச") என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம் என்று இங்ஙனே க்லேஶமின்றிக்கே யோஜிக்கவு-மாம்; இதுவே ஸ்வரஸம். இப்படியானுலே (வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில்) என்று ஸாமாந்யநிர்தே$_3$ஶம் ஸப$_2$லமாம்; இல்லையாகில் வாஸநைபண்ணிப்போந்த விஹிதவிஷயங்களில் என்றிறே நிர்தே$_3$ஶிக்கவடுப்பது என்று கண்டுகொள்வது.

"ப$_4$க$_3$வத$_3$ாசாரத்தை ஶாஸ்த்ரமுக$_2$த்தாலும் பூர்வாசார்யாசாரத்தை ஆசார்யோபதே$_3$ஶாதி$_3$க்ரமத்தாலும் அறிகையாலே" என்று விப$_4$ஜித்துக் கொள்வது. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே தத்ப்ரப$_4$ாவயாத$_2$ாத்ம்ய-ப்ரதிபாத$_3$நப்ரவ்ருத்தங்களான க்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் ஸங்க்$_3$ராஹ்யங்கள். (102)

1 0 3 . உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இவ்வோ ஹேதுக்களால்) இத்யாதி$_3$. மூலவ்யாக்$_2$யாநங்களிலே [க்ரம]ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரகாரபரம். அதாவது,

1. ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$கள் அத்$_3$வாரகஹேதுக்களோ? ஸத்$_3$வாரகஹேதுக்களோ?
2. ஸத்$_3$வாரகஹேதுக்களாகில் த்$_3$வாரமேது?

என்கிற ஜிஜ்ஞாஸாமூலகப்ரஶ்நம் இங்கே விவக்ஷிதம் என்றபடி.

"அஜ்ஞாநாருசிகள் ஸவிஷயங்களாகையாலே விஷயாகாங்க்ஷாயாம் ஸாமர்த்$_2$யாத், ப்ரகரணச்ச விஷயாந்தரங்களே விஷயங்களாகிறது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (சித்தா-பஹாரியாகையாலே விஷயாந்தரந்தன்னை) இத்யாதி$_3$. "ரூபௌதா$_3$ர்யகு$_3$ணை: பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்கிறது இங்கே விவக்ஷிதம். [அஜ்ஞாநம்] இங்கே ஜ்ஞாநாநுதயம். (அருவருக்கை) = ஜுகு$_3$ப்ஸிக்கை. "மூலத்திலே [சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே] [ஆசாரம் அச்சத்தை] என்கிற [ஆசார]ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் அநுஸந்தீ$_4$யமாந-ஆசாரபரங்கள். ஆகையால், ப$_4$யஜநகத்வம் உபபந்நம்"

ஹேதுகவிரக்திவிஶேஷங்கள் விஷயத$_3$ர்ஶநாப$_4$ாவம் நிமித்தமாகவும், த$_3$ர்ஶநத்தில் ஹேயதாப்ரகாஶம் நிமித்தமாகவும், தத்ஸந்நிதி$_4$யில் பிறக்கும் விகாரத$_3$ர்ஶநபீ$_4$திநிமித்தமாகவும் உண்டாகின்றன. (103)

104. விரக்தியை வகையிட்டுச்சொல்லுகிறது ஒன்றிலே ஒன்றுக்கு ஊற்றமாகையாலே என்கிறுர்.

104. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

அழகுக்கு விஷயாஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கையிலும், அருளுக்கு அதில் அருசியை விளைக்கையிலும், ஆசாரத்துக்கு அச்சத்தை விளைக்கையிலும் ஊற்றமென்கிற இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற விரக்திவ்யக்திபே$_4$த$_3$ம்

செய்தே, அவர்கள் ஆசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்த$_2$மே ப$_2$லிக்குமென்று, விஷய-ஸ்பர்ஶத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து.(103)

104. இந்த த்ரிவித$_4$ப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$த்ரயத்தில் ஒரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நித$_3$ாநத்தை அருளிச்செய்கிறுர், [இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது] என்று. அதாவது – [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] இத்யாதி$_3$யால் – இவர்களுக்குச்சொன்ன ப்ரபத்திஹேதுக்களானவை ஒரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொன்னுப்போலே, [அழகாலே பிறக்கும்] என்று துடங்கிச் சொன்ன விரக்திஹேதுக்களான இவையும், ஒரொன்றின் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் – ப$_4$க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடி-யான க்ருபையும் அச்சத்துக் கடியான ஆசாராநுஸந்த$_4$ாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$-விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப$_4$விக்குமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவர்களாசரித்தபடி) இத்யாதி$_3$. ப$_4$ாவ்யநர்த்த$_2$ா-ஶங்கநம் ப$_4$யமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அநர்த்த$_2$மே) இத்யாதி$_3$,{ "ப்ரியவிஶ்லேஷாப்ரியா-க$_3$மநஹேதுத$_3$ர்ஶநநிமித்தம் து$_3$:க$_2$ம்" (கீ$_3$.ப$_4$ா.2-56}. அநர்த்த$_2$ம் உபாயோபேயாதி$_4$காரஹாநி.

"1. இப்படி அஜ்ஞாநாதி$_3$கள் த்$_3$வாரங்கள்;

2. தத்$_3$த்$_3$வாரா ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$கள் ஹேதுக்கள்"

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா. இங்கே

1. ருசிஜநநஸம்ப$_4$ாவநாக$_3$ந்த$_4$ாஸஹமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் முக்$_2$யம்;

2. தத்ஸஹ-விஷயத$_3$ர்ஶநஸம்வலிதமாகையாலே அருசி மத்$_4$யமை;

3. விஷயத$_3$ர்ஶந-தஜ்ஜந்யருசி-ஏதது$_3$ப$_4$யஸம்வலிதமாகையாலே அச்சம் த்ருதீயகோடிநிவிஷ்டம் என்றுகண்டுகொள்வது. (103)

104. " "ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$கள் ஸமுச்சயேந விஷயாந்தரநிவ்ருத்திஜநகத்வயோக்$_3$யங்களாயிருக்க வ்யவஸ்தி$_2$தவிகல்பேந விரக்திஹேதுத்வகத$_2$நத்திலே நிப$_3$ந்த$_4$நம் என்?" என்கிற ஶங்கையிலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இந்த த்ரிவித$_4$) இத்யாதி$_3$. [இவையும் ஊற்றத்தை] என்கிற 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அஜ்ஞாநத்தாலே) இத்யாதி$_3$. த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் ([அழகாலே பிறக்கும்] என்று துடங்கிச்சொன்ன) இத்யாதி$_3$. [ஊற்றம்] = பூ$_4$யஸ்த்வம். இவ்விடத்திலே "த்ர்யாத்மகத்வாத்து பூ$_4$யஸ்த்வாத்" (ஶா.மீ.3-1-1)என்கிற ஸூத்ரோக்தந்யாயம் அபி$_4$ஸம்ஹிதம். [ஊற்றத்தை] விவரிக்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. "மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெறுகையாலே அருளும் பூர்வாசாராநுஸந்த$_4$ாநமும் உண்டு" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அருசிக்கு அடியான) இத்யாதி$_3$. (ஸாக்ஷாத்கரித்து) என்றது விஶத$_3$தமமாநஸஸாக்ஷாத்காரவிஷயமாக்கி

சொல்லுகிறது. அழகும், ஆசாரமும் – அருசியையும், அருள் – அச்சத்தையும் விளைக்கவற்றாகிலும், ஸ்வஸ்வாநுரூபமான ஒவ்வொன்றிலே ஊன்றி நிற்கும்; அழகு இதரவிஷயங்களைக் காரித்துமியும்படி அருசியை விளைக்குமதாகிலும் விஷயாஜ்ஞாநத்தையே விளைக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், ஆசாரம் ஶிஷ்டர் கடைகணிசியாத ஹேயமென்று அருசியை விளைக்கவற்றாகிலுத் தத்$_3$க$_3$ர்ஹிதஸ்பர்ஶபீ$_4$தியை விளைக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், அருள் விஷயஸ்பர்ஶம் ப்ராப்யவிரோத$_4$ம் என்னும் அச்சத்தை விளைக்கவற்றாகிலும் து$_3$:க$_2$ாவஹவிஷயதே$_3$ாஷத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், இப்படி ஒன்றிலே ஒன்றுக்கு ஊற்றமாயிருக்கும் என்றபடி. (104)

105. ஈத்$_3$ருஶவிரக்திகளின் முக்$_2$யாமுக்$_2$யஶோத$_4$நம் பண்ணுகிறார், [அருசி] இத்யாதி$_3$யால்.

105. அருசி பிறக்கும் போதைக்கு தே$_3$ாஷதர்ஶநம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

அழகடியான அஜ்ஞாநவிரக்திஹேதுவை ஒழிந்தால் அருளடியான அருசியன்றோ விரக்திப்ரத$_4$ாநஹேதுவென்ன, அவ்விஷயங்களில் விரக்திஹேதுவான அருசி பிறக்கும்போதைக்கு, தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம் பண்ணினாலல்லது

எப்போதும் நெஞ்சுபற்றிக் கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை அறியாதபடிபண்ணும் அவ்வழகே அவர்கள்பக்கலுறைத்திருக்கும்; ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்$_3$ரஹ– ஸௌந்த$_3$ர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுப$_4$விக்கையும் ப$_4$யஹேதுவான ப்ராக்தந– ஶிஷ்டாசாராநுஸந்த$_4$ாநமும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடை செய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபை அவர்கள்பக்கல் உறைத்திருக்கும்; அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காத$_3$ாசித்கமாக விக்$_3$ரஹஸௌந்த$_3$ர்யாநுப$_4$வமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒரு மர்யாதை$_3$ உண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு போருகையாலே ப$_4$யஹேதுவான அவ்வாசாரங்கள் அவர்கள்நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஒரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதென்றதாய்த்து. (104)

105. விஷயவைலக்ஷண்யாதிஶயத்தாலே விஷயாந்தராஜ்ஞாநம் விளையவும் கூடும். ஆப்தரான ஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாராநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே அவிஹிதவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஶத்திலச்சம் விளையவும் கூடும். அநாதி$_3$காலமாசைப்பட்டு மேல்விழுந்துபோந்த விஷயங்களிலே அருசி பிறக்கை அக$_4$டித–

என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்ய) இத்யாதி$_3$. இங்கே (அர்ச்சாவதாரத்திலே) என்று விஶேஷிக்கையாலே – ப$_4$க்திபாரவஶ்யப்ரபந்நர்க்கு பரத்வாதி$_3$ஸர்வவிக்$_3$ரஹாநுப$_4$வமுண்டு என்று ஸூசிதம். (முழுமடை செய்து) என்றது – க்ருத்ஸ்நபரிவாஹமாக்கி என்றபடி. (அஜ்ஞாந) இத்யாதி$_3$. இங்கே "(காத$_3$ாசித்க– மாக) என்று விஶேஷிக்கையாலே (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யப்ரபந்நர்க்கு) அர்ச்சாவிக்$_3$ரஹஸௌந்த$_3$ர்யாநு– ப$_4$வம் நிரந்தரமுண்டு" என்று ஸூசிதம். (ஒரு மர்யாதை$_3$) என்றது அல்பமாய் என்றபடி. (104)

105. அஜ்ஞாந–அருசி–ப$_4$யங்களிலே அருசிக்கு விஶிஷ்ய அபேக்ஷிதாம்ஶகத$_2$நத்துக்கு நியாமகத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, மேலுக்கு அவதாரிகை (விஷயவைலக்ஷண்ய) இத்யாதி$_3$. "யத்$_3$– விஸ்மயஸ்திமிதமஸ்தமிதாந்யப$_4$ாவம்" (மாலதீமாத$_4$வே 1-22)என்று விஷயாந்தரங்களுக்கு அஸ்தமி– தாந்யப$_4$ாவத்வம் கண்டால், உத்துங்க$_3$விஷயத்துக்கு அது கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மிறே என்று கருத்து. (அவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம்) = பரத$_3$ாரஸ்பர்ஶம். (விஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம்) = ஸ்வத$_3$ாரஸ்பர்ஶம். (அருசி) யாவது – ருசிவிபரீதமான த்$_3$வேஷம். (அக$_4$டிதம்) என்றது தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$வக்ஷ்யமாண–

அது பிறக்கக்கூடாமையாலே, தே3ாஷத3ர்ஶநம் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். (105)

106. அது ப்ரத4ாநஹேதுவன்று.

இஹலோகவிஷயங்களிலே வரும் தே3ாஷம் காணில் பரலோகவிஷயங்களில் அது காணவிரகற்று, அங்கே ருசி மண்டும்படியாய், வருந்தி பாஞ்சபெ4ளதிகத்வாதி3தே3ாஷகல்பனை பண்ணி விரக்தி பிறக்கவேண்டும் அருமை உண்டிறே; ஆகையால் விஷயங்களில் அருசிபிறக்கை விரக்திக்கு ப்ரத4ாநஹேதுவன்று. (106)

107. அப்ராப்ததையே ப்ரத4ாநஹேது.

மிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதான் அவனருளாலே பிறக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார், [அருசி] என்று துடங்கி. [தே3ாஷதர்ஶந]மாவது - பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா பரிஷ்வங்கி3க்கிற யோஷித்3தே3ஹம் "மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி2" ஸமுதா3யமாய் சர்மாவநத்3த4மாய் து3ர்க3ந்தி4யாயிருக்கும்படியையும், பே4ாக3ந்தான் அல்பமாய் அஸ்தி2ரமாய் து3:க2மிஶ்ரமாய் அநர்த்த2ாவஹமாயிருக்கும்படியையும், ப்ரத்யக்ஷாதி3ப்ரமாணங்களாலே த3ர்ஶிக்கை. (105)

106. ஆனால் அதுவோ பின்னை அரு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அது] இத்யாதி3யால். [ப்ரத4ாநஹேதுவன்று] என்றது - அதுவுமொருஹேது, முக்2யஹேதுவன்றென்றபடி. (106)

ஹேதுக்கள் இல்லாவிடில் பிறவாது என்றபடி. "மூலத்திலே [தே3ாஷத3ர்ஶநம்] என்கிறவிது ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாகாங்க்ஷமாகையாலே, விஷயாந்தரதத்3பே4ாக3ங்களே ப்ரகரணத் ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4களாம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பே4ாக்3யதாபு3த்3த்4யா) இத்யாதி3. (பரிஷ்வங்கி3க்கிற) என்றது ஆலிங்கி3க்கப்படுகிற என்றபடி. "ருஶ்யஸ்ய ரோஹித் புருஷஸ்ய யோஷித்" (ப.வி.2-3-1) என்கிறபடியே புருஷபே4ாக்3யத்வவ்யஞ்ஜநார்த்த2ம் (யோஷித்3தே3ஹம்) என்றது. ("ஸ்நாயு") = சிறுநரம்பு. ("மஜ்ஜா") = வைரம். இவ்விடத்திலே "மாம்ஸா-அஸ்ருக்-பூய-விண்-மூத்ர-ஸ்நாயு-மஜ்ஜா-அஸ்தி2ஸங்குலே" (வி.பு.1-17-63) என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (து3ர்க3ந்தி4யாய்) என்றது - ஹேயக3ந்த4யுக்தமாய் என்றபடி. (அநர்த்த2ாவஹமாய்) என்றது - ஸம்ஸாரநரகஹேதுவாய் என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷாதி3) இதி. (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே அநுமாநாக3மங்களை ஸங்க்3ரஹிக்கிறது. (105)

106. "அபேக்ஷிதத்வம், ப்ரத4ாநாப்ரத4ாநஹேதுஸாத4ாரணமாகையாலே அந்யதரநிர்த4ாரணார்த்த2ம் உத்தரக்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (ஆனால் அதுவோ பின்னை) இத்யாதி3. (ஹேது) என்றது - ப்ரத4ாநஹேது என்றபடி. ([அது] இத்யாதி3யால்) இதி. (அதுவுமொரு ஹேது) என்றது - அந்யாதீ4நாருச்யுத்பத்தியில் உத்தம்ப4கம் என்றபடி. (முக்2யஹேது) என்றது அவ்யபி4சரிதஹேது என்றபடி. (106)

107. (ப4க3வத்) இத்யாதி3. ப4க3வதி ஏகஸ்மிந் பே4ாக3: யஸ்ய தத் ததே2ாக்தம். இது ப4ாவப்ரத4ாந-

---

106. (அதுவும் ஒரு ஹேது) என்றது. அருளுக்கு த்3வாரபூ4தமாய்க்கொண்டு (அதுவும் ஒரு ஹேது) என்றபடி. (106)

ஆகில், ப்ராத$_4$நஹேதுவாவதேதென்ன, விஷயாஸக்தி, ஸ்வரூபநாஶகையாகையாலும், ப்ராப்திப்ரதி-ப$_3$ந்த$_4$கையாகையாலும், ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதையாகையாலும் நமக்கு அப்ராப்தையென்றே அத்தை விடுகையே விரக்திக்கு ப்ரத$_4$ாநஹேது என்கிறுர். தே$_3$ாஷஜ்ஞாநமின்றியும் அப்ராப்தமென்றே விடுமிடங்களில் விரக்தி உண்டாயும், அது உண்டாயும் அப்ராப்தமென்று விடாவிடங்களில் விரக்தி உண்டாகாமலும் போருகிறதிறே.(107)

---

107. ஆனுல் ப்ரத$_4$ாநஹேதுதான் ஏதென்ன, [அப்ராப்ததையே ப்ரத$_4$ாநஹேது] என்கிறுர். [அப்ராப்ததை]யாவது - ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக$_3$மான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - அருள் அருசியை விளக்குமிடத்தில் தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கை-யால், தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநமும், அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநமும் அருசிக்கு கௌ$_3$ணமுக்$_2$யஹேதுக்களா-யிருக்கும் என்றதாய்த்து. (107)

நிர்தே$_3$ஶமாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக$_3$த்வமாகிற என்றபடி.
அதாவது :- ஸ்வஸ்மிந் ப$_4$க$_3$வத்$_3$பே$_4$ாக்$_3$யத்வஹேது - ப$_4$க$_3$வத்கர்மகபே$_4$ாக்த்ருத்வம். இது ஸாவத$_4$ாரணமாகையாலே, ஸ்வமுக்$_2$யபே$_4$ாக்த்ரு-ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதாந்யஸ்வீயபே$_4$ாக$_3$ாந்தரக-ஜாதீயத்வம் (ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக$_3$த்வம்) என்று ப$_2$லிதம். இதுக்கு விஷயாந்தரம் சேராததாயிருக்கை-யாவது ஏதத்$_3$க$_4$டகப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிக்கு விக$_4$ாதகமாயிருக்கை. "காரணுபேக்ஷிதத்வம் (1) ஸஹகாரிகளுக்கும், (2) வ்யாபாரத்துக்கும் {'தஜ்ஜந்யத்வே ஸதி தஜ்ஜந்யஜநகத்வ'ரூபம் வ்யாபாரத்வம் - ந்யா.பே$_3$ா.} பொதுவாகையாலே (1) (இங்கு அபேக்ஷிதமாகச்சொன்ன தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம் [அருளுக்கு] ஸஹகாரியோ வ்யாபாரமோ என்கிற ஶங்கையையும், (2) ப்ரத$_4$ாநஹேதுவாகச்சொன்ன அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநமும் அருளுக்கு ஸஹகாரியோ, வ்யாபாரமோ" என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு இவற்றினுடைய ப்ரத$_4$ாநாப்ரத$_4$ாநஹேதுத்வங்களை ஸ்பு$_2$டீகரிக்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. (தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநம் ஸங்க்$_3$ருஹீதம். (பண்ணுவித்து) என்கையாலே இவையிரண்டும் அருளுக்கு வ்யாபாரங்கள்" என்று ஸூசிதம். (அப்ராப்தி த$_3$ர்ஶநமும்) என்றது நிருக்தப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக$_3$த்வரூபஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது என்று த$_3$ர்ஶிக்கை என்றபடி. (கௌ$_3$ண) இத்யாதி$_3$. இத்தால் "அப்ரத$_4$ாநஹேதுத்வம் கௌ$_3$ணஹேதுத்வம், ப்ரத$_4$ாநஹேதுத்வம் முக்$_2$யஹேதுத்வம்" என்று ஸூசிதம்.

(I) (கௌ$_3$ணஹேதுத்வ)மாவது :- கௌ$_3$ண்யாவ்ருத்த்யா ஹேதுபத$_3$பே$_3$ாத்$_4$யத்வம். இத்தால் ஹேதுஸத்$_3$ருஶத்வம் லபி$_4$க்கையாலே ஹேதுபி$_4$ந்நத்வம் லப்$_3$த$_4$ம். ஹேதுஸத்$_3$ருஶத்வமும் யத$_2$ா-கத$_2$ஞ்சிது$_3$பயோகி$_3$த்வமாத்ரத்தாலே விவக்ஷிதம். ஆக, அருச்யுத்பத்தியிலே தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநம் (கௌ$_3$ணஹேது)வாயிருக்கையாவது, (தத்த்வவித்து)க்களுடைய அருச்யுத்பத்தியைக்குறித்து க்வசித்$_3$வ்யபி$_4$சாரியாய் அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநாதீ$_4$நையான அவர்களுடைய அருச்யுத்பத்தியிலே உத்தம்ப$_4$கமாயிருக்கை.
(II) (முக்$_2$யஹேதுத்வ)மாவது :- அபி$_4$த$_4$ாவ்ருத்த்யா ஹேதுபத$_3$வாச்யத்வம். அருச்யுத்பத்தியிலே அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநம் முக்$_2$யஹேதுவாயிருக்கையாவது (தத்த்வவித்து)க்களுடைய அருச்யுத்பத்தியைக்-குறித்து அவ்யபி$_4$சரிதஹேதுவாயிருக்கை. "குணப்$_4$ரமமூலிகையான அதத்த்வவித்$_3$ருசியை {மாற்று-கையை}க்குறித்து அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநம் வ்யபி$_4$சாரிஹேதுவாகையாலே துல்யத்வம் வரும். அது வாராமைக்காக (தத்த்வவித்து)க்களுடைய என்றது" என்று கண்டுகொள்வது. (107)

---

107. (தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அப்ராப்ததாஜ்ஞாநம் விவக்ஷிதம்.

108. ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும் கு$_3$ணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.

108. இப்படி விஷயாந்தரங்களை தோ$_3$ஷங்கண்டன்றியே அப்ராப்தமென்று விடுமாப்போலே, உபாதே$_3$யமான கு$_3$ணபூர்ணப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும் தத்கல்யாணகு$_3$ணங்கண்டன்று, தத$_3$ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வத: ப்ராப்தமென்று. (108)

109. இப்படிக் கொள்ளாதபோது, கு$_3$ணஹீநமென்று நினைத்த த$_3$ஶையில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தியும், தோ$_3$ஷாநுஸந்த$_4$ாநத$_3$ஶையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

109. இதரவிஷய–ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயங்கள் அப்ராப்தி–ப்ராப்தியடியாக த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களென்று கொள்ளாதே, தோ$_3$ஷகு$_3$ணங்களடியாக த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களென்று கொள்ளும்போது, ஆற்றுமையடியாக

---

108. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப்ராவண்யவிஷயமாகச்சொன்ன ப$_4$க$_3$வத்$_3$–விஷயத்தில் கு$_3$ணங்கண்டு இழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோ$_3$ஷங்கண்டே விடுகிறதானுலோ என்ன, [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் இழிகிறதும் கு$_3$ணங்கண்டு அன்று] என்கிறுர். ஆகில் எத்தாலே என்ன, [ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று] என்கிறுர். அதாவது – ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப்பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாணகு$_3$ணங்களடியாகவன்று, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்தவிஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. (108)

109. கீழ் தாம் அருளிச்செய்தபடியே அர்த்த$_2$த்தை அங்கீ$_3$கரியாதபோதைக்கு விரோத$_4$ம் காட்டுகிறுர், [இப்படி] என்று துடங்கி. [இப்படிக்கொள்ளாதபோது] என்றது – இதரவிஷயங்களில் அருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று

---

108. "மூலத்திலே விஷயாந்தராருசிஹேதுவிஶேஷப்ரதிபாத$_3$நபரஸந்தர்ப$_4$மத்$_4$யத்திலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$–விஷயருசிஹேதுவிஶேஷப்ரதிபாத$_3$நமநுசிதம்" என்னும் ஶங்கையிலே பரமப்ரக்ருதப$_4$க$_3$வத்$_3$ருசிக்கு கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநஹேதுகத்வமுண்டாகையாலே அத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு பூர்வபக்ஷி விஷயாந்தராருசிக்கு தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநஹேதுகத்வம் கூடும் என்று ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் பண்ண–வடுக்குமாகையாலே அப்படி ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் பண்ணுமவனைக் குறித்து த்$_3$ருஷ்டாந்தாஸித்$_3$தி$_4$–ப்ரத$_3$ர்ஶநாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும்) இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ப்ரவ்ருத்தியாகையாலே இது அநுசிதமன்று என்று பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு அவதாரிகை ("மாற்பால்") இத்யாதி$_3$. [ப$_4$கவத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும்] என்கிற 'ச'காரத்தாலே த$_3$ார்ஷ்டாந்திகமான விஷயாந்தராருசியை ஸமுச்சயிக்கிறது என்று கருத்து. ["ஸ்வரூபப்ராப்தம்" என்று] என்கிறவித்தோடே அநுஷக்தமான [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும்] என்கிறவிதுக்கு அந்வயம். (என்று) என்கிறவிது 'இதி' ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகையாலே 'இதி = ஹேதுப்ரகரண' இத்யாதி$_3$கோஶத்தாலே ஹேத்வர்த்த$_2$கம் என்னு–மபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப்பற்றுகிறதும்) இத்யாதி$_3$. (108)

109. விபக்ஷே பா$_3$த$_4$ப்ரத$_3$ர்ஶநம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கீழ்) இத்யாதி$_3$. (விரோத$_4$ம்) என்றது ப$_4$க$_3$வத்ததி$_3$தரவிஷயருச்யருசிகளைக்குறித்து கு$_3$ணதோ$_3$ஷ–த$_3$ர்ஶநங்களுடைய வ்யபி$_4$சாரோபலம்ப$_4$ப$_4$ங்க$_3$ப்ரஸங்க$_3$ம் என்றபடி. (தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநத்தையும் கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநத்தையும்) என்கிறவிதுக்கு யத$_2$ாக்ரமம் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்.

கு$_3$ணஹீநமென்று நினைத்த ப$_4$க்திபாரவஶ்யத$_3$ஶையில், மடங்கி மேல்விழுகையாகிற ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரத்தின் ஹேயத்வது$_3$:க$_2$மயத்வாதி$_3$தோ$_3$ஷங்களை அநுஸந்தி$_4$க்கிற ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாநத$_3$ஶையில், மடங்கி அஹங்காரதத்கார்யவிஷயாந்தரங்களில் அழுந்துகையாகிற ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்தியும், ஸர்வத$_2$ா கூடாதொழியவேணுமென்கிறார். ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே உபாதே$_3$யம், இதரவிஷயம் ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று இப்படிக் கொள்ளும்போதாய்த்து,

கொள்ளாதே, தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநத்தையும், கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போது என்றபடி. [கு$_3$ணஹீநமென்று நினைத்த த$_3$ஶையில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி]யாவது – பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமராநிற்க, சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே கு$_3$ணஹீநமென்று சிந்தித்த த$_3$ஶையிலே, பின்னையும் 'அவனையல்லது அறியேன்' என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபி$_4$நிவேஶத்தைப்பண்ணுகை. [தோ$_3$ஷாநுஸந்த$_4$ாநத$_3$ஶையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி]யாவது – மாதாபித்ராதி$_3$களும், ப$_4$ார்யாபுத்ராதி$_3$களும், ஜ்ஞாதிகளும், ப$_3$ந்து$_4$க்களும், க்$_3$ருஹக்ஷேத்ராதி$_3$களுமாய் ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$–

கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநாப$_4$ாவே ஸத்யபி, ருச்யப$_4$ாவாப$_4$ாவரூபையான ருசி காணப்படுகையாலே, "கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநத்துக்கு ருசியைக்குறித்து வ்யதிரேகவ்யபி$_4$சாரம் என்று காட்டுகைக்காக கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநாப$_4$ாவப்ரயோஜககு$_3$ணாப$_4$ாவத$_3$ர்ஶநகத$_2$நம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பிரிவாற்றாமை) இத்யாதி$_3$. ["கொடிய"](வா.110) இத்யாதி$_3$ப்ரமாணோதா$_3$ஹரணப$_2$லிதம் (பிரிவு) இத்யாதி$_3$. [கு$_3$ணஹீநம்] என்கிறவிதுக்கு [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில்] என்ற [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷய]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் விஶேஷ்யம் என்று அபி$_4$ப்ரேதமாகையாலே கு$_3$ணஹீநன் என்று உயர்திணையின்றிக்கே (கு$_3$ணஹீநம்) என்று அஃறிணையிருக்கிறது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் ("கு$_3$ணஹீநம்" என்று சிந்தித்த) இத்யாதி$_3$. யத்$_3$வா, "(ஹீநம்) என்று ப$_4$ாவே 'க்த'ப்ரத்யயாந்த:மாய் கு$_3$ணஹீநதையைச்சொல்லுகையாலே, அஃறிணை" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் என்னவுமாம். "இப்படி உப$_4$யவிவக்ஷாபி$_4$ப்ராயேண ஆயிற்று [கு$_3$ணஹீநம்] என்று மூலஸ்த$_2$நிர்தே$_3$ஶத்தையே வ்யாக்$_2$யாநத்திலும் பண்ணியருளிற்று" என்று கண்டுகொள்வது. "ருச்யருசிப்ரகரணாநுகு$_3$ணமாக [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்$_3$த$_3$ம் அபி$_4$நிவேஶபரம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அவன்பக்கலிலே அத்யபி$_4$நிவேஶத்தை) இத்யாதி$_3$.

ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$மான [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்$_3$த$_3$ம் ச$_2$ாக$_3$பஶுந்யாயத்தாலே அபி$_4$நிவேஶரூப விஶேஷபரம். "காதல் கடல் புரைய" என்கிறவிது ["கொடிய வென்னெஞ்சம்"] இதி (வா.110) உதா$_3$ஹரிஷ்யமாணப்ரமாணப்ரகரணஸ்த$_2$மாகையாலே தத்ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$கத$_2$நம் (அத்யபி$_4$நிவேஶத்தை) என்கிற (அதி)ஶப்$_3$த$_3$ம். யத்$_3$வா "காதல் கடல் புரைய" இத்யாத்$_3$யநுஸாரேண [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்$_3$த$_3$ம். ப்ரக்ருஷ்டா = அதிஶயிதா, வ்ருத்தி: = அபி$_4$நிவேஶரூபமநோவ்ருத்தி: என்று யோக$_3$வ்ருத்தியாலே அத்யபி$_4$நிவேஶத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "ப்$_4$ராதுர்வர்த்தஸி ப$_4$ார்யாயாம்" {"நாதிஶ்ரமாபநயநாய யத$_2$ா ஶ்ரமாய"இத்யாதி$_3$} என்று 'வ்ருது' த$_4$ாதுவுக்கு விஶிஷ்ய ப்ரயோக$_3$மும் அபி$_4$நிவேஶாம்ஶத்திலேயுண்டிறே என்று கருத்து. "தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநத்துக்கு அருசியைக்குறித்து அந்வயவ்யபி$_4$சாரத்தைக்காட்டுகிறது [தோ$_3$ஷாநுஸந்த$_4$ாந] இத்யாதி$_3$" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மாதாபித்ராதி$_3$களும்) இத்யாதி$_3$. "களத்ர-புத்ர-மித்ரார்த்த$_2$-க்$_3$ருஹ-க்ஷேத்ர-த$_4$நாதி$_3$கை: । க்ரியதே ந தத$_2$ா பூ$_4$ரி ஸுக$_2$ம் பும்ஸாம் யத$_2$ா அஸுக$_2$ம்" என்று சொல்லி, "இதி ஸம்ஸாரது$_3$:க$_2$ார்க்கதாபதாபிதசேதஸாம்" என்று 'இதி'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே களத்ராதி$_3$ஹேதுகஸுக$_2$த்தை

தத்தத்3த3ஶைகளில் தது3ப4யப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி கூடுவதென்றபடி. (109)

பே4ாக3ங்களை அநுப4வித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் து3:க2ப3ஹுலத்வாதி3தே3ாஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதி3களாலே அறிந்து அநுஸந்தி4யாநிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபி4நிவேஶம் நடந்து செல்லுகை. இவை இரண்டும் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, [தே3ாஷாநுஸந்த4ாநத3ஶையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி]யாவது - தத்த்வவித்துக்களான மஹர்ஷிகள் துடக்கமானுர், ஸாராஸாரவிவேகவத்தயா விஷயதே3ாஷாநுஸந்த4ாநம் உண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ராப்தம் என்கிற பு3த்3தி4யாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாத3நாதி3ரூப-

---

பராமர்ஶித்து அத்தாலே ஸம்ஸாரது3:க2த்தை விஶேஷிப்பிக்கையாலே களத்ராதி3ஹேதுகஸுக2ாநுப4வம் 'ஸம்ஸார'ஶப்3த3ார்த்த2மாகிறது. அதில் 'ஸமித்யேகீகாரே' என்று 'ஸம்' என்கிறவிது ஏகீகாரவாசியாய் 'ஸார'ஶப்3த3ம் 'ஸ்ரு - க3தௌ', 'க3த்யர்த்தே2ா பு3த்3த்4யர்த்த2:' என்று அநுப4வரூபபு3த்3தி4வாசியாய் உக்தகளத்ராதி3ஹேதுகஸுக2ங்களை வ்யாமிஶ்ரமாக அநுப4விக்கை. யோக3வ்ருத்த்யா 'ஸம்ஸார'ஶப்3த3ார்த்த2மாகிறது. 'இப்படி 'ஸம்ஸார'ஶப்3த3ம் யோக3ரூட4ம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶப்3த3ாதி3பே4ாக3ங்களை அநுப4விக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின்) என்று. "அதனிற்பெரிய என்னவா" என்கிற அபி4நிவேஶம் போலே அத்யந்தமாயிராதே க்ஷுத்3ரஸம்ஸாராபி4நிவேஶம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே 'அதி'ஶப்3த3த்தை விட்டு அருளிச்செய்கிருர் (அபி4நிவேஶம் நடந்து செல்லுகை) என்று.

"உப4யத்ர (ப்ரவ்ருத்தி)ஶப்3த3ம் ஏகரூபமாயிருந்தாலும் ஸாமார்த்2யாத்3விவக்ஷிதவைஷம்யஸஹமாம்" என்று கருத்து. "இப்படி தே3ாஷகு3ணுநுஸந்த4ாநங்களுக்கு அந்வய-வ்யதிரேக-வ்யபி4சாரோபலம்ப4ம் வ்யாஹதமாக ப்ரஸங்கி3க்கும்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் ('இவையிரண்டும் கூடாது' என்றபடி) என்று. '"அதத்த்வவித்துக்களுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக்கொண்டு தே3ாஷாநுஸந்த4ாநத்திற்கு வ்யபி4சாரம் சொல்லப்பார்க்கில் அப்ராப்திதர்ஶநத்துக்கும் இது துல்யம், அவர்களுக்குச் சிலவற்றிலே அப்ராப்திஜ்ஞாநம் ஒருபடி கிடக்கச்செய்தேயும் கு3ணப்ரதிபத்தியாலே ருசி பிறக்கையாலே; அத: தத்த்வவித்ப்ரவ்ருத்தியைக் கொண்டே வ்யபி4சாரம் சொல்லுகையுசிதம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அன்றிக்கே தே3ாஷாநுஸந்த4ாந) இத்யாதி3. (மஹர்ஷிகள் துடக்கமானுர்) என்கிறவிடத்திலே (துடக்க)ஶப்3த3த்தாலே தத்துல்யஶிஷ்டஜநங்கள் விவக்ஷிதர். ("ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ராப்தம்" என்கிற பு3த்3தி4யாலே) என்கிறவித்தால் ப்ராப்திதர்ஶநத்துக்கு ப்ரவ்ருத்த்யவ்யபி4சரிதத்வம் ஸூசிதம். "அவன் என்றே கிடக்கும்" என்கிற ப்ரமாணேதா3ஹரணுநுகு3ணமாக [ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தியும்] என்கிற [ப்ரவ்ருத்தி]ஶப்3த3ம் அபி4நிவேஶபரமானாலும் இங்கே அப்படி நியாமகமில்லாமையாலே யத2ாஶ்ருதார்த்த2விவக்ஷையுசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஜோத்பாத3நாதி3ரூப) இத்யாதி3. (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே போஷணுதி3கள் ஸங்க்3ருஹீதங்கள். [ப்ரவ்ருத்தி ... கூடாது] என்கிறவித்தால் "ருசி கூடாது" என்று அர்த்த2ஸித்3த4ம்.

---

109 (ஸம்ஸாரிகளுக்கு) தாங்கள் உகந்த விஷயங்களில் காகஶாப3ந்யாயத்தாலே {'காக்கைக்குத் தன் குட்டி பொற்குட்டி'} தே3ாஷத3ர்ஶநமில்லாமலிருக்கவடுக்கும் என்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே தே3ாஷாநுஸந்த4ாநத3ஶையில்) இத்யாதி3. (ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா)ப்ராப்தம் என்கிற பு3த்3தி4யாலே) என்கையாலே, ரிஷிகளுக்கு லக்ஷ்மீ - ஸேநேஶ - பராங்குஶாத்3யாசார்யபரம்பராப்ராப்தமான ப4க3வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷமூலகமான ஔபதே3ஶிகஜ்ஞாநமில்லாமையாலே ப்ராப்தாऽப்ராப்தவிவேகமில்லை என்று ஸூசிதம். (109)

110. "கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்", "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்றுநின்ருர்களிறே.

கு$_3$ணஹீநத்வாநுஸந்த$_4$ாநத$_3$ஶையிலும் தத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் மேல் ["கொடியவென்னெஞ்சம்"] இத்யாதி$_3$யால். ப்ரணயரோஷத்தாலே "கடியன்" இத்யாதி$_3$கு$_3$ண-ஹீநத்வத்தை அநுஸந்தி$_4$க்கிற த$_3$ஶையிலே "ஆகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்" என்று தத்$_3$விஷயாஸக்தி விடாதென்றும், "வேம்பின் புழு" என்று துடங்கி, விரஸவஸ்துவைத்தின்று வளரும் ஜந்து ஸரஸவஸ்துவில் முகம் வையாதாப்போலே, ஶேஷியான நீ கு$_3$ணஹீநனுனுலும் ஶேஷமான நான் உன்னையல்லது மற்றொரு கு$_3$ணவத்தான ஶேஷ்யந்தரத்தை ஆசைப்படேனென்றும் இப்படியாழ்வார்கள்

ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படிக்கொள்ளாதபோது இவை கூடாதென்று விரோத$_4$ங்-காட்டுகையாலே இப்படிக் கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்த$_2$ாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. கு$_3$ணஹீநமென்றுநினைத்த த$_3$ஶையில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டது என்ன அருளிச்செய்கிருர், ["கொடியவென்னெஞ்சம்"] என்றுதுடங்கி. அதாவது – "கடியன்" என்று துடங்கி, "அறிவருமேனி மாயத்தன்" என்னுமளவும் – ஸ்வகார்யபரன், பிறர் நோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், து$_3$ர்ஜ்ஞேயஸ்வப$_4$ாவன் என்று அவன் கு$_3$ணஹாநியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தானுகிலும், அதிலோகக்ரூரமான என்னெஞ்சு அவனை-

இது "குறுகாநீளா" இத்யாதி$_3$களிலே ஸித்$_3$த$_4$மான கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநத்துக்கு ருசியைக்குறித்து உண்டான அந்வயவ்யபி$_4$சாரத்துக்கும், அப்ராப்தித$_3$ர்ஶநத்தினுடைய வ்யபி$_4$சாரவிரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணம். உக்தமான வ்யபி$_4$சாரோபலம்ப$_4$ப$_4$ங்க$_3$ப்ரஸங்க$_3$ரூபதர்க்கத்துக்கு விபர்யயே பர்யவஸாநம் உண்டாகை-யாலே அர்த்த$_2$நிஶ்சயம் பிறக்கத்தட்டில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்படிக் கொள்ளாதபோது) இத்யாதி$_3$. (109)

1.10. (("கடியன்") என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$. "கடியன், கொடியன், நெடியமால், உலகங்கொண்டவடியன், அறிவருமேனிமாயத்தன், ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்" என்று மாசறுசோதியில் பாட்டு. இதுக்கு பத$_3$க்ரமேண அர்த்த$_2$ம் (ஸ்வகார்ய) இத்யாதி$_3$யாலே சொல்லுகிறது.

"கொடிய" என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (பிறர்) இத்யாதி$_3$. "நெடியமால்" என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் ("ஒருவர்க்கும் எட்டாதவன்") என்று. "நெடுமை"யால் து$_3$ஷ்ப்ராபத்வத்தை நினைக்கிறது. "உலகம் கொண்டவடியன்" என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் ("வஞ்சகன்") என்று. சிறுக்காலைக்காட்டிப்பெருக்காலாலே அளக்கையாலே (வஞ்சக)த்வம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே. "அறிவருமேனிமாயத்தன்" என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (து$_3$ர்ஜ்ஞேயஸ்வப$_4$ாவன்) என்று. (அறிகைக்கு) = அறிய என்றபடி. "கொடியவென்னெஞ்சம்" என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (அதிலோக ... மான). லோகாதீதமான என்னெஞ்சு என்றபடி. லோகத்தில் கு$_3$ணஹாநி உபேக்ஷாஹேதுவாயிருக்க இதுக்கு அபி$_4$நிவேஶஹேதுவாகையாலே (அதிலோகம்) என்றது. (ஸ்வகார்யபரத்வவஞ்சக)த்வங்கள் தே$_3$ாஷமாயிருந்தாலும் விரோத்$_4$யப$_4$ாவம் விரோதி$_4$-

109. (தே$_3$ாஷாநுஸந்த$_4$ாநத$_3$ஶையில்) இத்யாதி$_3$யில்,
(1) முந்தினது, து$_3$:க$_2$ப$_3$ஹுளத்வாதி$_3$தே$_3$ாஷாநுஸந்த$_4$ாநம் என்றபடி.
(12) இரண்டாவது, விஷயதே$_3$ாஷாநுஸந்த$_4$ாநம் என்றபடி. (109)

பாசுரங்களில் தத்3கு3ணஹீநத்வஸ்மரணத3ஶையிலும் தத்ப்ரவ்ருத்தியுண்டென்னுநின்றதிறே. (110)

111. கு3ணக்ருதத3ாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான த3ாஸ்யமிறே ப்ரத4ாநம்.

ஆகில், "கு3ணைர்த3ாஸ்யமுபாக3த:" என்று இத்யாதி3களிலே ப4க3வத்3கு3ணங்களுக்குத் தோற்று அடிமை புக்கிருக்கையும் உண்டேயென்ன, ஶேஷியின் கு3ணவஶீக்ருதனாய் வரும் த3ாஸ்யத்தைப்பற்ற, தத3ப்ருத2க்–

யல்லதறியாதே இருக்குமென்றும்; வேம்புக்கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே பு4ஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, "கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு" என்னும்படி நிரதிஶயபோ4ாக்3யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவன்றும், த்வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தனான் நான், எனக்கு வகுத்த ஶேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய ஆசைப்படேனென்றும்; "மயர்வற மதிநலமருளப்"பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யாநின்றார்களிறே என்கை. (110)

111. "கு3ணைர்த3ாஸ்யமுபாக3த:" என்றாருமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [கு3ண–க்ருதத3ாஸ்யத்திலும்] என்றுதுடங்கி. [கு3ணக்ருதத3ாஸ்ய]மாவது – அவன் கு3ணங்களுக்குத்

ப4ாவாந்தரரூபமாகையாலே தே3ாஷத்துக்கு கு3ணுப4ாவரூபத்வமுண்டாகையாலே கு3ணத3ர்ஶநத்துக்கு ருசியைக்குறித்து வ்யதிரேகவ்யபி4சாரப்ரத3ர்ஶநப்ரகரணானுஸாரத்தாலே கு3ணுப4ாவத்வரூபேண ப்ரக்ருதோபயோக3ம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கு3ணஹாநியைச்சொல்லி) என்றது. {நியதபரஸ்பரவிரோதி4களான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று இல்லாமல் போகையாவது, மற்றொன்றாயிருக்கையாலே}. "வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணாது" இத்யாதி3 திருமொழிக்கு அர்த்த2ம் (வேம்புக்கு இட்டு) இத்யாதி3. (இட்டுப்பிறந்த) என்றது – தத்3போ4க3த்துக்காகவே ஜந்மித்த என்றபடி. 'வேம்பும் கரும்பும் பரஸ்பரப்ரதிபக்ஷங்களாகையாலே வேம்பல்லாதது கரும்பே ஜ4டிதி பு3த்3தி4ஸ்த2மாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கரும்பைக்கண்டாலும்) இதி. ["அடியேன் நான் பின்னும் உன் சேவடியன்றி நயவேன்"] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (அப்படியே) இத்யாதி3. ("கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே") என்றது திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற கரும்பைப்போலே போ4ாக்3யனான என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (நிரதிஶய) இத்யாதி3நா. (வேம்பு)இத்யாதி3 ப்ரதிபி3ம்ப3த்3ருஷ்டாந்தப2லிதம் (வேம்பு போலே)இத்யாதி3. கு3ணஹாநிரூப–த3ார்ஷ்டாந்திகானுகு3ண்யத்தைப் பற்ற கைத்தவன்றும் என்னாதே (விரஸனானவன்றும்) என்று அருளிச்செய்தது. ["அடியேன்"] என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (த்வத3நந்யார்ஹ)இத்யாதி3. "உன்" ஶப்3த3ார்த்த2ம் (எனக்கு வகுத்த) இத்யாதி3. ("சே") இத்யஸ்யார்த்த2ம் (திரு) இதி. "நயவேன்" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ஆசைப்படேன்) என்று. நயப்பு = விருப்பம். மூலத்திலே [என்னாநின்றார்கள்] என்கிறவிடத்தில் ஆகாங்க்ஷிதகர்த்ரத்4யாஹாரபூர்வகம் அதுக்கர்த்த2ம் (மயர்வற) இத்யாதி3. இத்தால் "தத்த்வவித்ப்ரவ்ருத்தியைக்கொண்டு வ்யபி4சாரப்ரத3ர்ஶநம் உசிதம்" என்று ஸூசிதம். (110)

111. " 'தத்த்வவித்துக்களிலே கு3ணக்ருதருசிதத்பூர்வகஶேஷத்வங்கள் காண்கையாலே கு3ண–க்ருதத3ர்ஶநம் வ்யபி4சரிதமன்று' என்னும் ஶங்கையிலே [கு3ணக்ருத] இத்யாதி3க்3ரந்த2ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ("கு3ணை:") இத்யாதி3. வசநஸ்த2த்ருதீயார்த்த2ம்

ஸித்$_3$த$_4$ஶேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்வாப$_4$ாவிகத$_3$ாஸ்யமொன்றுமேயிறே ஸத்தாப்ரயுக்தத்வேந ப்ரத$_4$ாநமாய்த்ததென்கிருர். (111)

தோற்று அடிமையாயிருக்கை. [ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானத$_3$ாஸ்ய]மாவது – ஶேஷத்வைக-நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து அடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபம் இப்படியிருந்தாலும், கு$_3$ணுதி$_4$கவிஷயமாகையாலே கு$_3$ணக்ருதத$_3$ாஸ்யமும் இவ்விஷயத்திலே அநுவர்த்தியாநிற்கும்; ஆகையிறே ஶேஷத்வைகநிரூபகரான இளையபெருமாள் தாம் அப்படியருளிச்செய்ததும். ஆனுலும் கு$_3$ணக்ருதத$_3$ாஸ்யமானது ஔபாதி$_4$கமாகையாலே அப்ரத$_4$ாநமாய், மற்றையது நிருபாதி$_4$கமாகையாலே ப்ரத$_4$ாநமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே தத்ப்ராத$_4$ாந்யப்ரஸித்$_3$தி$_4$ தோற்ற அருளிச்செய்தது. (111)

மூலத்திலே [கு$_3$ணக்ருத] என்கிற [க்ருத]ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லிற்று. "(கு$_3$ணக்ருதத்வ)மாவது கு$_3$ணத$_3$ர்ஶநஹேதுகத்வம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (கு$_3$ணங்களுக்குத் தோற்று) இத்யாதி$_3$. "ஶேஷத்வேந, ஏகேந = முக்$_2$யேந, நிரூபணீயமான = இதரவ்யாவ்ருத்திபு$_3$த்$_3$த்$_4$யர்ஹ-மான தன் த$_4$ர்மிஸ்வரூபத்தை" என்றபடி. இத்தால் மூலத்திலே "[ஸ்வரூபப்ரயுக்த]த்வமாவது நிருக்தஸ்வரூபத$_3$ர்ஶநஹேதுகத்வரூபம்" என்று ஸூசிதம். (ஸ்வரூபம் இப்படி இருந்தாலும்) என்றது "யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவிநிருபாதி$_4$கஸ்வரூபநிரூபகஶேஷத்வைகநிரூபணீயமாயிருந்தாலும்" என்றபடி. (கு$_3$ணுதி$_4$கவிஷயமாகையாலே) என்றது "ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$குணதுங்கமாகையாலே" என்றபடி. நிருக்த [ஸ்வரூபப்ரயுக்த]ஶேஷத்வப்ரதீத்யுத்தம்ப$_4$கதயா கு$_3$ணபூ$_4$தமான கு$_3$ணஜ்ஞாநஹேதுகஶேஷத்வாநு-ஸந்த$_4$ாநம், "அவர்ஜநீயத்வத்தாலும் கு$_3$ணுநாம் ப்ரத$_4$ாநாநுவர்த்தித்வஸ்வப$_4$ாவத்தாலும் அத்தை அநுவர்த்தித்து இருந்தாலும், பூர்வோபத$_3$ர்ஶிதஸ்த$_2$லங்களிலே கு$_3$ணஜ்ஞாநத்துக்கு ருசிவ்யபி$_4$சாரம் த்$_3$ருட$_4$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (கு$_3$ணக்ருதத$_3$ாஸ்யமும்)இத்யாதி$_3$. "ஸம்யோ-க$_3$ாத்$_3$யஷ்டவித$_4$தாத்பர்யக்$_3$ராஹகாந்தர்க$_3$தவக்த்ருரூபப்ரமாணப$_3$லத்தாலே ("கு$_3$ணைர்த$_3$ாஸ்ய-முபாக$_3$த:") என்கிறவிதுக்கும் அர்த்த$_2$மிதுவே" என்கிருர் (ஆகையிறே) இத்யாதி$_3$நா. "யதே$_2$ாசிதம் ஶேஷ இதீரிதே" என்கிறபடியே 'ஶேஷத்வாச்சே$_2$ஷ:' என்று பூர்வாவஸ்தை$_2$யிலும், "லக்ஷ்யதே = ஶேஷத்வேந நிரூப்யதே" இதி லக்ஷ்மண: என்று அவதாரத$_3$ஶையிலும் ஸமாக்$_2$யாப$_3$லத்தாலே ஶேஷத்வம் நிரூபகமாக ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவித்வப்ரயுக்தநிருபாதி$_4$கஶேஷத்வ-யுக்தலக்ஷ்மணவக்த்ருகஸ்வவிஷயௌபாதி$_4$கஶேஷத்வவசநம் நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வோத்தம்ப$_4$க-கு$_3$ணபூ$_4$த[கு$_3$ணக்ருத]ஶேஷத்வபரமாம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶேஷத்வைக-நிரூபகராய்) இத்யாதி$_3$. 'ஶேஷத்வைகநிரூபகரான' என்றும் பாட$_2$முண்டு. அப்போது 'ஶேஷத்வம் ஏகம் நிரூபகம் யஸ்ய' இதி விக்$_3$ரஹம் கண்டுகொள்வது. "த$_3$ாஸ்யம் ஆக$_3$த:" என்ருதே (".. உபாக$_3$த:") என்று உபேந்த்$_3$ரோபநாயகாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களிலே அப்ராத$_4$ாந்யத்$_3$யோதகமாகக்கண்ட 'உப' ஶப்$_3$த$_3$த்தை ப்ரயோகி$_3$க்கையாலே கு$_3$ணோபாதி$_4$கஶேஷத்வத்துக்கு அந்த ஶப்$_3$தே$_3$ாபஸ்தி$_2$த-நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வத்தைக்குறித்து அப்ராத$_4$ாந்யம் லப்$_3$த$_4$ம். "உச்சாரயித்ருதாவச்சே$_2$த$_3$கத்வோப-லக்ஷிதத$_4$ர்மாவச்சி$_2$ந்நவாசியான 'அஹம்'ஶப்$_3$த$_3$ம், 'ஶேஷ','லக்ஷ்மண'ஸமாக்$_2$யாதி$_3$-ஸந்நித$_4$ாபிதமான நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வாவச்சி$_2$ந்நஸ்வரூபவாசியாம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தாம் அப்படியருளிச்செய்ததும்) என்று.

(ஔபாதி$_4$கமாகையாலே அப்ரத$_4$ாநமாய்) என்றது – உத்தம்ப$_4$கதயா தது$_3$பஸர்ஜநமாய் என்றபடி. (நிருபாதி$_4$கமாகையாலே ப்ரத$_4$ாநமாய் இருக்கும்) என்றது – தது$_3$த்தம்ப$_4$கமாகையாலே தது$_3$பகார்ய-மாய் இருக்கும் என்றபடி. மூலத்தில் [இறே] என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (அத்தைப்பற்ற) இத்யாதி$_3$. (111)

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

ஏதத்ப்ராத4ாந்யப்ரமாணோபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் [அநஸூயை] இத்யாதி3யால். "ஸுகுமாரையாயிருக்கப் பின்துடர்ந்து நீர் வந்தது பெருமாள் வடிவழகிலே ஈடுபடுகையாலிறே" என்ற அநஸூயைக்கு, நித்யாந-

---

112. இவ்வர்த்த2த்துக்கு ஸம்வாத3மாகப் பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல், [அநஸூயைக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது – அத்ரிப4க3வானாஶ்ரமதத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையும் அநுவர்த்தித்திருந்தவநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்து இருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப்பார்த்து, "ப3ந்து4ஜநத்தையும் அபி4மாநத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள்பின்னே காட்டிலே போந்தவிது தை3வயோக3த்தாலே உமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நக3ரஸ்த2னாகிலுமாம், வநஸ்த2னாகிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தை3வம் ப4ர்த்தாவேகிடீர், நீர் இப்படி எப்போதும் பெருமாள்விஷயமாக அநுகூலித்துப்போரும்" என்ன, பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை இட்டிருந்து, "எனக்குப்பெருமாள்பக்கல் ப4ாவப3ந்த4ம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் கு3ணாதி4கராயிருக்கையாலே, என்னுடைய ப4ாவப3ந்த4த்தை கு3ண-

---

112. "அத்ரேராஶ்ரமமாஸாத்3ய தம் வவந்தே3 மஹாயஶா:" (ரா.அ.117-5)என்றத்தைப்பற்ற (அத்ரிப4க3வான் ஆஶ்ரமத்திலே) இத்யாதி3. "தாம் து ஸீதா மஹாப4ாக3ாம் அநஸூயாம் பதிவ்ரதாம்। அப்4யவாத3யத3வ்யக்3ரா" (ரா.அ.117-18) என்றத்தைப்பற்ற (அநந்தரம் தத்பத்நியான) இத்யாதி3. (அநுவர்த்தநம்) = ப்ரணிபாதாதி3. "த்யக்த்வா ஜ்ஞாதிஜநம் ஸீதே மாநம் வ்ருத்திஞ்ச ப4ாமிநி" (ரா.அ.117-21) இத்யாதி3யைப்பற்ற (ப3ந்து4ஜநத்தையும்) இத்யாதி3. "அவருத்3த4ம் வநே ராமம் தி3ஷ்ட்யா த்வம் அநுக3ச்ச2ஸி" (ரா.அ.117-22) என்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் பின்னே) இத்யாதி3. ("தி3ஷ்ட்யா") என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (தை3வயோக3த்தாலே) இத்யாதி3. "நக3ரஸ்தே2ா வநஸ்தே2ா வா பாபோ வா யதி3 வா ஶுப: । து3ஶ்ஶீல: காமவ்ருத்தோ வா த4நைர்வாபி விவர்ஜித: ॥ ஸ்த்ரீணாம் ஆர்யஸ்வப4ாவாநாம் பரமம் தை3வதம் பதி:" (ரா.அ.117-28) என்கிறவித்தைப்பற்ற (நக3ரஸ்த2னாகிலும்) இத்யாதி3 . "ததே3வமேநம் த்வமநுவ்ரதா ஸதீ" (ரா.அ.117-28) இத்யாதி3யைப்பற்ற (நீர் இப்படியே எப்போதும்) இத்யாதி3. இங்கே,

(I) (1) "ஹ்ருத3யாந்யாமமந்தே2வ ஜநஸ்ய கு3ணவத்தயா" (ரா.அ.26-2) என்றும்

(2) "சகர்ஷேவ கு3ணைர்ப3த்3த்4வா தம் ஜநம் புரவாஸிநம்" (ரா.அ. 45-12) என்றும்

(3) "ரூபௌத3ார்யகு3ணை: பும்ஸாம் த்3ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (ரா.அ.3-29) என்றும் இத்யாதி3ப்படியே "ஸாமாந்யேந பரசித்தாபகர்ஷணஹேதுகு3ணயோக3ம் பிராட்டிக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்" என்னுமிடம் அநுக்தஸித்3த4மாகையாலே இப்படி கு3ணயோக3ரூபத்3ருஷ்டகாரணமே பிராட்டியினுடைய வநாநுக3மநத்திலே ஹேதுவாயிருக்க, "தி3ஷ்ட்யா த்வமநுக3ச்ச2ஸி" என்று தை3வயோக3த்தை அதுக்கு ஹேதுவாகச்சொல்லவொண்ணாது.

(II) "(1) "த்வயா ஸஹ நிவத்ஸ்யாமி வநேஷு மது4க3ந்தி4ஷு" (ரா.அ.27-12) என்றும்

(2) "ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம்" (ரா.ஸு.16-19) என்றும் இத்யாதி3ப்படியே பே4ாக3ாபேக்ஷிதவிவிக்தஸ்த2ாநத்வ-பே4ாகே3ாபகரணஸம்ருத்3த4த்வ-ரூபத்3ருஷ்டஹேது-பூர்த்தியாலே வநப்ரவேஶாதி3கள் உபபந்நங்களாயிருக்க "அதுக்கு தை3வயோக3ம் காரணம்" என்னவொண்ணாது,

(III) கார்யமாத்ரஸாத4ாரணமான அத்3ருஷ்டகாரணகத்வத்தை விஶிஷ்ய சொல்லுகைக்கு ஒரு

பாயிநியான பிராட்டி "த4ர்மியைவிட்டு த4ர்மம் நில்லாதாப்போலே, பிரிந்திருக்க யோக்3யதையற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையேனுகையாலே பின்சென்று வந்தேனத்தனை, பெருமாள் விரூபராதல், என்னகவாயும் கண்ணுக்கிலக்காதல் செய்யிலிறே என் ஸ்வரூபம் உனக்கு உள்ளபடி அறியலாவது; வெறும் வடிவழகு

நிப3ந்த4நமே என்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாஶ்ரயத்தை கு3ணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட ஒண்ணுமையாலே, நானவர்பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன், அவர் கு3ணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நான் அவர்பக்கல் இப்படிகாணுமிருப்பது"

ப்ரயோஜநமில்லையாயிருக்க, தைவயோகத்தைக்காரணமாகச்சொன்னவிதுக்குக் கருத்து "வநாநுக3மந-ஹேது ப4ாவப3ந்த4ாதிஶயப்ரயோஜகநிரதிஶயகு3ணயோக3யுக்தப4ர்த்ருஸம்ப3ந்த4ம் தை3வயோக3-ஹேதுகமாய், தத்3த்3வாரா தை3வயோக3ம் வநாநுக3மநஹேது" என்று {கொள்ளவேணும்}.

இத்தால் "வநாநுக3மநஹேது ப4ாவப3ந்த4ம் கு3ணயோகே3ாபாதி4கமித்தனையல்லது நிருபாதி4கமன்று என்று அநஸூயைக்கு அபி4ப்ராயம்" என்று ஸித்3த4ம். இவ்வபி4ப்ராயம் "யத்3யப்யேஷ ப4வேத் ப4ர்த்தா மமார்யே வ்ருத்தவர்ஜித:" (ரா.அ.118-3) இத்யாதி3பிராட்டிப்ரதிவசநஸாமர்த்2யத்தாலும் வ்யஞ்ஜிதம். {ஸாமர்த்2யம் = வ்யஞ்ஜநாம்ப்ரதி காரணதா} "மந்த3ம் ப்ரவக்துமுபசக்ரமே" (ரா.அ.118-1) என்கிறவித்தைப்பற்ற (லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டு) என்று. "ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய த3ாரா: பித்ருக்ருதா: இதி । கு3ணத்3ரூபகு3ணச்சாபி" (ரா.ப3ா.77-25) என்றுப்போலே சில உபாதி4களை ப4ாவப3ந்த4நிப3ந்த4நங்களாகச் சொல்லாதே "தஸ்யாஶ்ச ப4ர்த்தா த்3விகுணம் ஹ்ருத3யே பரிவர்த்ததே" (ரா.ப3ா.77-27) என்று ப4ர்த்ருத்வமே நிரதிஶயப4ாவப3ந்த4நிப3ந்த4நமாகச் சொல்லிற்று. இங்கும் "விதி3தம் து மமாப்யேதத்3யத2ா நார்யா: பதிர்கு3ரு:" (ரா.அ.118-2) என்று கு3ணதோ3ஷவைஷம்யாவிவக்ஷயா பதித்வமே கு3ருத்வப்ரயோஜகம்" என்று லப்3த4ம். இத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குப் பெருமாள்பக்கல்) இத்யாதி3. ("ஸ்வத:") என்றது - "கு3ணயோகே3ாபாதி4கமன்றிக்கே ஸ்வரூபநிப3ந்த4நமாக" என்றபடி. "ஸ்வரூபநிப3ந்த4நமான ப4ாவ-ப3ந்த4த்துக்கு விஷயக3தமான கு3ணயோக3ம் பூர்வவ்ருத்திமாத்ரமித்தனையல்லது அநந்யத2ா-ஸித்3த4மன்று. இவ்வளவைக்கொண்டு லௌகிகர் என்னுடைய ப4ாவப3ந்த4த்துக்கு அடி கு3ணயோக3ம் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள்" என்று பிராட்டிக்கு அபி4ப்ராயம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்தாம் கு3ணதி4கராய்) இத்யாதி3நா. (ப4ாவப3ந்த4ம்) = த்3ருட4ாநுராக3ம். "ஸமாஹிதம் மே ஶ்வஶ்ர்வா யத்"(ரா.அ.118-7), "அநுஶிஷ்டா ஜநந்யாஸ்மி" (ரா.அ.118-8) "நவீக்ருதம் து தத் ஸர்வம்" (ரா.அ.118-9) என்கையாலே கௌஸல்யாதி3களும் {அநஸூயா-வசநமான} "து3ஶ்ஶீல: காமவ்ருத்தோ வா" இத்யாதி3ப்படியே உபதே3ஶித்தமை ஸித்3தி4க்கையாலே அவர்கள் இவள்{=ளை} ஸ்வரூபநிப3ந்த4நப4ாவப3ந்த4யுக்தை என்று அறியாதே ஔபாதி4கப4ாவ-ப3ந்த4த்தையுடையவள் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணினமை லபி4க்கையாலே, "இப்படி அந்தரங்க3ராய் இருக்குமவர்களே அந்யத2ா ப்ரதிபத்தி பண்ணினமை கண்டால் மற்றைப்பேருக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கு3ணநிப3ந்த4நம் என்று இருப்பர் நாட்டார்) என்றது. "யத்3யப்யேஷ ப4வேத் ப4ர்த்தா மம ஆர்யே! வ்ருத்தவர்ஜித: । அத்3வைவித்4யம் ஹி வக்தவ்யம் தத2ாப்யத்ர மயா ப4வேத் ॥ கிம்புநர்யோ கு3ணஶ்லாக்4யஸ் ஸாநுக்ரோஶோ ஜிதேந்த்3ரிய: । ஸ்தி2ராநுராகே3ா த4ர்மாத்மா மாத்ருவத் பித்ருவத் ப்ரிய:". இங்கே "யத்3யபி" என்கிறவிது ஏகபத3-மாய் அவத4ாரணவாசியானல் ப3ாத4ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையாலே "யதி3" என்றும் "அபி" என்றும் பத3த்3வயமாகக்கடவது; அத ஏவ "தத2ாபி" என்கிறவிதுவும் "தத2ா" என்றும் "அபி" என்றும் பத3த்3வயமாகிறது. இப்படி "கிம்புந:" என்கிறவிதுவும் "கிம்" என்றும் "புந:" என்றும்

கண்டு பின்துடர்ந்தேனல்லகாண்" என்றருளிச்செய்த இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட2ப்ரஸித்3த4வார்த்தையை ப்ரமாணமாக ஸ்மரிப்பதென்கிருர். (112)

113. ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னே சேருமோவென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்ப3ந்த4ம்; அதுதான் ஔபாதி4கமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

என்றருளிச்செய்தவார்த்தை. {"ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய த3ாரா: பித்ருக்ருதா இதி । கு3ணாத், ரூபகு3ணாச்சாபி ப்ரீதிர்பூ4யோப்4யவர்த்த4த" என்கிற ஶ்லோகத்திலே : பிராட்டிவிஷயத்தில் பெருமாள் ப்ரீதி உடையரானதுக்கு ப்ரத4ாநஹேது, வர்ணாஶ்ரமாதி3விஶிஷ்டவேஷவிஷய-ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரானுகு3ணப்ராப்தத்வமேயன்றி, பிராட்டியின் ஆத்மகு3ணபூர்த்தியும், விக்3ரஹகு3ணபூர்த்தியுமாகிற இவை அன்று; ஆகிலும் இந்த இரண்டு பூர்த்தியும் ப்ராப்தத்வ-ப்ரயுக்தமான ப்ரீதிக்கு மிகவும் வர்த்த4கமாய்த்து - என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்த2மும் இங்கு அநுஸந்தே4யம்} (112)

பத3த்3வயமாகிறது. தத2ாச அயமர்த்த2: :- ஹே ஆர்யே! ஏஷ மம ப4ர்த்தா வ்ருத்தவர்ஜிதோऽபி ப4வேத்3யதி3 தத2ா =தத2ாத்வே, மயா அத்ர = ப4ர்த்தரி விஷயே, அத்3வைவித்4யம் =அநந்யத்வம் நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4ரூபமான ஏகத்வம், வக்தவ்யம் = துப்4யம் பே3ாத4யிதவ்யம் ப4வேத3பி. 'அபிஸ்ஸம்ப4ாவநாயாம்'(அஷ்டா.1-4-9). "ய ஏஷ மம ப4ர்த்தா கு3ணஶ்லாக்4ய: ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ப4வதி அத்ர புந: = ஏதாத்3ருஶகு3ணாதி4கவிஷயே து அத்3வைவித்4யம் = நிருபாதி4கபாவப3ந்த4ரூப-அநந்யத்வம், வக்தவ்யம் கிம் = பரபே3ாத4நார்ஹம் கிம்?". 'கிம்'ஶப்3த3: க்ஷேபே. "பரபே3ாத4நார்ஹம் ந ப4வதி" இத்யர்த்த2:. "வாரீர் பூஜ்யரானவரே! இந்த என்னுடைய ப4ர்த்தாவான பெருமாள் வ்ரதத்தோடும் ரூபாதி3களோடும் பிரிந்திருப்பாராகில் அப்படியிருக்கும்போது என்னுலே இவர்-விஷயத்திலுண்டான அநந்யப4ாவம் = "அநந்யா ராக4வேணாஹம்" இத்யாதி3ஸித்3த4மான நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4ரூப-அநந்யத்வாத்மகமான அத்3வைவித்4யம், உமக்கு அறிவிக்கப்படுமாகிலு-மாம்; யாவரொருவர் இந்த ப4ர்த்தாவான பெருமாள் கு3ணஶ்லாக்4யராயும் க்ருபாவானுயும் ஸ்தி2ரானுராக3த்வாதி3கு3ணஜாதயுக்தராயும் ஸர்வத3ா போருகிருர், இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபானு-ப3ந்தி4ப்ருத2க்ஸ்தி2த்யாத்3யநர்ஹகு3ணயுக்தரான பெருமாள் விஷயத்திலே எனக்குண்டான நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4மாகிற அத்3வைவித்4யத்தைப்பிறர்க்கு நான் அறிவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ?" என்று இதுக்கர்த்த2ம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (அவ்-வாஶ்ரயத்தை) இத்யாதி3. "ஏஷ: என்கிறவிது நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபபரம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அவ்வாஶ்ரயத்தை) என்றது. "வ்ருத்த" என்கிறவித்தாலும் "அபி" என்கிற ஸமுச்சயத்தாலும் ஸித்3த4மான அர்த்த2ம் (கு3ணங்களோடு) என்றது. "வர்ஜித:" என்கிறவித்தைப்பற்ற (வ்யதிரேகித்து) என்றது. "யதி3"ஶப்3த3ார்த்த2ப3லாயாதவிபர்யயே பர்யவஸாநஸித்3த4ார்த்த2ம் (காட்டவொண்ணுமை-யாலே) என்றது. "அத்3வைவித்4ய"ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவர்பக்கல் இருக்குமிருப்பை) என்றது. அதாவது, "நிருபாதி4கப4ாவப3ந்த4த்தை உடைத்தாயிருக்குமிருப்பை" என்றபடி. "வக்தவ்யம் கிம்" என்கிற க்ஷேபலப்3த4ம் (அறிவிக்கப் பெறுகிறிலென்) என்று. இத்தால் ப2லிதம் (அவர் கு3ணஹீநருமாய்) இத்யாதி3. (இப்படி காணும் இருப்பது) என்றது "நிருபாதி1கப4ாவப3ந்த4த்தை உடைத்தாய்க்காணும் இருப்பது" என்றபடி. (112)

113. "[ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான த3ாஸ்யமிறே ப்ரத4ாநம்] (வா-111) என்கிற ஸந்நிகிருஷ்ட வாக்யோத்தி2தஶங்கானுவாத3கத்வமே [ப4க3வத்3விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னே சேருமோ? என்னில்] என்கிற உத்தரக்3ரந்த2த்துக்கு யுக்தம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி ஸ்வரூப)

கு$_3$ணபூர்ணப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி கு$_3$ணங்கண்டல்லது கூடுமோவென்று ஶங்கித்து, கு$_3$ணங்கண்டன்றியே ஸ்வரூபநிப$_3$ந்த$_4$நமாக ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறவதுக்கடி "அன்புருகி நிற்குமது" என்கிற ஸத்தாநிப$_3$ந்த$_4$நநித்யப்ராவண்யம். தத$_2$ாவித$_4$ப்ராவண்யந்தனக்கடி ஸ்நேஹோத்பாத$_3$கதத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். ப்ராவண்யப்ரேரகமான அந்த ஶேஷஶேஷிப$_4$ாவஸம்ப$_3$ந்த$_4$ந்தான், ப்ராக்ருதஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் போல் ஆக$_3$ந்துகமாய்க்கொண்டு உபாதி$_4$ப்ரயுக்தமாமதன்று; விஶேஷ்யஶேஷிக்கு விஶேஷணரூபஶேஷ-மாய்க்கொண்டு உதி$_3$த்த தத்ஸத்தாப்ரயுக்தம். (113)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான த$_3$ாஸ்யமே ப்ரத$_4$ாநமாகில், ஶேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கும-தொழிய, அநந்யோபாயத்வாதி$_3$கள் குலையும்படி அவ்விஷயத்தைக்குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோவென்கிற ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறுர், [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி] இத்யாதி$_3$யால்; அத்தைப்பரிஹரிக்கிறுர், [அதுக்கடி ப்ராவண்யம்] என்று துடங்கி. [ப்ராவண்ய]மாவது – அதிமாத்ரஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷயவைலக்ஷண்யமன்றேவென்ன, [அதுக்கடி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்] என்கிறுர். [ஸம்ப$_3$ந்த$_4$]மாவது – ஶேஷஶேஷிப$_4$ாவம். அதுதான் கு$_3$ணக்ருதமாயும் வாராதோவென்ன, [அதுதான் ஔபாதி$_4$கமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்] என்கிறுர். [ஸத்தாப்ரயுக்தம்] என்றது – இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.(113)

114. இத்தால் கீழ்ப்பண்ணின ஶங்கைக்குப்பரிஹாரமானதேதென்னவருளிச்செய்கிறுர் மேல்

இத்யாதி$_3$. "' "இத்தால் கு$_3$ணபூர்ணப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி கு$_3$ணங்கண்டல்லது கூடுமோ?" என்று ஶங்கித்து' என்று [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலிழிகிறதும் கு$_3$ணங்கண்டன்று] (வா.108) என்கிற வ்யவஹிதக்$_3$ரந்தே$_2$ாத்தி$_2$தஶங்காநுவாத$_3$கத்வமநுசிதம்" என்று கருத்து.
(ஶேஷிசெய்தபடி) இத்யாதி. "உபாத$_3$த்தே ஸத்தாஸ்தி$_2$திநியமநாத்$_3$யைஶ்சித$_3$சிதௌ ஸ்வமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய" (ர.ஸ்தவே உ.87) என்கிறபடியே ஶேஷி ஒன்றைச்செய்தால் அது அவனுக்கு அதிஶயகரமாயிருக்க அதற்கு ஸம்வதி$_3$யாதே ஶேஷபூ$_4$தன் தான் ஒன்றைச்செய்கை. " "ஶேஷிசிகீர்ஷிதததத$_3$திஶய-விக$_4$ாதகமாய் ஸ்வாதிஶயாத$_4$ாயகமாய் இருக்கையாலே நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வத்தோடு வ்யாஹதமாம்" என்று ஶங்காபிப்ராயம்" என்றபடி. "நிரபேக்ஷோபாயபூ$_4$தனுக்கு உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி அத்யந்தா-நபி$_4$மதையாகையாலே, தத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிரூபதத$_3$திஶயவிக$_4$ாதகமான உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்திக்கு நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வவிருத்$_3$த$_4$த்வம் அவர்ஜநீயம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அநந்யோபாயத்வ) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயோத்$_3$தே$_3$ஶேந ப்ரவ்ருத்தி = [ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி] என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் (அவ்விஷயத்தைக்குறித்து) என்று. [அதுக்கு அடி] இத்யாதி$_3$. 'வந (ஷண) = ஸம்ப$_4$க்தௌ' என்று த$_4$ாதுபாட$_2$ம். அதில் ப$_4$க்தியாவது ஸ்நேஹம். "ஸ்நேஹபூர்வமநுத்$_4$யாநம் ப$_4$க்திரித்யபி$_4$தீ$_4$யதே" என்னக்கடவதிறே. "ஸம்ப$_4$க்தி"யாவது அதிஸ்நேஹம். அத்தை 'ப்ர' ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶேஷிப்பிக்கையாலே நிரதிஶயத்வம் லப்$_3$த$_4$ம். இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் ((ப்ராவண்ய)மாவது அதிமாத்ரஸ்நேஹம்) என்று. "மாத்ராம் = மாநம் அதிக்ராந்த: அதிமாத்ர: = ப்ரமாணுதிக்ராந்த:" என்றபடி. [ஸத்தா-ப்ரயுக்த]த்வம் = [ஸத்தா] வ்யாபகத்வம். "யத$_3$ா சேதநஸத்தா, தத$_3$ா ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம்" என்கிற காலிகவ்யாப்தி இங்கே விவக்ஷிதை. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஸத்தையே பிடித்து) இத்யாதி$_3$.(113)

114. ("ஸ்வப்ரயுக்த") இத்யாதி$_3$. அதாவது – ஸத்தாவ்யாபகஶேஷஶேஷிப$_4$ாவரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$-

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுப$_4$வமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய், ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, ப$_4$கவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

114. ஏவம்வித$_4$மான ஸத்தை ஸத்தாப்ரயுக்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நப்ராவண்யத்தின் கார்யமான தத்$_3$விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வமில்லாதபோது குலையும்படி வரும். அந்த ப்ராவண்யாதீ$_4$நமான ஸத்தை தத்கார்யாநுப$_4$வா–

வாக்யத்ரயத்தாலே. [அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுப$_4$வமில்லாதபோது குலையும்] என்றது– அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியாய் வருகிற ப்ராவண்யகார்யமான ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வமில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி. [அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்] என்றது – அந்த ஸத்தை

ஜ்ஞாநஹேதுக-அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தினுடைய கார்யமான என்றபடி. (க்ஷணகாலமும்) இத்யாதி$_3$. 'அர்த்த$_2$க்ரியாகாரித்வம்', 'காலஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வம்', 'ப்ரமாணஸம்ப$_3$ந்த$_4$ார்ஹத்வம்' என்று சொல்லுகிற (ஸத்தை) சேதநவிஷயத்தில் நித்யையாகையாலே; (க்ஷணகாலமும் நில்லாது) என்றது "நித்யஸத்தைக்கும் ஹாநியை ஶங்கிக்க வேண்டும்படியான அநுப$_4$வாலாப$_4$ஹேதுக-அவஸாத$_3$ாதிஶயத்தை விவக்ஷித்து" என்று கண்டுகொள்வது.

யத்$_3$வா, "வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" என்கிறவிடத்திலே, "லௌகிகாக்$_3$நிக்கு த$_3$ாஹ்யமில்லாவிட்டாலும், விரஹாக்$_3$நிக்கு த$_3$ாஹ்யமாம்" என்று நிர்வஹித்த ந்யாயத்தாலே "(ஸத்தை)க்கு நித்யத்வம் அசித்$_3$வஸ்துநாஶக-ஸாமக்$_3$ரிநாஶ்யத்வாப$_4$ாவரூபமாய் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வாலாப$_4$ஹேதுக-அவஸாத$_3$ாதிஶயத்தாலே அதுக்கு ஹாநிஸம்ப$_4$ாவனையும் கூடுமாகையாலே (க்ஷணகாலமும் நில்லாது) என்று அருளிச்செய்தது" என்று கண்டுகொள்வது. (அந்த ஸத்தை அழியாமைக்கு) இத்யாதி$_3$. [அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதை$_3$வத்வமும்](வா–90) என்கிற மூலக$_3$தஸமாநப்ரகரணஸ்த$_2$க்ரமத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மடலெடுக்கை) இத்யாதி$_3$. (முதலான) என்கிறவித்தால் "நமக்கே நலம்" என்கிற ஸ்வப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தியும் "காமதேவா! உன்னையும்" இத்யாத்$_3$யுக்தகாமப$_4$ஜநமும் ஸங்க்$_3$ருஹீதம். [எல்லாம்] என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஸகல) இதி. ஶங்கா க்$_3$ரந்த$_2$ஸ்த$_2$[ப்ரவ்ருத்தி] அபி$_4$ப்ராயேண (ப்ரவ்ருத்திகளும்) என்றது. [அவர்ஜநீய] ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (தவிருவோம் என்றாலும்) இத்யாதி$_3$. இங்கே "ஆக்$_2$யாதாநாம் அர்த்த$_2$ம் ப்$_3$ருவதாம் ஶக்தி: ஸஹகாரிணீ", "ஸர்வாந்நாநுமதிஶ்ச ப்ராணாத்யயே தத்$_3$த$_3$ர்ஶநாத்" (ஶா.மீ.3-4-7), "அத்யந்தப$_4$க்தியுக்தாநாம் ந ஶாஸ்த்ரம்" இத்யாதி$_3$யைக் கண்டுகொள்வது. [ப்ராப்தங்களுமாய்] என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ஶேஷிக்கு)இத்யாதி$_3$. (அதிஶயம்) = நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படிப் படப்பெறுவதே என்று முகமலருகை. இத்தால், "ஏவம்பூ$_4$த-அதிமாத்ரஸ்நேஹவிரஹிதருடைய பு$_3$த்$_3$தி$_4$தௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யஹேதுகஸாத$_4$நாந்தராதி$_3$ப்ரவ்ருத்திகள் நிரபேக்ஷோபாயபூ$_4$தனுக்கு அத்யந்தாநபி$_4$மதிஹேதுவாகையாலே தத$_3$திஶயாத$_4$ாயகத்வரூபநிருபாதி$_4$கஶேஷத்வத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$ங்களானாலும் இப்படி அதிமாத்ரஸ்நேஹப$_3$லாயாதப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்கள் அத்யந்தாபி$_4$மதிகரங்களாகையாலே நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வத்துக்கு அத்யந்தோசிதங்கள்" என்று பரிஹாரம் ப$_2$லிதம்.

"(1) [அந்தஸத்தை] இத்யாரப்$_4$ய [ப்ராப்தங்களுமாய் இருக்கும்] இத்யந்தமான வாக்யத்$_3$வயம் ஹேதுஸ்வரூபப்ரதிபாத$_3$கம்.

(2) [ஆகையாலே] இத்யாதி$_3$த்ருதீயவாக்யம் தத்$_3$க$_3$தஹேதுத்வப்ரதிபாத$_3$நபூர்வகமாக ஸ்வாபி$_4$மதஸாத்$_4$யகீர்த்தநரூபபரிஹாரபரம்.

லாப$_4$த்தாலே குலையாமைக்காக, அநுப$_4$வஹேதுவாக வரும் அநந்யோபாயத்வாதி$_3$ப$_4$ஞ்ஜகங்களான காம- ப$_4$ஜநாதி$_3$ஸ்வயத்நப்ரவ்ருத்திகளானவை எல்லாம், பாரதந்த்ர்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தால் அவர்ஜநீயங்களுமாய், மோக்ஷிக்கு அதிசயகரங்களுமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும். இப்படி ஸத்தாப்ரயுக்த- மான ப்ராவண்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே, ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே கு$_3$ணஜ்ஞாநமில்லாவிடி- லும், நிருபாதி$_4$கப$_3$ந்து$_4$வான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ஆச்ரயணரூபப்ரவ்ருத்தி, ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே சேருமென்று பரிஹரிக்கிறார். "ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்தியின் அநியமநியமாதி$_4$காரிவிசேஷணத்வ- நிரூபணமும், அபேக்ஷிதாநுமதிஸித்$_3$தே$_4$ாபாயதத$_3$தி$_4$காராநுகு$_3$ணஸ்வரூபநிரூபணமும், உப$_4$யாநுஷ்- ட$_2$ாநசோத$_4$நவிஷயநிவ்ருத்திப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்திப்ரகாரநிரூபணமும் சொல்லப்பட்டது. [இது இரண்டை- யும் பொருது]அளவாக ப்ரத$_4$ாநப்ரமேயமும், மேலடங்க ப்ராஸங்கி$_3$கவிசேஷப்ரகரணமுமாயிருக்கும். (114)

அழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வ- மொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய் எல்லாம் மோக்ஷிக்கு அதிசயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்குமென்றபடி. [ஆகையாலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்] என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு, ப்ரக்ருத- சங்கையை பரிஹரித்துத்தலைக்கட்டுகிறார். (114)

---

(3) இதற்கு மேலே ஏதத்பரிஹாரவாக்யமில்லாமையாலே, இது பரிஹாரவாக்யங்களிலே சரமம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும் என்று உக்தத்தை) இத்யாதி$_3$.

" ' மூலத்திலே பூர்வம் ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுக்களில்லாமையாலே இந்த த்ருதீயவாக்யம் 'நிக$_3$மநம்' என்னமாட்டாது' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு) என்று அருளிச் செய்தது' என்று கண்டுகொள்வது. (ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு) என்றது ஹேதுத்வேந சொல்லிக் கொண்டு என்றபடி. "தத்கரோதி தத$_3$ாசஷ்டே" என்று 'ஆசஷ்டே' என்கிற வாக்யத்திலும் 'ணிச்' வருமிறே என்று கருத்து. (114)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான உபாயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

{ ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி$_3$-ப்ரமாணேக்$_3$ரே ப்ரத$_3$ர்சிதே । நுத்யா, (1) புருஷகாரேண க$_3$தேஸ்ஸஹ (2) தத: ப்ருத$_2$க் ।। (3) உபாயாந்தரதே$_3$ாஷோக்தே: (4) ஸித்$_3$த$_4$க$_3$த்யதி$_4$க்ருந்நுதே: । (5) ஈத்$_3$ருங்- நிஷ்ட$_2$ார்யசர்யோக்தே: (= ப்ரபந்நதி$_3$நசர்யோக்தே:) (6) ஸத்$_3$கு$_3$ரோர்லக்ஷணாத் தத: ।। (7) ஸச்சி$_2$ஷ்ய- லக்ஷணேச்சாத$_2$ (8) ஹர்யவ்யாஜக்ருபோக்தித: । (9) க$_3$ம்யக$_3$த்யுத்தமோக்த்யாந்தே நவார்த்த$_2$ம் வாக்யபூ$_4$ஷணம் ।। இத்யேவம் வாக்யபூ$_4$ஷாயா: நவப்ரகரணீபி$_4$த$_3$ாம் । த்$_3$விதீயா த்$_3$ராவிடீ$_3$ க$_3$ாத$_2$ா வக்த்யாதௌ$_3$ ஹி ஸமாஸத: }

உக்தோபாயபூர்வப$_4$ாவியாய்க்கொண்டு, த்யாக$_3$விஷயமான உபாயாந்தரங்களின் த்யாக$_3$ப்ரகாரோபபாத$_3$ந-முகே$_2$ந தே$_3$ாஷவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிருர் [ப்ராபகாந்தரம்] துடங்கி [ஸுக$_2$ரூப]மளவாக.

115. ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$த்துக்கும் அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோத$_4$மே ப்ரத$_4$ாநஹேது.

115. இதரவிஷயபரித்யாக$_3$த்துக்கும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயபரிக்$_3$ரஹத்துக்கும் ப்ரத$_4$ாநஹேதுக்கள் இன்னதென்ருர் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்க$_3$த்திலே, இதரோபாயபரித்யாக$_3$த்துக்கு ப்ரத$_4$ாநஹேது

115. ஷட்ப்ரகரண்யநுகு$_3$ணமாக வ்ருத்தாநுவாத$_3$பூர்வகம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$தியருளிச்செய்கிருர் (இதரவிஷய) இத்யாதி$_3$நா. (இந்த ப்ரஸங்க$_3$த்திலே) என்றவித்தால் ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். இவ்விடத்திலே

(1) உபாயாந்தரத்யாக$_3$ாதி$_3$கள் அதி$_4$காரிநிஷ்ட$_2$ாந்தர்பூ$_4$தங்களாகையாலே ப்ரகரணஸங்க$_3$தி.

(2) அதில் ப்ரத$_4$ாநஹேதுப்ரதிபாத$_3$நரூபத்வாத் அநந்தரவாக்யஸங்க$_3$தி என்று அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கண்டுகொள்வது. நவப்ரகரண்யநுகு$_3$ணையான ஸங்க$_3$தியும் ஊஹித்துக் கொள்வது. அந்யாறி

115. [ஸ்வரூபவிரோத$_4$மே ப்ரத$_4$ாநஹேது] என்கிற வாக்யார்த்த$_2$த்தில், பாரதந்த்ர்யம் பே$_4$ாக$_3$-மோக்ஷஸாத$_4$நக்ருத்யநர்ஹத்வம். ஸாத$_4$நாந்தரங்கள் இதுக்குச்சேராதி(ருக்கையாவது:-) ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸாத்$_4$யமான ஸாத$_4$நாந்தரம், ஹேயப்ரத்யநீகரிடத்தில் ஹேயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்போலே இந்த ஸ்வரூபமுள்ளவிடத்தில் ஸம்ப$_4$வியாதிருக்கை. ஸாத$_4$கருடைய ஸாத$_4$கத்வமெல்லாம் ஆரோபிதமிறே. இப்படி உபாயாந்தரங்களுடைய பாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்டஸ்வரூபஸம்ஸ்பர்ஶா-ऽயோக்$_3$யதாரூபமான [ஸ்வரூபவிரோத$_4$] த்தைச்சொன்னது,

(1) "நாஶகத்வம், (2) அயோக்$_3$யத்வம், (3,4) நைஷ்ப$_2$ல்யாநிஷ்டஹேதுதே । (5) விவேகபரிபந்தி$_2$-த்வம் (6) தத$_2$ாஹங்காரமிஶ்ரதா ।। (7) ஔபாதி$_4$கத்வம் (8, 9) ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யவிரூபதா । (10) ஜகாந்த்யப$_4$ஞ்ஜகத்வஞ்ச (11) ஶ்யேநாதி$_3$ஸமதா தத$_2$ா ।। (12) ப்ராப்யாநநுகு$_3$ணத்வஞ்ச தத$_2$ா (13) பாதககோடிதா । (14) ஶிஷ்டாऽபரிக்$_3$ருஹீதத்வம் (15) கலித$_4$ர்மப$_3$ஹிஷ்ட$_2$தா ।। இத்யேவம் பஞ்சத$_3$ஶத$_4$ா" என்று சொன்ன பதினைந்துவித$_4$மான ஸ்வரூபவிரோத$_4$ங்களுக்கும் உப-லக்ஷணம். அதில்

(1) நாஶகத்வமாவது:- (i) "ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி" என்று சொல்லுகிற ஸ்த்ரீயினுடைய பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு, பும்வத்$_3$ப$_4$ாவம் நாஶகமாமாப்போலேயும்,

(ii) வஹ்நியினுடைய த$_3$ாஹகத்வஶக்திக்கு, ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களான மணிமந்த்ரௌஷத$_4$ங்கள் நாஶகங்களாமாப்போலேயும்,

சேதநருடைய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயாநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு, ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயரூபங்களான இவை நாஶகங்களாயிருக்கை.

(2) அயோக்$_3$யத்வமாவது:- முன்சொன்னது{பாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்டஸ்வரூபஸம்ஸ்பர்ஶாऽயோக்$_3$யத்வம்}

(3) நைஷ்ப$_2$ல்யமாவது:- உபாயாந்தரங்கள் யத$_2$ாக்ரதுந்யாயத்தாலே, (i) ஸ்வார்த்த$_2$ாநுப$_4$வ-கைங்கர்யங்களுக்கு ஸாத$_4$நங்களாய், (ii) பரார்த்த$_2$ாநுப$_4$வகைங்கர்யங்களுக்கு அஸாத$_4$நங்களாய் இருக்கையாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்$_3$தே$_3$ஶ்யபே$_4$ாக$_3$வத்த்வாநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ர்யரூப-ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபங்களான பரார்த்த$_2$ாநுப$_4$வகைங்கர்யரூபங்களான ப$_2$லங்களுக்கு அஸாத$_4$நங்களாயிருக்கை. {ச$_2$ா.உப.3-14-1 ; ப்$_3$ர. ஸூ.4-3-14}

(4) அநிஷ்டஹேதுத்வமாவது:- ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்$_3$தே$_3$ஶ்யபே$_4$ாக$_3$வத்த்வாநர்ஹத்வரூப-உத்தர-பத$_3$ாந்விதநமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ப்ரதிபாத்$_3$யபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுடையார்க்கு, ஸ்வபே$_4$ாக$_3$ம் நரகாநு-ப$_4$வத்திற்காட்டிலும் அத்யந்தம் அநிஷ்டமாகையாலே, அப்படி அநிஷ்டமாயிருந்துள்ள ஸ்வார்த்த$_2$ாநுப$_4$வகைங்கர்யங்களை புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே ஸாதி$_4$த்துக்கொடுக்குமதா-யிருக்கை.

(5) விவேகபரிபந்தி$_2$த்வமாவது:- ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே, "நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதி:" (ஞாநஸாரே 16ம்பாட்டுக்கு ப்ர.) இத்யாதி$_3$ப்படியே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக உண்டான தே$_3$ஹாத்மவிவேகத்தையுடையார்க்கு, "அதி$_4$காரபே$_3$த$_4$யுக்தேஷு வித்$_3$யதே ப$_4$ாவப$_4$ாவநா ।

115. அப்ராப்தமென்று விடுகை விஷயாந்தரத்துக்கேயல்ல, ஸாத₄நாந்தரத்துக்கும் ஒக்கும் என்கிறுர்,

இன்னதென்கிறுர் மேல், [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக₃த்துக்கும்] என்று துடங்கி. [ப்ராபகாந்தரங்க]ளாவன ப்ரபத்த்யுபாயத்தையொழிந்தவுபாயங்கள். [அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று] என்றது – அவற்றையறிகைக்கும் அநுஷ்டி₂க்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநஶக்திகளில்லாமை தத்த்யாக₃த்துக்கு

ப்ராபகாணி = [ப்ராபகாந்தரா]ணி என்று விக்₃ரஹம். அதில் ஏதத்ப்ரகரணப்ரதிபாத்₃ய-அதி₄காரி-நிஷ்ட₂ாக₄டக-அதி₄காரப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄தயா பு₃த்₃தி₄ஸ்த₂மான ப்ரபத்த்யுபாயம் 'அந்தர'ஶப்₃த₃ார்த்-த₂ாந்யத்வப்ரதியோகி₃ என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரபத்த்யுபாயத்தை) இத்யாதி₃. "கர்மஜ்ஞாநாதி₃கள் தனித்தனியே உபாயங்கள்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே மூலஸ்த₂விக்₃ரஹக₃த-ப₃ஹுவசநார்த்த₂ம் (உபாயங்கள்) என்று. (=கீ₃. ஸம். ரக்ஷா ஶ்லோகம் வ்யா. 3-20 பா₄ஷ்ய-தாத்பர்யசந்த்₃ரிகா. ப்₄ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே த₄ர்மத்வேந தோற்றுகை, இவற்றுக்கெல்லாம் துல்யம்).

அக்ஷீணேஷு ஸமஸ்தேஷு விஶேஷஜ்ஞாநகர்மஸு" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொன்ன படியே 'தே₃வோஹம், மநுஷ்யோஹம்' என்கிற வர்ணாஶ்ரமப்₄ரமாதி₄காரமாக உபாயாந்தரங்கள் ஸம்ப₄விக்கை.

(6) அஹங்காரமிஶ்ரத்வமாவது:– எனக்கு ப₂லஸாத₄நமாயிருக்கையாலே, என்னுடையது இந்த கர்மம் என்று அஹங்கார-மமகார-விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு, உபாயாந்தரங்களை ஸாதி₄க்க வேண்டுகையாலே, ஸ்வாதிஶயாத₄ாநப்ரவ்ருத்த்யர்ஹத்வரூப-அஹங்காரக₃ர்ப்ப₄மாயிருக்கை
(i) உபாஸகவிஷயத்தில் உண்டான ப₂லஸங்க₃கர்த்ருத்வத்யாக₃விதி₄ப்ராத₄ாந்யேந ப₂ல-ஸங்க₃கர்த்ருத்வத்யாக₃பரமிறே.
(ii) ப₂லஸங்க₃கர்த்ருத்வங்களை அடியோடே விடில், புருஷார்த்த₂ஸித்₃தி₄யின்றிக்கே ஒழியுமிறே.
(iii) இப்படியிருக்குமிது ஸ்வபே₄ாகே₃ாத்₃தே₃ஶ்யகப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூபபூர்வபத₃ாந்வித-நமஶ்ஶப்₃த₃ார்த்த₂பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுடையார்க்கு ஸம்ப₄வியாதிறே.
(7) ஔபாதி₄கத்வமாவது:–
(i) கர்மாநுப₄வார்த்த₂மாக ஈஶ்வரனாலே கொடுக்கப்பட்டதாய், (ii) ப₄க₃வத்ஸ்வரூபதிரோத₄ாயக-மாய், (iii) ஸ்வவிஷயபே₄ாக்₃யபு₃த்₃தி₄ஜநகமாய், (iv) ஸுக்ருதவிஶேஷமூலகப்₃ராஹ்மண்ய-படுகரணத்வாதி₃களையுடைய ஶரீரத்தைக்கொண்டு ஸாதி₄க்கவேண்டுமதாயிருக்கை. இப்படியிருக்குமிது,
(i) "கிமப்யத்ராபி₄ஜாயந்தே", "ஸ்ரீஶாங்க்₄ரி ஶுசிஷத்₃ப₄க்தித₃க்₃த₄து₃ர்ஜாதிகில்பி₃ஷ:", "தே வர்ணநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணாம்" இத்யாதி₃ப்படியே ஸாத₄நாந்தராதி₄காரரூபவர்ணாஶ்ரமாதி₃-ஹேயஸ்பர்ஶரஹிதராய், {ஶுசிஷத்₃ப₄க்தி: = ஶுசித்வயோகே₃ந வர்த்தமாநா ப₄க்தி: (கட₂.5}
(ii) "கல்லும் கனைகடலும்" இத்யாதி₃ப்படியே கேவலம் ஸ்வபே₄ாக₃ார்த்த₂ம் ப₄க₃வதி₃ச்சை₂யாலே கொடுக்கப்பட்ட கரணகளேப₃ரங்களையுடையராய்,
(iii) ஸதா₃ ப₄க₃வத₃நுப₄வைகபரரான, விஶேஷாதி₄காரிகளுக்கு ஸம்ப₄வியாதிறே.
(8, 9) ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்ய-விரூபத்வமாவது:– ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநப்ரதிப₃த்₄யத்வம். அது எங்ஙனேயென்னில்:–
(8) ஶேஷத்வமாவது, பராதிஶயாத₄ாநத்துக்கே அர்ஹனாயிருக்கை. இவ்வாகாரத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஸ்வாதிஶயாத₄ாநபராதிஶயாத₄ாநங்களுக்குப்பொதுவான ஸாத₄நாந்த-ராந்வயம் வாராதிறே.
(9) பாரதந்த்ர்யமாவது, பே₄ாக₃மோக்ஷஸாத₄நக்ருத்யநர்ஹத்வம். இத்தையறிந்து "தத்தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்" என்று இருக்கும் அதி₄காரிகளுக்கும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமான ஸாத₄நாந்தரம் ஸம்ப₄வியாதிறே.
(i) நாஶகத்வம் என்கிறவிடத்தில் உபாயாந்தரங்கள் பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு நாஶகங்கள் என்று சொல்லிற்று.
(ii) அயோக்₃யத்வம் என்கிறவிடத்தில் உபாயாந்தரகர்த்ருத்வம், பாரதந்த்ர்யத்தோடே

(ப்ராபகாந்தரம்) இத்யாதி₃யால். ஶ்லோகத்தில் 'த₄ர்ம'ஶப்₃த₃வாச்யங்களாய் மோக்ஷஸாத₄நங்களான

ப்ரத₄ாநஹேதுவன்றென்றபடி. [ஸ்வரூபவிரோத₄மேப்ரத₄ாநஹேது] என்றது - ப₄க₃வத₃த்யந்த-

(I) "அஜ்ஞாந - அஶக்திகள் ஸவிஷயங்களாகையாலே விஷயாகாங்க்ஷாயாம் ஸந்நிஹிதப்ராபகாந்தரங்களே விஷயங்களாம்" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அவற்றை அறிகைக்கும்) இத்யாதி₃. யத₂ாக்ரமம் அந்வயித்துக்கொள்வது. (தத்-த்யாக₃த்துக்கு) என்றது - ப்ராபகாந்தரத்யாக₃த்துக்கு என்றபடி. "மூலத்திலே உத்தரவாக்யஸ்த₂ [ப்ரத₄ாநஹேது]பத₃த்தை ஆக்ருஷ்ய [அன்று] என்கிறவித்தோடே அந்வயிப்பது" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரத₄ாநஹேதுவன்று என்றபடி) என்று.
(II) (ப₄க₃வத்) இத்யாதி₃. பாரதந்த்ர்யந்தான் பராதீ₄நப₂லத்வம், பராதீ₄நகர்த்ருத்வம், ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் என்றிப்படி அநேகவித₄மாயிருக்கும். ராஜாவுக்கு ப்₄ருத்யன் ஸ்வகர்மாநு-

ஏகாதி₄கரணவ்ருத்தியுமன்று என்று சொல்லிற்று.
(iii) இங்கு பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநப்ரதிப₃த்₄யம் என்று சொல்லுகிறது. உபாயாந்தரகர்த்ருத்வம் ஸ்வரூபத்துக்கு இல்லையாகில், பாரதந்த்ர்யஶக்திநாஶகத்வம் அதுக்கு எங்ஙனேயென்னில், ஆரோபிதமாய்க்கொண்டே ப₂லத்₃வாரா நாஶகமாகிறது என்று கண்டுகொள்வது.
(10) ஐகாந்த்யப₄ஞ்ஜகத்வமாவது:-
அநந்யோபாயத்வ-உபேயத்வ-தை₃வத்வரூபமான ஐகாந்த்யத்துக்கு ப₄ஞ்ஜகமாயிருக்கை. அது எங்ஙனேயென்னில்
I. உபாஸநாத்மகஸாத₄நாந்தரங்களை அநுஷ்டி₂க்குமிடத்தில் அக்₃நீந்த்₃ராத்₃யந்தர்யாமியாக எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டுகையாலேயும்,
II. மது₄வித்₃யாதி₃களுக்கு அவாந்தரப₂லங்களான சில உண்டாகையாலேயும்,
III. அவ்வோ உபாஸநாங்க₃ங்களாக அநுஷ்டி₂க்கும் கர்மங்களில்,
(i) படுகரணத்வாதி₃களான உபாஸநோபயுக்தப₂லங்களை அவாந்தரங்களாகவும்,
(ii) "அவித்₃யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா" என்கிறபடியே ப்ரத்யவாயபரிஹாரத்தையும், உபாஸநவிரோதி₄-பாபநிவ்ருத்தியையும், ப்ரத₄ாநப₂லங்களாகவும் கோலிப்பெருகையாலேயும்,
IV. பித்ருருணாதி₃விமோசநஸித்₃த்₄யர்த்த₂மாக அவ்வோ தே₃வதாந்தரங்களை உத்₃தே₃ஶிக்க வேண்டுகையாலேயும்,
ஸ்வயம் ஸாத₄நாந்தரங்களான இதுகள் ப₂லாந்தரதே₃வதாந்தராந்வயஸம்பாத₃நமுக₂த்தாலே,
(i) (a) "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று சொன்னபடியே ப்ராப்திப்ரதிப₃ந்த₄க-ஸகலபாபவிமோசகனுய், (b) ஸித்₃த₄னுய், (c) "கையும் உழவுகோலும்" இத்யாதி₃ப்படியே அஸாத₄ாரணதி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹவிஶிஷ்டதயா ஸுலப₄னுய், (d) "பரவ்யூஹங்களையும் தே₃வதாந்தர்யாமித்வத்தையும்" இத்யாதி₃ப்படியே அந்தர்யாம்யாதி₃வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபனுமாய், (e) "இத்தையொழியவும்" இத்யாதி₃ப்படியே வ்யாஜபூ₄தஸ்வீகாராம்ஶத்திலும் கூட நிரபேக்ஷனை எம்பெருமானைப்பற்றி
(ii) "தே₃வர்ஷிபூ₄தாऽऽப்தந்ருணும் பித்ரூணும்" இத்யாதி₃ப்படியே, தே₃வதாந்தரோபாயாந்தரக₃ந்த₄ாஸஹராய்,
(iii) "அவிப்லவாய த₄ர்மாணும்" இத்யாதி₃ப்படியே த₄ர்மாவிப்லவாதி₃த்₃வாரா கேவலபரார்த்த₂-கைங்கர்யரூபங்களான நித்யநைமித்திகாத்₃யநுஷ்ட₂ாநத்தையுடையராகையாலே, ப₂லாந்தராந்வயக₃ந்த₄ரஹிதருமாய்,
(iv) "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே₃வதாவிஷயாந்தரை: । ப₄க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத₄ந:" என்கிறபடியேயிருக்குமவர்களுடைய ஐகாந்த்யத்துக்கு ப₄ஞ்ஜகமாகக் கடவதிறே. "என்னுடம்பில் அழுக்கை" இத்யாதி₃ப்படியே ப்ரபந்நருடைய பாபநிவ்ருத்திகளும் கூட ப₄க₃வத்ப்ரயோஜநமிறே.
(11) ஶ்யேநாதி₃ஸாம்யமாவது ஶ்யேநயாக₃ாதி₃களான அபி₄சாரங்கள், நாஸ்திகர்களுக்கு ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யஜநநார்த்த₂மாக விஹிதங்களாய், தத₃நுஷ்ட₂ாதாக்களுக்கு நரகரூப-அநர்த்த₂ா-

கர்மஜ்ஞாநாதி₃ப்ராபகாந்தரங்களுடைய ஸோபஸர்க்க₃ல்யப₃ந்தஸித்₃த₄ஸவாஸநாத்யாக₃த்துக்கும் ப்ரத₄ாந-

பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்₂யஹேதுவென்றபடி. இத்தால் –

கு₃ணப₂லமாத்ரத்திலே பராதீ₄நனுகையாலே பரதந்த்ரன். பராதீ₄நஸ்வீயக்ருதிஸாத்₄யஸாத₄நப்ரீதபராதீ₄நப₂லகனுகையாலே உபாஸகன் ஈஶ்வரனுக்கு அதிபரதந்த்ரன். பராதீ₄ந(அகி₂ல)ஸ்வவ்யாபாராதீ₄நஸாத₄நதாகபராதீ₄நப₂லகனுகையாலே ப்ரபந்நன் ஈஶ்வரனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஆக (அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)மாவது ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். அதாவது, {இத்தால் பூர்வோக்தஸாரே 'அத்யந்தபரதந்த்ரையாலே' இத்யாதி₃யாய், 'உபாயாந்தராண்யப்ராப்தாநி' இதி "ப்ரபு₃த்₃த₄தீ₄:", "க்ஷேத்ரஜ்ஞ: தத்ப்ரவ்ருத்தௌ நித்யாஶக்த:" என்றறியாதே ப்ரயுக்தமான வாக்யத்தின் வ்யாவ்ருத்தி} ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத₃–அத்யந்தாபி₄மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வம். ப்ரயோஜநாந்தரபரனைப்பற்ற உபாஸகன் அபி₄மதனுகையாலே ததீ₃யோபாயப்ரவ்ருத்தி ஈஶ்வரனுக்கு அபி₄மததரையாகையாலே ப₃ாத₄வாரணாய அத்யந்தாபி₄மதாந்ய இதி. ஸர்வஜீவஸாத₄ாரண்யாய 'ஜாதீய'பத₃ம். அதாவது ப₄க₃வத்₃பி₄ந்நசேதநத்வம்.

(I) உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியிலும், ப்ரபத்தியிலும் அபி₄மதிதாரதம்யம்,

(1) "மமேதி த்₃வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு:" இத்யாதி₃யான மூலமந்த்ரஸ்த₂'நமஶ்'ஶப்₃த₃விவரணஸம்ஹிதாவசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(2) ஸித்₃தே₄ாபாயவிதி₄ஸ்த₂லங்களிலே உபாயாந்தரப்ரதிஷேத₄ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(3) உத்தம–மத்யமாதி₄காரி–விப₄ாஜகப்ரமாணஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(4) ஏகாந்தி–பரமைகாந்தி–விப₄ாக₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(5) ப்ராரப்₃த₄நிவ்ருத்தி–அநிவ்ருத்திரூபப₂லதாரதம்யத்தாலும்,

(6) அநுப₃ந்தி₄பர்யந்தப₂லஸித்₃தி₄–தத₃ப₄ாவரூபவைஷம்யத்தாலும்,

(7) "நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த₂ஸ்ய" இத்யாதி₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(8) "மாமேவைஷ்யஸி", "அஹம் ... மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற ப₄க₃வது₃க்திவைலக்ஷண்யத்தாலும்,

(9) "யேந த்வம் ப₃த ஸம்ரப்₃த₄:", "உத்₃த₄ரிஷ்யாம்யஹம் தே₃வி! ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவதாந்" இத்யாதி₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

(10) "அஸ்மிந் ஹி வர்த்தமாநாநாம் விதெ₄ள விப்ரநிஷேவிதே । பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே ப₄வேயுரமநோஹரா:" இத்யாதி₃வசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

---

வஹங்களாயிருக்குமாபோலே, உபாயாந்தரங்களும், ஸ்வதந்த்ரராய் பூர்வதந்த்ரநிஷ்ட₂ராய்ப் போருமவர்களுக்கு ஶேஷத்வஸ்வரூபத்தில் விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக விஹிதங்களாய், இதின் விதி₄யின் அபி₄ப்ராயமறியாதே அத்தை ஸாத₄நமாகவே அநுஷ்டி₂த்துத் தலைக்கட்டுமவர்களுக்கு பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிருத்₃த₄மான ஸ்வார்த்த₂ாநுப₄வகைங்கர்யங்களாகிற அநர்த்த₂த்தை விளைக்கக்கடவதுகளாயிருக்கை {(4)ம் வகுப்பில் சொல்லப்பட்ட அநிஷ்டஹேதுத்வப₂லித–அநிஷ்டத்₃ருஷ்டாந்தவத்தையாலும் து₃ஷ்டத்வமுண்டு என்று காட்டுகை இந்த (11)ம் வகுப்புக்குள்ள விஷேஶம்}. உபாயாந்தரங்கள் இப்படியிருக்கையாலே

(i) ஆஸ்திகர்க்கு அபி₄சாரங்கள்போலேயும்

(ii) உபாஸகர்களுக்கு காம்யகர்மங்கள்போலேயும் பரதந்த்ராதி₄காரிகளுக்கு உபாஸநாதி₃கள் நிஷித்₃த₄ங்களிறே.

(12) ப்ராப்யாநநுகு₃ணத்வமாவது:–

(i) ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்துக்கு விபரீதமான ப₂லத்துக்கு ஸாத₄நமாயிருக்கையும்,

(ii) ப்ராப்யத்துக்குச்சேராதிருக்கையும்; அது எங்ஙனேயென்னில், ஸ்வார்த்த₂ாநுப₄வஸாத₄நங்களாகையாலே, விபரீதப₂லங்களாய், (a) "யஜதே, (b) தபஸ்தப்யதே, ப₃ஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராணி அந்தவதே₃வாஸ்ய தத்₃ப₄வதி" என்று ஸாந்தப₂லங்களாகச்சொல்லப்பட்ட உபாஸநாதி₃கள்

ஹேது, து₃ர்ஜ்ஞேயத்வது₃ரநுஷ்டே₂யத்வரூபங்களான அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று; பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு

[அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] என்கிறவிடத்திற்சொன்ன அஜ்ஞாநாஶக்திகள் முக்₂யஹேதுவன்று

(11) "கர்மிணோ ஜ்ஞாநிநோ ப₄க்தாஸ் ஸ்வயத்நக்ருதபு₃த்₃த₄ய: । தஸ்மாத் கர்மாத்₃யுபாயாஸ்து ஸாந்தராயா:" இத்யாதி₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் து₃ரபஹ்நவம்.

(II) 'கு₃ருவான ப₄க்தியோக₃ம் ஶக்தாதி₄காரம், லகு₄வான ப்ரபத்தி அஶக்தாதி₄காரை; ஆகையாலே உபாயாந்தரநிஷேத₄-நிந்த₃ா-நிகர்ஷ-ப்ரதிபாத₃கவசநங்கள் உபாயாந்தராஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி ருச்யர்த்த₂ார்த்த₂வாத₃ங்களாமத்தனை' என்னவொண்ணுது.

(12) (a) ஜிதேந்த்ரியாக்₃ரக₃ண்யனன அர்ஜுநனைக்குறித்து உபதே₃ஶிக்கையாலும்,

(b) தே₃ஹாவஸாநமோக்ஷஹேது-ஸாவதாரரஹஸ்யசிந்தநஸத்₃வித்₃யாதி₃ஶக்தரான நாத₂ாதி₃களும் அநுஷ்டி₂க்கையாலும்

ப்ரபத்தி அஶக்தமாத்ராதி₄காரையல்லாமையாலே அநுகல்பமல்ல.

(III) அத ஏவ ப₄க்தியும் முக்₂யமல்ல. அந்யத்ர முக்₂யாநுகல்பங்களில் ப்ரதிநியதமான ஸ்வப₄ாவம் ப₄க்திப்ரபத்திகளில் இல்லாமையாலும் இவற்றுக்கு கெ₃ளணமுக்₂யப₄ாவம் கூடாது.

(13) (a) அந்யத்ர அநுகல்பவிதி₄ஸ்தலங்களிலே முக்₂யப்ரதிஷேத₄ம் காணுமையாலும்;

(b) இங்கே அது காண்கையாலும்;

(14) (a) அநுகல்பப்ரவ்ருத்தனுக்கு முக்₂யாஶாரம்ப₄நிமித்தப்ராயஶ்சித்தம் காணுமையாலும்;

(b) இங்கே அது காண்கையாலும்,

முக்₂யாநுகல்பாந்தரங்களில் ப்ரதிநியதஸ்வப₄ாவம் இவற்றுக்கில்லை.

(15) (a) முக்₂யோபாயநிஷ்ட₂னுக்கு மத்₄யமாதி₄காரித்வமும் அநுகல்பநிஷ்ட₂னுக்கு உத்தமாதி₄காரி-

"நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந", "ந ஹ்யத்₄ருவை: ப்ராப்யதே த்₄ருவம் தத்", "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்₄யோ ந மேத₄யா" இத்யாதி₃களிலே அநந்தஸ்தி₂ரப₂லமான மோக்ஷத்துக்கு ஸாத₄நமன்று என்று சொல்லப்படுகையாலே, ப்ராப்யவிஸத்₃ருஶங்களுமாயிருக்கிறன. "ஆநந்த்யமிச்ச₂தாம்" என்கிறபடியே தே₃ஶகாலபரிச்சே₂த₃ரஹிதமான பரார்த்த₂ாநுப₄வகைங்கர்யங்களை ப்ராபிக்க வேணும் என்று இருக்குமவர்களுக்கு இவை விருத்₃த₄ங்களிறே.

(13) பாதகத்வமாவது:- முமுக்ஷுக்களுக்கு, புண்யம், மோக்ஷப்ரதிப₃ந்த₄கமாகையாலே 'பாப'-ஶப்₃த₃வாச்யமாணுப்போலே, ஸ்வரூபயாத₂ாத்ம்யஜ்ஞாநிகளான இவர்களுக்கு உபாஸநாதி₃களும் அநிஷ்டப₂லஸாத₄நங்களாய்க்கொண்டு மோக்ஷப₂லஸாத₄நங்களாகையாலே, "அத₂ பாதகபீ₄தஸ்த்வம்" என்கிறபடியே 'பாதக'ஶப்₃த₃வாச்யமாயிருக்கை.

(14) ஶிஷ்டாபரிக்₃ரஹமாவது:- நாத₂யாமுநயதிவராதி₃-அபரிக்₃ரஹம். வ்யாஸாதி₃கள், அதி₄காராரம்ப₄கர்மபரவஶராகையாலே, "ப்₃ரஹ்மருத்₃ரார்ஜுநவ்யாஸஸஹஸ்ரகரப₄ார்க்க₃வா: । அநுபாஸ்யா முமுக்ஷூணும் யதே₂ந்த்₃ராத்₃யா ஹி தே₃வதா:" என்று இந்த்₃ராதி₃களோடு ஒக்க அநுபாஸ்யராய் கு₃ணபரவஶராயிருக்கையாலே ஶிஷ்டாக்₃ரக₃ண்யராகமாட்டாரிறே.

(15) கலித₄ர்மப₃ஹிஷ்ட₂த்வமாவது :- "ஹரேர்நாமைவ நாமைவ நாமைவ மம பே₄ஷஜம் । கலௌ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ க₃திரந்யத₂ா" என்று "காயோடு" இத்யாதி₃ப்படியே உபாயாந்தரங்கள் அத்யந்தது₃ஷ்கரங்களாயிருக்கையாலே, "மாதவன் என்றதேகொண்டு", "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன் என்ன", "எண்ணிலும் வரும்", "த்₃வயவக்தா த்வம்" - இத்யாதி₃ப்படியே ப₄க₃வத்ஸ்வீகாரவ்யாஜபூ₄தம் நாமோச்சாரணமொழிந்த ஸாத₄நாந்தரங்களை கலியுக₃ாவச்சே₂தே₃ந நிஷேதி₄க்கையாலே, உபாயாந்தரங்கள் கலியுக₃த்துக்குப் புறம்பாயிருக்கை.

(1) "கலௌ க₂லு ப₄விஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:" என்றும்

(2) "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இந்த யுக₃த்தில், ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே மோக்ஷருசியுடையாராயிருக்குமவர்க்கு இவை விருத்₃த₄ங்களிறே.

என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநஶக்திகளடியாக விடில் ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாகில்

த்வமும் அந்யத்ர காணுமையாலும்;

(b) இங்கே அதுகாண்கையாலும்

இவற்றுக்கு முக்$_2$யாநுகல்பப$_4$ாவம் கூடாது.

(IV) "அந்யத்ர {முக்$_2$யாஶாரம்ப$_4$ப்ரயுக்த}ப்ராயஶ்சித்தவித்$_4$யப$_4$ாவேऽபி இஹ வசநப$_3$லாத் ப்ராயஶ்சித்தம் ஆவஶ்யகம்" { "உ_பாயாபாயஸம்யோகே$_3$ நிஷ்ட$_2$யா ஹீயதேऽநயா" (ல.த.17-91) என்கிறவித்தைக் கண்டுகொள்க } என்னில் :-

(16) "அந்த ப்ராயஶ்சித்தவசநமே அநுகல்பத்வப$_4$ஞ்ஜகம்" என்று வருமாகையால் "உபாயாந்தரா-பேக்ஷயா ப்ரபத்த்யதிஶயபரவசநங்கள் "மாநஸம் ப்ரவரம் ஸ்நாநம்" (=மாநஸம் விஷ்ணுசிந்தநம்?) என்கிற வசநம் போலே" என்கை அநுபபந்நம்.

இப்படி உ_பாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபத்தியிலும் அபி$_4$மதிதாரதம்யம் து$_3$ரவபஹ்நவமாகையாலே இவற்றுக்கு (1) விஶிஷ்டாபி$_4$மதிஜநகத்வ (2) தத$_3$ப$_4$ாவரூபங்களான (1) உசிதத்வ (2) அநுசித-த்வங்கள் உபபந்நம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு) என்று. உபாஸநமும் ஒருபடி பாரதந்த்ர்யாநுகு$_3$ணமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்-திக்கைக்காக (அத்யந்த)பத$_3$ம். (அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)மாவது - பூர்வோக்தரீத்யா ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத$_3$-அத்யந்தாபி$_4$மதாந்யஸ்வீய-உ_பாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வபர்யவஸிதமான அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$ந-ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். பூர்வவத் உபாஸநப்ரவ்ருத்தியும் ப்ரயோஜநாந்தரபரப்ரவ்ருத்த்யபேக்ஷயா அதிஶயிதாபி$_4$மதிவிஷயமாகையாலே ப$_3$ாத$_4$வாரணுய அத்யந்த இதி அபி$_4$மதிவிஶேஷணம்.

1) உ_பாயோபேயாதி$_4$காராபேக்ஷிதப்ரவ்ருத்தியும் 2) உபாயஸ்வீகாரப்ரவ்ருத்தியும் 3)கைங்கர்ய-ப்ரவ்ருத்தியும் அத்யந்தாபி$_4$மதிவிஷயமாகையாலே ப$_3$ாத$_4$வாரணுய உ_பாஸநாதி$_3$பரமான 'உ_பாய'-பத$_3$ம். உ_பாயத்வம் இஹ ப$_4$க$_3$வத$_3$ந்யத்வே ஸதி அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகமோக்ஷஸாத$_4$நத்வம். "ப்ரத$_2$ம-த$_3$ளத்தாலே ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸ்வீகாரமும் த்$_3$விதீயத$_3$ளத்தாலே அதி$_4$காரகைங்கர்யப்ரவ்ருத்திகளும் உ_சிதங்கள்" என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். மூலத்திலே [அப்ராப்ததையே ப்ரத$_4$ாநஹேது] (வா-107)என்கிற ஸ்த$_2$ாநத்திலே [ஸ்வரூபவிரோத$_4$மே ப்ரத$_4$ாநஹேது] (வா-115) என்கையாலே [விரோத$_4$]பத$_3$ம் அப்ராப்ததாபரம். அதாவது "ஔசித்யாபரபர்யாயஸௌக$_4$ட்யத்தினுடைய அப$_4$ாவம்" என்னுமபி$_4$-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் ("சேராது" என்னுமதுவே) இத்யாதி$_3$.

இப்படி [ஸ்வரூவிரோத$_4$] ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் தாத்பர்யவிஷயமாகையாலே

(1)"உபாஸநாதி$_3$கள் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்கள்" என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாத$_3$ம் பண்ணினுர்களாமித்தனை" என்றும்,

(2) "நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்கள்" என்னவொண்ணுது" என்றும்,

(3) "(i) மோக்ஷப்ரதிகூலங்களான ராக$_3$ாத்$_3$யுபாதி$_4$களாலே வந்த காம்யநிஷித்$_3$த$_4$ங்கள் போலே ப$_3$ந்த$_4$கங்களல்லாமையாலும்,

(ii) மோக்ஷார்த்தி$_2$தனக்கே விதி$_4$க்கையாலும்,

உ_பாஸநாதி$_3$களுக்கு ஶாஸ்த்ரமுக$_2$த்தாலே அநர்த்த$_2$ாவஹத்வரூபமான[ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம்] சொல்ல-வொண்ணுது. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி$_3$களுக்கு நாஶகத்வ-அநர்த்த$_2$ா-வஹத்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஒருபடியாலும் [ஸ்வரூபவிரோத$_4$]ப்ரஸங்க$_3$மில்லை" என்றும் "ஸாரோக்ததூ$_3$ஷணம் அலக்$_3$நகம்" என்றுகருத்து.

(ஸ்வரூபவிரோத4மே என்கிறவிடத்தில்) [ஸ்வரூப]ஶப்3த3ம் த4ர்மிஸ்வரூபபரமல்லாமையாலும் அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூப-அஸாத4ாரணத4ர்மபரமாகையாலும் "[விரோத4]ஶப்3த3ம் நாஶவாசகம்" என்று விவக்ஷிதமல்லாமையாலும், ஸ்த2ாநப்ரமாணத்தாலே அப்ராப்ததாவாசகமாகையாலும், உபாஸநாதி3கள் காம்யநிஷித்3த4ங்கள் போலே ப3ந்த4கங்களல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்தாநிஷ்டமான விஶிஷ்டாபி4மத்யப4ாவரூப-அநர்த்த2ாவஹங்களாகையாலும், மோக்ஷார்த்தி2-தனக்கே "பரித்யஜ்ய" என்று நிஷேதி4க்கையாலும் உக்தவித4யா [ஸ்வரூபவிரோத4ம்] ப்ராமாணிக-மாகையாலே ப்ரமாணாந்தரவிருத்3த4வாத3மல்லாமையாலே உபாயாந்தர{ஸ்ய}ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வ-வாத3ம் அதிவாத3மன்று என்று கண்டுகொள்வது. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத3-அத்யந்தாபி4மதாந்யஸ்வீய-உபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு அவை அநுசிதங்களாகையாவது, தாத்3ருஶ[ஸ்வரூப] ஶப்3த3ார்த்த2ாநுப்ரவிஷ்ட-விஶிஷ்டாபி4மதிப்ரதியோகி3கஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவப்ரயோஜகங்களாயிருக்கை. { ஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவ: = ப்ராக3ப4ாவாத்3யப4ாவத்ரயாந்யதம: } . உபாயாந்தரங்கள்

(1) ப4விஷ்யத்ப்ரபந்நனுய் இப்போது உபாயாந்தரநிஷ்ட2னுனவன் விஷயத்திலே விஶிஷ்டாபி4மதி-ப்ராக3ப4ாவப்ரயோஜகங்களாய்,

(2) பூர்வம் ப்ரபந்நனுய் பஶ்சாத் பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத்தாலே உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தனுனவன் விஷயத்திலே விஶிஷ்டாபி4மதித்4வம்ஸப்ரயோஜகங்களாய்,

(3) ஒருக்காலும் ப்ரபந்நனன்றிக்கே உபாயாந்தரநிஷ்ட2னுயே போருமவன் விஷயத்திலே விஶிஷ்டாபி4-மத்யத்யந்தாப4ாவப்ரயோஜகங்களாய்,

இருக்கையாலே ஸமந்வயம் கண்டுகொள்வது. இப்படியே தூ3ஷணாந்தரங்களும் பரிஹ்ருதம் என்று ஊஹித்துக்கொள்வது என்று கருத்து.

" (தே3ாஷத3ர்ஶநம் அபேக்ஷிதம்) (வா. 105)என்று ஸாமாந்யேந ஹேதுத்வகத2நத்தாலே ப்ரத4ாந-ஹேதுத்வஶங்கை உதி3க்குமாகையாலே [ப்ரத4ாநஹேதுவன்று] (வா. 106) என்று ப்ரத4ாநஹேது-த்வத்தை நிஷேதி4க்கவேண்டிற்று. அப்படியிங்கே [அஜ்ஞாந அஶக்திக]ளுக்கு [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3] ஹேதுத்வம் ஸாமாந்யேந சொல்லிற்றில்லாமையாலே ப்ரத4ாநஹேதுத்வஶங்கை உதி3யாதாகையாலே தத்ப்ரதிஷேத4ம் அப்ரஸக்தப்ரதிஷேத4ம் அன்றோ?" என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] (வா-43) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன) இத்யாதி3. அங்கே [ப்ரபந்ந] ஶப்3த3ம் அநந்யக3திகளாய்க்கொண்டு ப4க3வத்3விஷயத்திலே ப4ரந்யாஸம் பண்ணினவர்களைச் சொல்லுகையாலே தத3ந்தர்க3தமான அநந்யக3தித்வத்திலே(வா.43) [அஜ்ஞாநத்தாலே] என்கிற அஜ்ஞாநஹேதுத்வம் அந்வயிக்கையாலே [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக3]ஹேதுத்வம் ஸாமாந்யேந சொல்லிற்றுகையாலே ப்ரத4ாநஹேதுத்வஶங்கை உதி3க்குமாகையாலே தத்ப்ரதிஷேத4ம் அப்ரஸக்த-ப்ரதிஷேத4மன்று என்று கருத்து. {"அவித்3யாத: ... ஜக3தி க3திமந்யாம் அவிது3ஷாம்" இத்யுக்தரீத்யா ப்ரஸக்தி: ர. ஸாரே. அதி4. 29 பார்க்க}.

" ' "இப்படி [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்] (வா-43)என்கிற வாக்யமும் [அஜ்ஞாந-அஶக்திகள்] என்கிறவாக்யமும் மிதே2ா விப்ரக்ருஷ்டங்களாயிருந்தாலும் அந்யோந்யஸாகாங்க்ஷ(1)ப்ரஸங்க3-(2)ப்ரதிஷேத4பரங்களாய்க்கொண்டு ஏகவாக்யதாபந்நங்களாகையாலே வாக்யைகதே3ஶத்தில் கண்டோக்தமான [அஶக்தி]க்கும் வாக்யைகதே3ஶாந்தரஸ்த2[அஜ்ஞாந]க்3ரஹணம் உபலக்ஷணம்" என்று ஸூக3மம்' என்று மூலாபி4ப்ரேதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அஜ்ஞாநம் அஶக்திக்கும் உபலக்ஷணம்) (வா.42 - வ்யா.) இத்யாதி3க்3ரந்த2ம் என்று கண்டுகொள்வது.

"(1) ப்ரக்ருஷ்ட-அப்ரக்ருஷ்ட-கார்ய-உபத4ாயகத்வமே காரணங்களுக்கு ப்ரகர்ஷாப்ரகர்ஷங்கள்.

ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யங்களானவை விரோதி$_4$களென்று விடுமதே ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ப்ரத$_4$ாநஹேது. இவற்றை அஜ்ஞாநாஶக்திகளடியாக த்யஜிக்கில், ஜ்ஞாநஶக்திகள் உண்டாமளவில் மீண்டும் பரிக்$_3$ரஹிக்க வேண்டி வருகையால், அது ஸவாஸநாத்யாக$_3$மாகமாட்டாது; ஸ்வரூபவிரோதி$_4$களென்று த்யஜிக்கில் மீண்டும் பரிக்$_3$ரஹிக்கக்கூடாமையால், அது ஸவாஸநாத்யாக$_3$மாகவற்றென்றபடி. (115)

116. இப்படி இவற்றை விரோதி$_4$களென்னலாமோ? அவையும் மோக்ஷோபாயங்களன்றோ? என்ன, உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களுக்கு அபாயங்களத்தனை என்கிருர், [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு] இத்யாதி$_3$யால்.

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

பரிக்$_3$ராஹ்யமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோத$_4$மென்றுவிட்டாலிறே மறுவலிடாதொழிவது. (115)

116. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதி$_4$யென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்குபாயமென்ன அருளிச்செய்கிருர், [ப்ராபகாந்தரம்]

---

(2) அதில் [அஜ்ஞாந-அஶக்தி] ஹேதுகமான [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$]ம் உத்தரகாலத்தில் ஜ்ஞாநஶக்திஸம்ப$_4$வப்ரயுக்தப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹஸஹமாகையாலே அப்ரக்ருஷ்டம்.
(3) ஸ்வரூபவிரோத$_4$ஹேதுகமான தத்பரித்யாக$_3$ம் யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவியாக ஸ்வரூபஹாநிப$_4$யத்தாலே புந:ப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹத்தை ஸஹியாதாகையாலே ப்ரக்ருஷ்டம்.
(4) இந்த ப்ரகர்ஷாப்ரகர்ஷங்களே ப்ரத$_4$ாநாப்ரத$_4$ாநத்வங்களாக விவக்ஷிதங்கள்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அஜ்ஞாந-அஶக்திகளடியாக விடில்) இத்யாதி$_3$. யத்$_3$யபி [ஸ்வரூபவிரோத$_4${தி$_4$}]ஹேதுக[ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$]மும் உத்தரகாலத்தில் [ஸ்வரூபவிரோத$_4$] விஸ்ம்ருதியாதல், ஸ்வரூபாநுரூபத்வப்$_4$ராந்தியாதல் உண்டாகில் புந:ப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹஸஹமாயிருக்கும்; தத$_2$ாபி [ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம்] ஶ்ரவணமநநங்களாலே த்யாக$_3$பர்யந்தகார்யகரணக்ஷமமாம்படி த்$_3$ருட$_4$ாத்$_4$யவஸிதமாய் இருக்கையாலே தத்$_3$விஸ்ம்ருதியாதல், தத்$_3$விபர்யயமாதல் ப்ராயஶ: பிறவாதாகையாலே [ஸ்வரூபவிரோத$_4${தி$_4$}]ஹேதுக[பரித்யாக$_3$ம்] புந:ப்ரதியோகி$_3$பரிக்$_3$ரஹஸஹமன்று" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (விட்டாலிறே) என்று (இறே)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரயோகி$_3$த்தது. (மறுவலிடுகை)யாவது - ஆறிப்போன நோய் மீளவும் வருகை. இத்தால் "உபாயாந்தரம் வ்யாதி$_4$துல்யம்" என்று ஸூசிதம். (115)

116. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஶங்கை (இப்படி) இத்யாதி$_3$. (விரோதி$_4$ என்று தள்ளலாமோ?) என்றது "ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வாத் த்யாஜ்யம் என்னலாமோ?" என்றபடி. மூலத்திலே (வா.115) [ப்ராபகாந்தர] இத்யாதி$_3$யால் 'ஸமாநவித்திவேத்$_3$யத்வ' ந்யாயலப்$_3$த$_4$ம், (அதுவும்) இத்யாதி$_3$. "தத$_2$ா ச வேத$_3$லோகங்களிலே வித்$_4$யநுஷ்ட$_2$ாநங்களின்றிக்கே ஒழியவேண்டிவரும்" என்று கருத்து. ""(மோக்ஷோபாயமாயன்றோ) விதி$_4$க்கப்படுகிறது" என்னில் அந்த விதி$_4$க்கு விதி$_4$த்ஸிதபத$_2$ஸ்துத்யர்த்த$_2$ப்ரதிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$ஸமர்ப்பணபரத்வேந ஜர்திலக$_3$வீது$_4$கவிதி$_4$க்கு { "ஜர்த்திலயவாக்$_3$வா வா ஜுஹுயாத், க$_3$வீது$_4$கயவாக்$_3$வா வா, ந க்$_3$ராம்யாந் பஶூந் ஹிநஸ்தி, நாரண்யாந்"(தை. ஸம். 5-4-3-2) இதி ஶ்ருதிவாக்யம்; "அதே$_2$ா க$_2$ல்வாஹு: அநாஹுதிர்வை ஜர்த்திலாஶ்ச க$_3$வீது$_4$காஶ்சேத்யஜக்ஷீரேண ஜுஹோதி" இதி ஶ்ருதிவாக்யஞ்ச பரஸ்பரவிருத்$_3$தே$_4$ இத்யாஶங்க்ய; 'த்$_3$விதீயவாக்யே அநாஹுதித்வேந (ப்ரதிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$)பூ$_4$தஜர்த்திலயவாக்$_3$வாதி$_3$நாபி ஜுஹுயாத், ந பஶுஹிம்ஸாத்மகயாக$_3$ம் குர்யாத்', இதி, ப்ரத$_2$மவாக்யம், ஹிம்ஸாநிவ்ருத்திஸ்துத்யர்த்த$_2$ஜர்த்தில-

ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான ப்ராபகாந்தரத்தை அஜ்ஞாநாஶக்திகளடியாக விடும் அஜ்ஞர்க்காயிற்று, 'இது

என்று துடங்கி. [அஜ்ஞர்க்குபாயம்] என்றது – ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நக$_3$ந்த$_4$ாஸஹமான

யவாக்$_3$வாதி$_3$ப்ரதிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$ஸமர்ப்பணபரதயா அந்யபரம், ந து ஜர்த்திலயவாக்$_3$வாதி$_3$-கரணகஹோமவித$_4$ாநபரம்; அத:, ந ப்ரத$_2$மத்$_3$விதீயவாக்யயோர்விரோத$_4$: இதி ஸித்தாந்தித:} அந்யபரத்வம் நிர்வஹித்தாப்போலே விதி$_4$த்ஸிதப்ரபத்திஸ்துத்யர்த்த$_2$ப்ரதிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$-ஸமர்ப்பணபரத்வேந அந்யபரத்வம் ஶங்கிக்கக்கூடும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே வித்$_4$யநுஷ்ட$_2$ாந-தத்ப$_2$லோபத$_4$ாநஸாத$_4$ாரணமாக (மோக்ஷோபாயமாய் {=விதி$_4$க்கப்பட்டும், அநுஷ்டி$_2$க்கப்பட்டும், தத்ப$_2$லோபத$_4$ாயகமாயும்} அன்றோ போருகிறது?) என்றது. "ஆகையாலே, ஶக்தாஶக்தவிஷயங்களில் வ்யவஸ்தி$_2$தவிகல்பங்களாக்கி முக்$_2$யாநுகல்பப$_4$ாவேந விதி$_4$த்$_3$வயநிர்வாஹமுசிதம்; [ப்ராபகாந்தர ...ஸ்வரூபவிரோத$_4$] வாத$_3$த்திலே எல்லாரும் இ[ஸ்வரூபவிரோத$_4$]த்தையறிந்து த்யஜிக்க ப்ரஸங்கி$_3$க்குமாகையாலே, அதி$_4$காரிவிரஹாத் ஶாஸ்த்ராப்ராமாண்யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அதுபின்னை ஆர்க்கு உபாயம்?) என்றது. (ஆர்க்கு உபாயம்) என்றது "ஆரை அதி$_4$காரியாக உடைய உபாயம்" என்றபடி. (ஆர்க்கு?) என்கிற 'கிம்'ஶப்$_3$த$_3$ம் க்ஷேபே – ஒருவர்க்கும் உபாயமன்றிக்கே ஒழியும் என்றபடி. அத$_2$வா – 'ப்ரஶ்நே – 'கிம்'ஶப்$_3$த$_3$'மாய் ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நமாக உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகையாகவுமாம்.

"ஸத்யம், கு$_3$ருலகூ$_4$பாயவிதி$_4$களுக்கு வ்யவஸ்தி$_2$தவிகல்பேந நிர்வாஹம் உசிதம்; தத$_2$ாபி முக்$_2$யாநு-கல்பப$_4$ாவேந நிர்வஹிக்கப்பார்க்கில், அநுகல்பவிதி$_4$யில் முக்$_2$யப்ரதிஷேத$_4$மும் அநுகல்பநிஷ்ட$_2$-னுக்கு முக்$_2$யப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி$_4$யும், முக்$_2$யாநுகல்பநிஷ்ட$_2$ர்க்கு யத$_2$ாக்ரமம் மத்$_4$ய-மோத்தமாதி$_4$காரவிப$_4$ாக$_3$மும் கூடாதாகையாலே "இத$_3$மேவ விஜாநதாம்", "ஸர்வஜ்ஞஶரணம் யாதி யோக$_3$மார்க்க$_3$பராங்முக$_2$:", "த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" இத்யாதி$_3$-ஸித்$_3$த$_4$ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞ-ததி$_3$தரவிஷயங்களிலே வ்யவஸ்தி$_2$தவிகல்பமாக்கி, ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபஜ்ஞாதி$_4$காரிகம், ப்ராபகாந்தரம் ததி$_3$தராதி$_4$காரிகம் என்று விதி$_4$த்$_3$வயநிர்வாஹம் உசிதம். இப்படி [ப்ராபகாந்தர]த்துக்கு அதி$_4$காரிஸத்$_3$ப$_4$ாவாத் ஶாஸ்த்ராப்ராமாண்யப்ரஸங்க$_3$மில்லை என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ([அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்றது) இத்யாதி$_3$. "ப$_4$க்திவிவஶர்க்கு உபாத$_3$ாநமில்லாமையாலும், ஜ்ஞாநாதி$_4$கர்க்கு அபாயம் என்னாதே [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்று விரூபநிர்தே$_3$ஶத்தாலும் [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்; ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] (வா-117) என்கிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் [அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி$_4$கரும்] (வா-42) என்கிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைக்காட்டில் பி$_4$ந்நவிஷயங்களாகக் கடவன. கிஞ்ச,

I. [அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற அஜ்ஞாநம் உபாயாந்தராநுஷ்ட$_2$ாந-ஔபயிகஜ்ஞாநாப$_4$ாவமானால் தாத்$_3$ருஶர்க்கு ப்ரபத்தியே உபாயமாய் உபாஸநாதி$_3$கள் உபாயமல்லாமையாலே [உபாய] பத$_3$ாந்வயவைக$_4$ட்யப்ரஸங்க$_3$ம் வரும்;

II. [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்கிற ஜ்ஞாநம் உபாயாநுஷ்ட$_2$ாந-ஔபயிகஜ்ஞாநமானால் (அபாய)பத$_3$ாந்வயவைக$_4$ட்யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்;

116. இப்படி உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்கள் என்னில் தத்$_3$வித$_4$ாயகஶாஸ்த்ரா-நர்த்த$_2$க்யம் வாராதோ என்கிற ஶங்கையிலே, ஶ்யேநவிதி$_4$ அதி$_4$காரிவிஶேஷத்திலே ஸார்த்த$_2$க-மாகிறாப்போலே, இதுவும் அதி$_4$காரிவிஶேஷவிஷயதயா ஸார்த்த$_2$கம் என்று ஸமாத$_4$ாநபரம் [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஶங்காபூர்வக-மாக வாக்யார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி$_3$யாலே). (116)

து$_3$ஷ்கரோபாயம்; ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயம்' என்று ப்ரபத்தியோடொக்க அதுவும் உபாயமாகத் தோற்றுவது.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

117. இது பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதி$_4$ என்று உணர்ந்துவிடும் ஜ்ஞாநிகளுக்கு, ஸ்வயத்நரூபமாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யுமாய், ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியுடைய உபேக்ஷாஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதி$_4$யுமாயிருக்கையாலே, அபாயமாகவே தோற்றும். (117)

ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்குபாயமாயிருக்குமென்றபடி. (116)

117. ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனேயென்ன, [ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்] என்கிறார், அதாவது - ஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்யஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்குமென்கை. (117)

III. ஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்யஜ்ஞாநமானால் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்கு பி$_4$ந்நவிஷயத்வம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் IV. உபாயாந்தரம் உபாயாந்தராநுஷ்டா$_2$நயோக்$_3$யஜ்ஞாநஶூந்யர்க்கு து$_3$ஷ்கரதயா த்யாஜ்யமானாலும் உபாயம் என்று தோற்றும் என்று அர்த்த$_2$ம் என்னில் தாத்$_3$ருஶஜ்ஞாநவான்களுக்கும் அப்படித் தோற்றுகையாலே (அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்)என்று விஶிஷ்ய வசநம் வ்யர்த்த$_2$மாம். (ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்) என்றவிடத்தில் வைக$_4$ட்யம் வரும்; "தோற்றும்" என்று அத்$_4$யாஹாரமும் கு$_3$ரு. "மீமாம்ஸகஸ்ய வாயு: ப்ரத்யக்ஷ:" என்கிறவிடத்திற்போலே, ஷஷ்டி$_2$க்கு அஜ்ஞாநார்த்த$_2$கத்வமும் ஜக$_4$ந்யம். "உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ம் என்று தன்னையறியாதார்க்கு உபாயம்" என்று அர்த்த$_2$ம் என்னில் அத்$_4$யாஹாரப$_3$ாஹுள்யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்.

ஆகையாலே (1)(வா.115) [ஸ்வரூபவிரோத$_4$மே ப்ரத$_4$ாநஹேது], (வா.118) [ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே] என்று பூர்வாபரவாக்யங்களிலே பு$_3$த்$_3$தி$_4$விபரிவ்ருத்தியாலும், (2) அத்$_4$யாஹாரலாக$_4$வத்தாலும், (3) பூர்வோக்தவிரூபநிர்தே$_3$ஶாதி$_3$களாலும், (4) உபாயம் அதி$_4$காரிஸாகாங்க்ஷமாகையாலே ஆகாங்க்ஷிதாதி$_4$காரித்வார்த்த$_2$கத்வம் ஷஷ்டி$_2$க்கு ஸ்வரஸமாகையாலும், (5) ஜ்ஞாந-அஜ்ஞாநங்களுக்கு ஏகவிஷயத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலும், (6) பூர்வோக்தவைக$_4$ட்யம் ஒன்றுமில்லாமையாலும் இங்கு ஜ்ஞாந-அஜ்ஞாநங்கள் (ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தபாரந்த்ர்யரூபஸ்வரூப)விஷயங்கள் என்கை உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணே) இத்யாதி$_3$. (உள்ளபடி) என்றது ஸ்வயத்நக$_3$ந்த$_4$ாஸஹத்வரூபவாஸ்தவப்ரகாரவிஶிஷ்டமாக என்றபடி. (ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமாய் இருக்கும்) என்றது அவர்களை அதி$_4$காரிகளாகவுடைய (உபாயமாய் இருக்கும்) என்றபடி. இத்தால் "ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான [ப்ராபகாந்தர]த்தை அஜ்ஞாந-அஶக்திகளடியாகவிடும் அஜ்ஞர்க்கு ஆயிற்று 'இது து$_3$ஷ்கரோபாயம்; ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயம்' என்று ப்ரபத்தியோடொக்க அதுவும் உபாயமாகத் தோற்றுவது இதி ஆய்ப்படி வ்யாக்$_2$யாநம் அநுசிதம்" என்று கண்டுகொள்வது. (116)

117. ஓரதி$_4$காரிக்கு விதி$_4$த்தமாத்ரத்தால் ஶ்யேநஸாம்யம்சொல்லலாமோ உபாயாந்தரத்துக்கு? அவ்வதி$_4$காரிக்கு மேற்படியிலிருக்குமவர்க்கு இது த்யாஜ்யமாகிலன்றோ அப்படிச்சொல்லலாவது என்று நினைத்துப் பண்ணும் தடஸ்த$_2$ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்கிற வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஶ்நபூர்வகமாக வாக்யார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால்) இத்யாதி$_3$யாலே. (117)

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே.

118. இவை ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயமாவானென்? என்ன, அபாயமாய்த்தோற்றுகைக்கடி, ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே என்கிறுர். (118)

---

118. இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்? என்ன, [அபாயமாய்த்தது - ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே] என்கிறுர். [ஸ்வரூப]மாவது - அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாஶகமிறே. (118)

119. தத$_3$பாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்$_3$ரேஸரரான ஆழ்வார்பாசுரத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர்.

---

117. "(ஜ்ஞாநிகளுக்கு) இத்யாதி$_3$க்கு பூர்வவாக்யவத் நிர்வாஹம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்ய) இத்யாதி$_3$. (117)

118. மூலே [அபாய]ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு,

I. "து$_3$:க$_2$ஜந்மப்ரவ்ருத்தி-மித்$_2$யாஜ்ஞாநாநாம் உத்தரோத்தராபாயே தத$_3$நந்தராபாயாத$_3$பவர்க்க$_3$:" (கௌ$_3$ளதம.1-1-2) என்று ந்யாயஸூத்ரத்திலே நாஶவிஷயத்திலே ப்ரயோக$_3$ம் காண்கையாலே நாஶபரத்வமும்,

II. "த்$_4$ருவம் அபாயே அபாத$_3$ாநம்" (அஷ். 1-4-24) என்று வ்யாகரணஸூத்ரத்திலே அபாய: = விஶ்லேஷ: என்று விஶ்லேஷவிஷயத்தில் ப்ரயோக$_3$ம் காண்கையாலே விஶ்லேஷபரத்வமும் விவக்ஷிதம்.

அதில்

I. ப்ரத$_2$மார்த்த$_2$ம் [ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே] என்கிறவித்தாலே சொல்லிற்று,

II. த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் (நெறிகாட்டி நீக்குதியோ?) இதிப்ரமாணோதா$_3$ஹரணேந வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவர்களுக்கு) இத்யாதி$_3$ (அசலாக்குகையிறே) இத்யந்தம். [அபாயமாய்த்தது] என்றது "[அபாய]பத$_3$வ்யவஹாரவிஷயமாய்த்தது" என்றபடி. "கர்மஸாங்க்$_2$யாத$_3$யஶ்ஶாஸ்த்ரை: [உபாய]த்வேநதர்ஶிதா: । ஹிம்ஸாஸ்தேயா(த$_3$யா)தி$_3$காஶ்ஶாஸ்த்ரை: (அபாய)த்வேந த$_3$ர்ஶிதா:"(ல.த.17-80) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ஶங்கை (அபாயமாவானென்?) என்று. "அபாயஹேதௌ அபாயவ்யபதே$_3$ஶ: என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [நாஶகமாகையாலே] என்றவிது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் ([ஸ்வரூப]மாவது)இத்யாதி$_3$. "உபாயாந்தரத்யாக$_3$பூர்வகஸித்$_3$தோ$_4$பாயஸ்வீகாரஹேதுஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநவத்$_3$விஷயத்திலே ஈஶ்வரனுக்கு அத்யந்தாபி$_4$மதி பிறந்திருக்கையாலே அவர்கள் மீண்டும் உபாயாந்தரத்திலே ப்ரவர்த்தித்தால் அந்த விஶிஷ்டாபி$_4$மதித்$_4$வம்ஸம் பிறக்குமாகையாலே உபாயாந்தரம் தாத்$_3$ருஶவிஶிஷ்டாபி$_4$மதிக$_4$டித-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூப-ஸ்வரூபநாஶஹேது" என்றபடி. (118)

---

118. மோக்ஷார்த்தி$_2$களுக்கு உபாயங்களாக விஹிதங்களான உபாயாந்தரங்கள் அபாயங்களாகைக்கு அடியென் என்கிற ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் [அபாயமாய்த்தது] இத்யாதி$_3$வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (இவர்களுக்கு) இத்யாதி$_3$யாலே. (அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)மாவது - பே$_4$தக$_3$மோக்ஷஸாத$_4$நக்ருத்யநர்ஹர்த்வரூபபாரதந்த்ர்யஶக்தி. ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபபாரதந்த்ர்யவ்ருத்திக்கு விரோதி$_4$யான ஸ்வயத்நாத்மக-உபாயாந்தரம், பரதந்த்ரவ்ருத்திக்கு மூலமான பாரதந்த்ர்யஶக்திக்கு நாஶகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இதுக்கு) இத்யாதி$_3$. ஆக இவ்வளவால் உபாயாந்தர{ஸ்ய} ஶயேநஸாம்யமும், ததுபபாத$_3$கமாக ஸ்வரூபநாஶகத்வமும் சொல்லிற்று. (118)

119. தத$_3$பாயத்வப்ரகாஶகப்ரமாணம் காட்டுகிறுர், ["நெறிகாட்டி"] இத்யாதி$_3$யால்.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்னுநின்றதிறே.

ஸாத$_4$நாந்தரங்களைக்காட்டி அகற்றப் பார்த்தாயோ என்று, இவை அவனை அகற்றும் அபாயங்களாகவே த்$_3$ராவிடவேத$_3$ஸூக்தி சொல்லாநின்றதிறே. (119)

["நெறிகாட்டி"] என்று துடங்கி. அதாவது – உன்னையொழிய வேருருபாயத்தைக்காட்டி உன் பக்கலினின்றுமகற்றப்பார்க்கிருயோ? என்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே என்கை. நீக்குகையாவது – பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநத்திலே மூட்டித்தனக்கசலாக்குகையிறே. (119)

---

119. (நீக்கு)தல் = விஶ்லேஷிப்பிக்கை. "இத்தால் விஶ்லேஷஹேதுவும் [அபாய]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிருர் (தத்) இத்யாதி$_3$.
"இவ்வர்த்த$_2$த்தை என்னுதே (தத$_3$பாயத்வத்தை) என்று [அபாய]ஶப்$_3$த$_3$பர்யந்தநிர்தே$_3$ஶம் பண்ணிற்று, அதினுடைய அர்த்த$_2$ாந்தரபரதாபி$_4$ப்ராயத்தாலே" என்று கண்டுகொள்வது. ["நெறி காட்டி"] இத்யாதி$_3$ பெரியதிருவந்தாதி. இதுக்கர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$. ["நெறி"] = வழி. "நெறியே முத்தியும் வழியும் இருபெயர்" என்னக்கடவதிறே, "அதில் லௌகிகமான மார்க்க$_3$த்தை விவக்ஷிக்கில் ப்ரக்ருதாஸங்க$_3$தியாகையாலே "நெறியெல்லாமெடுத்து உரைத்த" {இங்கு ஈட்டிலும் அடையவளைந்தானிலும் ப$_3$ஹுவிஶேஷங்கள் உக்தங்கள்} இத்யாதி$_3$யிற்போலே உபாயவிவக்ஷை உசிதை" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (உபாயத்தை) இதி. ["நீக்குதியோ?"] என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (அகற்றப்பார்க்கிருயோ?) இதி. "(1)ஹேது(2)ஸாத்$_4$ய–பத$_3$ாத்$_4$யாஹாரேண வாக்யபரிஸமாப்தி" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (என்கையாலே) இத்யாதி$_3$. (ப்ராபகாந்தராபாயத்வம்) என்றது – "உபாயாந்தரத்தினுடைய ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஶ்லேஷஹேதுத்வம்" என்றபடி. "ப்$_3$ரஹ்மணஸ்ஸர்வக$_3$தத்வாத் தத$_3$வதி$_4$கவிஶ்லேஷம் அஸம்ப$_4$ாவிதமானுலும் உபாயாந்தரம் விலம்பி$_3$தப$_2$லப்ரத$_3$மாகையாலே தாத்$_3$ருஶவிலம்ப$_3$கரணமே அகற்றுகை" என்று விவக்ஷிக்கை உசிதம் என்னும் ஶங்கையிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநா(த்மக?)ங்க$_3$கஸாத$_4$நாந்தரத்துக்கு அவிலம்பி$_3$தப$_2$லஹேதுத்வமுண்டாகையாலே ஸாத$_4$நாந்தராதீ$_4$நப$_2$லவிலம்ப$_3$ம் (அகற்றுகை) என்னவொண்ணுது; பின்னை ஸாத$_4$நாந்தரபரித்யாக$_3$பூர்வகஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸ்வீகாரஜநிதவிஶிஷ்டாபி$_4$மதிவிஹதிலக்ஷண–உபேக்ஷாகரணமே உபாயாந்தரஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாபாத$_3$நஹேதுகமான (அகற்றுகை) என்று கொள்ளுகையுசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் ("நீக்கு"கையாவது) இத்யாதி$_3$. (பரதந்த்ரமான வஸ்துவை) என்றது "விஶிஷ்டாபிமதி–அஜநக–ஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹவஸ்துவை" என்றபடி. (ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான) என்றது – விஶிஷ்டாபி$_4$மத்யவிஷயசேதநார்ஹமான என்றபடி. (தனக்கு அசலாக்குகை) என்றது – உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. (119)

---

119. சிலகாலம் அகன்றிருக்கைக்குடல் உபாயாந்தரம் என்னுமத்தைச்சொல்லுகிற ஆழ்வார்பாசுரத்தாலே, இதுக்கு ஸ்வரூபநாஶகத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தபடி என்? என்கிற ஶங்கையிலே "நீக்குதியோ" என்றதின் அர்த்த$_2$த்தை விவரித்து அருளிச்செய்கிருர் (நீக்குகையாவது) இத்யாதி$_3$யாலே. (தனக்கு அசலாக்குகை)யாவது – உபாயாந்தரத்தில் மூட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வதந்த்ராநுப$_4$ாவ்யங்களான ஸ்வார்த்த$_2$ாநுப$_4$வாதி$_3$களாகிற நித்யப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களை விளைவித்து, பாரதந்த்ர்யஶக்தியை நஶிப்பித்து மறுபடியும் ஒருக்காலும் ஸ்வரூபாநுரூபாநுப$_4$வகைங்கர்யங்களைப்பெருதபடி பண்ணிவிடுகை. (119)

120. "வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" என்கையாலே ப4யஜநகம்; "மா ஶுச:"

120. இதினுடைய ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்தமான தூ3ஷணவிஶேஷங்களை அருளிச்செய்கிறுர், ["வர்த்ததே"] இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே. அதாவது "காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தி3க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத । ஶரீரே ச க3தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" என்று உபாயாந்தரா-

120. ஸர்வத்ர வ்யாக்2யாவிகல்பங்களிலே நிக3மநமும், உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தியும் ப்ரத2ம-வ்யாக்2யாநுகு3ணமாகச்சொல்லுகை க்3ராந்தி2கஸமயஸித்3த4மாகையாலே [அபாய]ஶப்3த3ப்ரத2ம-வ்யாக்2யாநுகு3ணமாக உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இதினுடைய) இத்யாதி3. (ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்த-மான) என்றது - ஸ்வரூபநாஶகத்வநியதமான என்றபடி. (தூ3ஷணவிஶேஷங்கள்) என்றது - ப4யஜநகத்வஶோகஜநகத்வாத்மகதோ3ஷங்கள்" என்றபடி. (ஸ்வரூபநாஶகத்வ)ம் பா4விதயா அநுஸந்தீ4யமாநமாஞல் ப4யஜநகமாயிருக்கும், வர்த்தமாநதயா {அதாவது ஸித்3த4தயா} அநுஸந்தீ4ய-மாநமாஞல் ஶோகஜநகமாயிருக்கும்; 'ஆக3ாமிநி ப4யம்; அதீதே ஶோக:' என்னக்கடவதிறே.

யத்3வா, "ப்ராபகாந்தரத்துக்கு ஸ்வரூபாநுரூபத்வஸாத4கதயா அபி4மதமான முமுக்ஷும்ப்ரதி விஹிதத்வாதி3ஹேதுக-அநுமாந(த்துக்கு) தூ3ஷகமாகையாலே (தூ3ஷண)ஶப்3த3ப்ரயோக3ம் பண்ணிற்று. "ப்ராபகாந்தரம் ஸ்வரூபாநுரூபம்; முமுக்ஷும் ப்ரதி விஹிதத்வாத், ப்ரபத்திவத்" என்கிற அநுமாநம் "ப்ராபகாந்தரம் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம், ஸ்வரூபநாஶகத்வப்ரயுக்தப4யாதி3ஜநகத்வாத்; 'அஹம் பீ4தோஸ்மி' (ஜித.8) இத்யாத்3யுக்தஸம்ஸாரவத்; "மாஶுச: ஸம்பத3ம் தை3வீம்" (ப4.கீ3.16-3) இத்யாதி3ஸித்3த4ாஸுரப4ாவவச்ச என்கிற அநுமாநத்தாலே ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதமாகையாலே என்று கண்டுகொள்வது. மூலோபாத்தவசநக2ண்ட3த்தினுடைய ஶேஷோபாத3ாநபூர்வகம் அதுக்கு அர்த்த2ம் (அதாவது) இத்யாதி3. (காலேஷு) இத்யாதி3கம் 'கி2ல'ருக்த்வேந ப்ரஸித்3த4மான ஜிதந்தா-ஸ்தவத்திலே.

I.(காலேஷு) இத்யாதி3 ஸப்தம்யந்தபத3ாநுக்ரமத்துக்கு க3தௌ என்கிறவித்தோடே பரிஸமாப்தி-யாகையாலே,
II.(க3தௌ) என்கிறவிது ப்ரதாநம்;
III.(காலேஷு) என்று துடங்கி தச்சே2ஷம்;
IV.(காலேஷ்வபி) என்றுப்போலே 'க3தாவபி' என்ஞதே (க3தௌ சாऽபி) என்று வ்யத்யஸ்த-நிர்தே3ஶத்தாலே சகாரம் ஸமுச்சயபரம்;
V.("அபி")ஶப்3த3ம் ப்ராத4ாந்யபரம்;
VI.("க3தி") ஶப்3த3ம் உபாயபரம்;
VII.ப்ருத2க்ப்ருத2க் உபாயத்வம் அபி4மதமாகையாலே தத3நுகு3ணமாக ("க3தௌ") என்று {=என்கிற} ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்.
இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (உபாயாந்தர) இத்யாதி3.
[A] ஸமுச்சயத்தில் ஏக('ச')காரமும் இதரேதரயோக3த்தில் அநேக(ச)காரமும் ஔத்ஸர்கி3கமாகையாலே

120. (அர்ஜுநஶோகம்) ப3ந்து4வத4ப்ரஸங்க3ஜநிதமாயிருக்க, உபாயாந்தரஶ்ரவணஜநிதம் என்கிறது என் என்னில், விஶ்வரூபத3ர்ஶநமாத்ரத்தாலேயே ப3ந்து4வத4த்தில் தனக்கு கர்த்ருத்வ-ப்4ரமம் போய்விடுகையாலே, அதுக்குபின்பு சரமஶ்லோகோபதே3ஶத்தாலே போக்கவேண்டுமதான ஶோகம் ஸ்வரூபவிருத்3த4-அதிது3ஷ்கரோபாயாந்தரஶ்ரவணஜநிதமேயாக வேணுமிறே. (120)

என்கையாலே ஶோகஜநகம்.

120. இவற்றின் அபாயத்வத்தை ஸ்வபா4வத்3வயத்தாலே ஸ்தி2ரீகரிக்கிறுர் மேல், "ஶரீரே ச க3தௌ

நுஷ்ட2ாநத்துக்கு யோக்3யமான காலதே3ஶதே3ஹவிஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன்விஷய-மாகவும், எனக்கு மஹாப4யம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தரஶ்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு ஶோகம் பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தையுபதே3ஶித்து, "மா ஶுச:" என்று

இங்கே ("காலேஷ்வபி ச") என்று துடங்கி ("ஶரீரே ச") என்னுமளவாக ப்ரயுக்தமான ஸமுச்சயத்ரயம் அங்க3ங்களுடைய இதரேதரயோக3பரம்.

[B] ஸப்தமிகள் விஷயத்வார்த்தி2கைகள்.

[C] "'பீ4 - த்ரார்த்த2ாநாம் ப4யஹேது:' (அஷ்டா.1-4-25) என்கிற 'அபாத3ாந'ஸம்ஜ்ஞையை பரத்வாத் அதி4கரணஸம்ஜ்ஞை பா3தி4க்கையாலே பஞ்சமீ வாராமல் விஷயத்வரூப-ஆத4ாரத்வார்த்த2க-ஸப்தமிகள் வந்தது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (1)த்3வந்த்3வஸமாஸ(2)(விஷய)ஶப்3த3ங்களாலே அர்த்த2நிர்தே3ஶம் (கால) இத்யாதி3. ஸித்3த4ாந்தத்திலே தே3ஶாதிரிக்ததி3க்பத3ார்த்த2ம் இல்லாமையாலே (தே3ஶ) இதி. "'ஶீர்யதே இதி ஶரீரம்' என்று (ஶரீர)ஶப்3த3வ்யுத்பத்தியாலும் இங்கே உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநா-யோக்3யத்வரூபவஸ்துஸாமர்த்2யத்தாலே 'ஜாதபுத்ர'இத்யாத்3யுக்த-ஜாதபுத்ரத்வாத்3யுபலக்ஷித- உபசயாவஸ்த2ாவிஶிஷ்டஶரீரம் அபி4ப்ரேதம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே 'தி3ஹ = உபசயே' என்கிற 'தி3ஹ'தா4து-நிஷ்பந்ந(தே3ஹ)ஶப்3த3த்தாலே அர்த்த2நிர்தே3ஶம் (தே3ஹ) இதி.

[A] "ஸமபி4வ்யாஹ்ருதபத3ார்த்த2தாவச்சே2த3காவச்சே2தே3ந பத3ார்த்த2ாந்தராந்வயத்திலே தாத்பர்யக்3ராஹகம் 'ஸர்வ-ஸகல'ாதி3ஶப்3த3ம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே 'ஸர்வ'ஶப்3த3ார்த்த2ாநுக்தி:.

[B] யத்3வா 'ஸர்வ'ஶப்3த3ங்கள் ப்ரகாரகார்த்ஸ்ந்யவாசியாய் உத3க3யநத்வபூர்வபக்ஷத்வாதி3ரூப-காலப்ரகாரங்களேயும், ஸமத்வ-ப்ராசீநப்ரவணத்வாதி3ரூப-தே3ஶப்ரகாரங்களேயும், ஜாதபுத்ரத்வ-க்ருஷ்ணகேஶத்வாதி3ரூபஶரீரப்ரகாரங்களேயும் உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநயோக்3யதாத்வேந விவக்ஷித்து, "'ஸர்வ'ஶப்3த3ார்த்த2ம் (உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கு யோக்3யமான) என்கிறவிது' என்றுகவுமாம். உக்தரீத்யா (க3தௌ) என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (உபாயாந்தரங்கள் தன் விஷயமாகவும்) இதி. அங்க3ாங்கி3பா4வ{ அங்க3ாநாம் ஶோஷித்வேந }ஸமுச்சயபர'ச'ஶப்3த3ார்த்த2ம் உம்மை.

[A] ப4யம் பா4வ்யநர்த்த2ாஶங்கநம்.

[B] அஶங்கநீய-அநர்த்த2மஹத்த்வாத் அஶங்கநமஹத்த்வம்.

[C] அஶங்கநீயமான அநர்த்த2த்தினுடைய மஹத்த்வமும், ஸ்வரூபஹாநிபர்யவஸிதமாலே முக்2யமல்லது, 'இந்த ப4யம் து3ஷ்கரத்வநிப3ந்த4நம்' என்னவொண்ணுது; { து3ஷ்கரத்வநிப3ந்த4ந-மாகில் } தௌ3ஷ்கர்யத்தால் உபாயநிஷ்பத்திவிரஹமொழிய, ப்ரதிகூலவஸ்த்வாபத்திரூபமுக்2யா-நர்த்த2மில்லேயே? இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (மஹாப4யம்) இத்யாதி3. 'ரஹஸ்யம்' என்றுதல், ஏதத்ப்ரப3ந்த4ாதி4காரிகள் எல்லாருக்கும் ஶ்லோகஶரீரம் அவக3தமாயிருக்கும் என்றுதல் { திருவுள்ளம்பற்றி } "மாஶுச:" என்கிறவிதினுடைய ஶேஷத்தை உபாத3ாநம் பண்ணுமல் தத3ர்த்த2கத2நம், (உபாயாந்தரஶ்ரவண) இத்யாதி. (உபாயாந்தரஶ்ரவணாநந்தரம்) என்றது ஸ்வஶரீரத்வகத2நாதி3பூர்வகம் உபதி3ஷ்டமான உபாயாந்தரத்தினுடைய (ஶ்ரவணாநந்தரம்) என்றபடி. (அர்ஜுநனுக்கு ஶோகம் பிறக்க) என்றது ஜிதேந்த்3ரியாக்3ரக3ண்யனுகையாலே து3ஷ்கரத்வநிப3ந்த4ந-ஶோகம் கூடாதாகையாலே, பூர்வோக்தஸ்வஶரீரத்வாதி3ஹேதுக-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமூலக-உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநாதீ4ந(ஶோகம் பிறக்க) என்றபடி. ஶ்லோகத்தில் "மாம்"

சாऽபி வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" என்று ஸாத$_4$நாந்தரானுஷ்ட$_2$ாநயோக்$_3$யமான ஶரீரத்திலே இருக்கவே கான்றத்தை { = உமிழ்ந்ததை } க்கவ்வி விக்குமாப்போலே, த்யக்தமான இவற்றிலே மீண்டும் மூட்டுகிறதோ-வென்று, ஆஶ்ரயத்தளவல்லாத ப$_4$யம் கனக்க அநுவர்த்தியாநின்றதென்கையாலே, இவை ஸ்வரூபஹாநி-நிமித்த-ப$_4$யஜநகங்களுமாய்; "மா ஶுச:" என்று ஸாத$_4$நாந்தரத$_3$ர்ஶநத்தாலே கலங்கி ஶோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனை, பழுதையைப் பாம்பென்று ஶோகிக்கவேண்டா என்கையாலே, ஸ்வாநுரூபமல்லாமையைப்பற்ற ஶோகஜநகங்களுமாயிருக்கும். இப்படி ப$_4$யஶோகஜநகங்களான அபாயங்களாகையாலே, ஸ்வரூபவிரோதி$_4$-த்வமே இவற்றின் நிரவஶேஷபரித்யாக$_3$ஹேதுவென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். (120)

121. இதின் ஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வத்தை இசைவிக்கிறார் மேல், [இப்படி] இத்யாதி$_3$யால்.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி$_4$ கூடாது.

ஶோகாபநோத$_3$நம்பண்ணியருளுகையாலும்; ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிக-ளுக்கு ப$_4$யஜநகமுமாய் ஶோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை. (120)

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்த$_2$த்தை அங்கீ$_3$கரியாதவளவில் விரோத$_4$ங்காட்டுகிறார், [இப்படிக் கொள்ளாதபோது] என்று துடங்கி. [இப்படிக் கொள்ளாதபோது] என்றது - ஸ்வரூப-

---

என்கிறவிதினுடைய அர்த்த$_2$ம் (ஸ்வரூபாநுரூப) இதி. 'ஶரண'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (உபாயத்தை) என்று.

"உத்தரார்த்த$_4$ம் { ? = உத்தரபத$_3$ம் } அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநவிதி$_4$" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உப-தே$_3$ஶித்து) என்றது. { "அப்ரவ்ருத்தப்ரவர்த்தநவிதி$_4$" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயன்று } (ஶோகாப-நோத$_3$நம்) = ஶோகநிவர்த்தநம். "மூலத்திலே [ப$_4$யஜநகம்] இத்$_3$யாதிக்கு விஶேஷ்யம் ப்ரக்ருதமான ப்ராபகாந்தரம். அது அபாயத்வரூப-அவ்யவஹிதோக்தப்ரகாரவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டே, விஶேஷ்யமா-யிருக்கும்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான) இத்யாதி$_3$. "(ப$_4$ய ... ஶோக)ங்களுக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் பூர்வப்ரக்ருதஜ்ஞாநிகள் (வா.117)" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்-தாலே(ஜ்ஞாநிகளுக்கு) என்றது. (120)

121. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்னபடியே) இத்யாதி$_3$. (அர்த்த$_2$த்தை) என்றது
(1) 'ப்ரமேயத்தை' என்றபடி.
(2) யத்$_3$வா, "இப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் ரஹஸ்யவ்யாக்$_2$யாநரூபமாகையாலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்யாக$_3$விதி$_4$களுடைய அபி$_4$தே$_4$யத்தை" என்னவுமாம். "மூலத்திலே [இப்படி] என்கிறவிது ஶோகஜநகத்வாதி$_3$ப்ரயோஜகதயா ப்ரத$_4$ாநமாயும் ப்ரக்ருதமாயுமிருக்கிற (வா.118)[ஸ்வரூபநாஶக]த்வத்தைப்பராமர்ஶிக்கிறது" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வா.118) (ஸ்வரூபநாஶகம் என்று) இத்யாதி$_3$. [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில்] என்கிறவிது "விவாஹே நாந்தீ$_3$முக$_2$ம் குர்யாத்" என்கிறவிடத்தில் 'விவாஹ'-ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்ப்ராக்காலலக்ஷகமாகிறாப்போலே உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி { ஶப்$_3$த$_3$ம் தத் } ப்ராக்காலலக்ஷக-

---

121. (புந:ப்ரயோக$_3$மன்று) என்கிறவிடத்தில் பிள்ளைஸந்நிதி$_4$யிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் புந:ப்ரபத$_3$நமாவது என்ன என்று கேட்க, பிள்ளையும், 'ஒரு குறளன் ஒரு நெடியனைப்பற்றிக் கொண்டு ஆற்றிலே போகாநின்றால் நரிப்பள்ளம்கண்டவாறே கையையிறுகப்பிடிக்குமோபாதி, தனக்குள்ள அத்$_4$யவஸாயத்திலே ஊன்றுகையே புந:ப்ரபத்தி' என்று அருளிச்செய்தாராம் என்கிற ஐதிஹ்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். (121)

நாமாகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி; [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி$_4$ கூடாது] என்றது - "ஸக்ருதே$_3$வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம் । உபாயாபாய-ஸம்யோகே$_3$ நிஷ்ட$_2$யா ஹீயதேऽநயா ॥ அபாயஸம்ப்லவே ஸத்$_3$ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்।

மன்று; கிந்து "ராஹூபராகே$_3$ ஸ்நாயாத்" என்கிறவிடத்திலே 'ராஹூபராக$_3$'பத$_3$ம் போலே ஸ்வாரஸிகநிமித்தஸம்ப$_3$ந்த$_4$யுக்தப்ராயஶ்சித்தஸமபி$_4$வ்யாஹாராநுகு$_3$ண்யேந நிமித்தத்வ-பர்யவஸாநமாம்படி தத$_3$ாஶ்ரயகாலலக்ஷகமாகையுசிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸக்ருதே$_3$வ) இத்யாதி$_3$. இந்த வசநஸந்த$_3$ர்ப்ப$_4$ம் லக்ஷ்மீதந்த்ரஸ்த$_2$ம். "அஸ்யாம் ஸ்தி$_2$தோ ஜகந்-நாத$_2$ம் ப்ரபத்$_3$யேத ஜநார்த்த$_3$நம்" (ல.த.17-90) இதி பூர்வவாக்யோக்தப்ரபத்திபராமர்ஶி (அயம்) என்கிறவிது. "ஹிம்ஸாஸ்தேயாத$_3$யஶ்ஶாஸ்த்ரை[ரபாய]த்வேநதர்ஶிதா : । கர்மஸாங்க்$_2$யாத$_3$யஶ்-ஶாஸ்த்ரை: [உபாய]த்வேந த$_3$ர்ஶிதா :" என்று பூர்வாநுஸாரத்தாலே (உபாய)ஶப்$_3$த$_3$ம் "கர்ம-ஸாங்க்$_2$யம் தத$_2$ா யோக$_3$ இதி ஶாஸ்த்ரவ்யபாஶ்ரயா:" (ல.த.17-49) என்று சொன்ன கர்ம-ஜ்ஞாநப$_4$க்திபரம்; (அபாய)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஹிம்ஸாசௌர்யாதி$_3$பரம். "ஏஷா ஸா வைதி$_3$கீ நிஷ்ட$_2$ா ஹ்யுபாயாபாயமத்$_4$யமா" என்று பூர்வப்ரக்ருதையாகையாலே (அநயா) என்றது. நிதராம் ஸ்தி$_2$தி: = (நிஷ்டா). "மத்$_4$யமாம் வ்ருத்திமாஸ்தி$_2$த:"(ல.த.17-58), "மத்$_4$யமாம் ஸ்தி$_2$திமாஸ்தி$_2$தா" (ல.த.17-99) என்று பூர்வாபராநுரோத$_4$த்தாலே "நிதராம்" என்றது ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதி-ப்ரயோஜகத்வத்தைப்பற்ற. (அபாயஸம்ப்லவே) = அபாயப்ரவ்ருத்தௌ. ப்ரலயார்ணவஜலவ்யாப்திவத் ஸர்வங்கஷத்வவிவக்ஷயா ப்ரவ்ருத்தியை (ஸம்ப்லவம்) என்கிறது. (உபாயத்வ ஸ்வீகாரே) என்றது "விநியோக$_3$ப்ருத$_2$க்த்வந்யாயத்தாலே உபாயத்வேநாऽநுஷ்ட$_2$ாநே" என்றபடி. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (என்று) இத்யாதி$_3$.

" " ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ஹிம்ஸாஸ்தேயாத்$_3$யபாயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அநந்யஶரணத்வாதி$_3$ஸ்வரூபவிஷயக-அவத$_4$ாநவிரஹஹேதுகமாகையாலே தத்ஸஹபடி$_2$தமான உபாயத்வஸ்வீகாரமும் தத்$_3$வத் ஸ்வரூபாநவத$_4$ாநஹேதுகம்" என்றுஸித்$_3$த$_4$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ராமாதி$_3$கமாக) என்றது. ப்ரமாத$_3$மாவது இங்கு ஸ்வரூபாநவத$_4$ாநம்.

I. இத்தால், "பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வக-அஸக்ருத$_3$ாவ்ருத்தத்தில் ப்ராயஶ்சித்தாதி$_4$காரமே இல்லை" என்று கருத்து.

II. அத$_2$வா " "அபாயகர்த்தா ஸத்$_3$ய:" என்றும் "உபாயத்வஸ்வீகர்த்தா" என்றும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகத்வ-க$_4$டிதகர்த்ருத்வபே$_3$ாத$_4$கநிர்தே$_3$ஶம் பண்ணுமல் (அபாயஸம்ப்லவே) என்றும் (உபாயத்வஸ்வீகாரே) என்றும் "மத்தோ பூ$_4$தம் ந து மயா க்ருதம்" இத்யாதி$_3$களில் போலே க்ரியாஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாத்ரபே$_3$ாத$_4$க-நிர்தே$_3$ஶம் பண்ணினவித்தாலே "அபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகத்வரூபபூர்வோக்தப்ராமாதி$_3$கத்வம் லப்$_3$த$_4$ம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ராமாதி$_3$கமாக) என்றது" என்னவுமாம். "ப்ரபத்$_3$யேத ஜநார்த$_3$நம்" என்று பூர்வாநுஸாரத்தாலே (ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்) என்கிறவிடத்திலே கர்த்தா ப்ரபந்நனுக வேணும் இத்யபி$_4$ப்ராயேண (ப்ரபந்நனுனவனுக்கு) என்றது.

வசநஸ்த$_2$மான (உபாயாநாம் உபாயத்வஸ்வீகாரே) என்கிறவிதுக்கும் மூலஸ்த$_2$மான [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தி-யில்] என்கிறவிதுக்கும் க்$_3$ரந்த$_2$லாக$_4$வார்த்த$_2$ம் தந்த்ரேண அர்த்த$_2$கத$_2$நம் (உபாயாந்தர) இத்யாதி$_3$. வசநமூலயோ: (ஸ்வீகார)[ப்ரவ்ருத்தி]பத$_3$ங்கள் தத$_3$ாஶ்ரயகாலலக்ஷகங்கள். நிமித்தத்வம் ஸித்$_3$த$_4$-ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரந்யாயஸசிவப்ராயஶ்சித்தஸமபி$_4$வ்யாஹாரப$_3$லலப்$_4$யம். இத்தால் - உபாயங்களாகத் தோற்றுகிற இந்த ஸாத$_4$நாந்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்குமிடத்து கூஶ்மாண்ட$_3$க$_3$ண-ஹோமாதி$_3$ப்ராயஶ்சித்தகர்மவிதி$_4$யோக்$_3$யதை ஸம்பாதி$_3$க்கவேண்டாமையாலே (கூடாது). "ஸ்வரூப-

ஸ்வரூபவிரோதி4த்வேந இவை த்யாஜ்யங்கள் என்று கொள்ளாதபோது, உபாயமாகத் தோற்றுகிற இந்த

ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் || உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரேऽப்யேததே3வ ஹி" என்று ப்ரபந்நனானவனுக்கு ப்ராமாதி3கமாக உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி வந்த

ப்ராப்தங்களேயாகில் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி இவற்றிலிழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ராப்தத்தில் இழிகிறவனுக்கு அதுகாணாமையால்" என்று "விவாஹே நாந்தீ3முக2ம் குர்யாத்" இத்யாதி3நிர்தே3ஶஸாஜாத்யாபி4ப்ராயேண ஆய்ப்படி வ்யாக்2யாநம் அநத்யுசிதம் என்று கருத்து. (அபாயஸம்ப்லவே) என்று ஸஹபட2நவ்யஞ்ஜிதம் (அபாயப்ரவ்ருத்தியில் போலே) என்றது. இத்தால், "பரித்யஜ்ய" இத்யாதி3களுக்கு அஶக்திஹேதுகத்யாக3ாநுவாத3த்வாஶ்ரயணத்தாலே கத2ஞ்சித் அந்யத2ாஸித்3தி4 ஶங்கிக்கிலும்;

(1) உபாயஸம்யோக3த்தில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4 அவிசால்யம்;

(2) தத்ராऽபி அபாயதுல்யப்ராயஶ்சித்தவிதி4 து3ரபஹ்நவம்;

என்று வ்யஞ்ஜிதம். (ஏததே3வ) என்கிறவிது (புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்) என்று பூர்வப்ரக்ருதையான புந:ப்ரபத்தியைப் பராமர்ஶிக்கிறது. "லிங்க3ஸாமாந்யவிவக்ஷயா நபும்ஸகலிங்க3ம் வந்து கிடக்கிறது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே(புந:ப்ரபத3நரூப) இதி. (ப்ராயஶ்சித்தி:) இத்யநுஷங்க3ஸித்3த4ார்த்த2ம் (ப்ராயஶ்சித்தத்தை) இதி. வசநஸ்த2'லிங்'ப்ரத்யயத்தையும் மூலஸ்த2[விதி4]ஶப்3த3த்தையும் உட்கொண்டு (விதி4க்க) என்றது.

அயமாஶய: :-

I. உபாயஸம்யோக3நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தவித்4யுந்நீத-உபாயஸம்யோக3ஜநநீயப்ரத்யவாயப4ாக்த்வ-ப்ரயோஜகம் {எது என்னில்} ப்ரபந்நத்வம் என்னவொண்ணாது :- முக்2யாஶக்தியாலே அநுகல்பத்தை அநுஷ்டி2த்தவனுக்கு முக்2யத்திலே ஶக்தியுண்டானபின்பு அதிலே ப்ரவர்த்தித்தால் ப்ரத்யவாயோந்நாயகப்ராயஶ்சித்தவித4ாநம், கெ3ளணமுக்2யஸ்த2ாநங்களிலே காணாமையாலே; கிந்து, "அநைஶ்வர்யாத் ஸ்வப4ாவஜாத்" என்று சொன்ன ஸஹஜப4க3வத்பரதந்த்ரசேதநத்வம் தத்ப்ரயோஜகம் என்னவேணும். ஏதாத்3ருஶபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநவிரஹஸஹக்ருதஸ்வயத்நவாஸநாவத்3விஷயத்திலே உபாயாந்தரவிதி4 ஸாவகாஶமாகையாலே தத்3வையர்த்2யப்ரஸங்க3மில்லை. இந்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநவத்3விஷயத்தில் உபாயஸம்யோக3நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தவிதி4க்கு ஸார்த்த2க்யம் ஸித்3த4ம்.

ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராயேண இந்த ப்ராயஶ்சித்தாதி4காரபூ4தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் உண்டாயிருக்குமாகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு இந்த ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதி4த்ததித்தனையல்லது "ப்ரபந்நத்வம் ப்ராயஶ்சித்த-ப்ரயோஜகம்" என்று அன்று. இப்படி ஸர்வாத்மஸாத4ாரணஸஹஜப4க3வத்பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநாதி4காரக-ப்ராயஶ்சித்தவித்4யுந்நீதமாய் ஸர்வாத்மஸாத4ாரணஸஹஜப4க3வத்பாரதந்த்ர்யாவச்சி2ந்நப்ரதி-ஸம்ப3ந்தி4தாகமான ப்ரத்யவாயம் தான் விஶிஷ்டாபி4மதிவிரஹபர்யவஸிதமான பாரதந்த்ர்யஹாநி-ரூபஸ்வரூபநாஶலக்ஷண-அநிஷ்டாவஹமாகையாலே 'உபாய' {= உபாயாந்தர} ஸம்யோக3நிமித்தக-ப்ராயஶ்சித்தவித4ாநம் உபாயாந்தர {க3தசேதந} ஸ்வரூபநாஶகத்வஸாத4கமாகிறது.

II. கிஞ்ச, ப்ரபந்நத்வம் உக்தவித4ப்ரத்யவாயப4ாக்த்வப்ரயோஜகமானாலும், இந்த ப்ராயஶ்சித்தவிதி4-ஸாமர்த்2யத்தாலே உபாயாந்தர {க3தமான சேதந} ஸ்வரூபநாஶகத்வம் ஸித்3த4ம். எங்ஙனே என்னில் உபாயஸம்யோக3த்தில் நிஷ்ட2ாஹாநி சொல்லிற்று. இந்த நிஷ்ட2ாஹாநிதான்

I. அபாயவத் நரகாபத்திஹேதுகையாகாது. அந்யத்ர, முக்2யாநுகல்பங்களில் இப்படிக்காணாமையாலே;